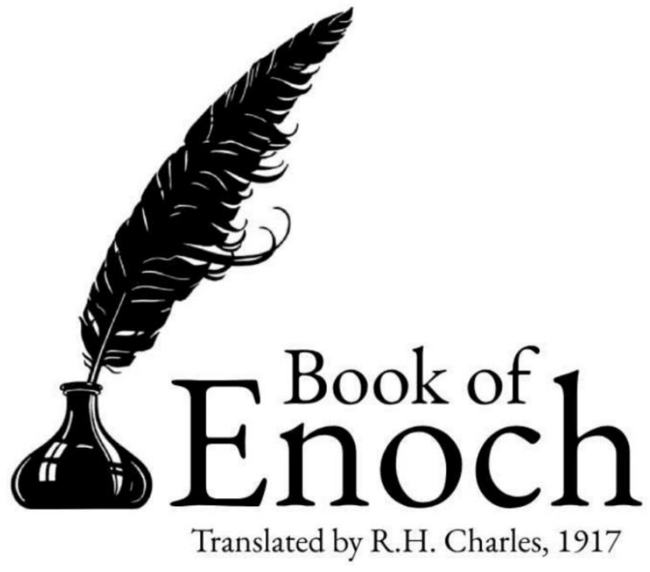

หนังสือเอโนค

บทที่ 1

1. คำอวยพรของเอโนค ซึ่งท่านได้อวยพรแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรและชอบธรรม ผู้ซึ่งจะมีชีวิตอยู่ในวันแห่งความทุกข์ยาก เมื่อคนชั่วและคนอธรรมทั้งหลายจะถูกกำจัดออกไป
2. แล้วท่านก็กล่าวคำอุปมาว่า “เอโนคผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเปิดตาของเขา ได้เห็นนิมิตของพระผู้บริสุทธิ์ในสวรรค์ ซึ่งเหล่าทูตสวรรค์ได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็น และจากพวกเขาข้าพเจ้าได้ยินทุกสิ่ง และจากพวกเขาข้าพเจ้าเข้าใจสิ่งที่ได้เห็น แต่ไม่ใช่สำหรับคนรุ่นนี้ แต่สำหรับคนรุ่นหลังที่จะมาถึง”
3. เกี่ยวกับผู้ที่ทรงเลือกสรร ข้าพเจ้าได้กล่าวและยกตัวอย่างอุปมาเกี่ยวกับพวกเขาว่า พระผู้ยิ่งใหญ่ผู้บริสุทธิ์จะเสด็จออกมาจากที่ประทับของพระองค์
4. และพระเจ้าผู้ทรงนิรันดร์จะเสด็จเหยียบย่างบนแผ่นดินโลกบนภูเขาซีนาย และจะเสด็จปรากฏจากค่ายของพระองค์ และจะเสด็จปรากฏด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่จากสวรรค์ชั้นสูงสุด
5. และทุกคนจะหวาดกลัว และผู้เฝ้าดูจะตัวสั่น และความหวาดกลัวและความสั่นสะเทือนอย่างใหญ่หลวงจะเข้าครอบงำพวกเขาไปจนถึงสุดปลายแผ่นดิน
6. และภูเขาสูงจะสั่นสะเทือน และเนินเขาสูงจะต่ำลง และจะละลายไปเหมือนขี้ผึ้งต่อหน้าเปลวไฟ
7. และแผ่นดินจะแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ และสรรพสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินจะพินาศไป และจะมีการพิพากษาลงโทษมนุษย์ทั้งปวง
8. แต่พระองค์จะทรงสร้างสันติสุขกับคนชอบธรรม และจะทรงปกป้องผู้ที่ทรงเลือกสรร และพระเมตตาจะอยู่กับพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดจะเป็นของพระเจ้า และพวกเขาจะเจริญรุ่งเรืองและพวกเขาทั้งหมดจะได้รับพร และพระองค์จะทรงช่วยเหลือพวกเขาทั้งหมด และแสงสว่างจะปรากฏแก่พวกเขา และพระองค์จะทรงสร้างสันติสุขกับพวกเขา
9. และดูเถิด! พระองค์เสด็จมาพร้อมกับเหล่าผู้บริสุทธิ์นับหมื่นเพื่อพิพากษาคนทั้งปวง และทำลายคนอธรรมทั้งปวง และเพื่อพิสูจน์ความผิดของมนุษย์ทั้งปวงในบาปกรรมทั้งปวงที่พวกเขาได้กระทำ และในคำพูดที่คนบาปทั้งหลายได้กล่าวร้ายต่อพระองค์

บทที่ 2

1. จงสังเกตสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในท้องฟ้า ว่าพวกมันไม่เปลี่ยนแปลงวงโคจร และดวงดาวต่างๆ ในท้องฟ้า ว่าพวกมันขึ้นและตกตามลำดับในฤดูกาลของมัน และไม่ฝ่าฝืนระเบียบที่กำหนดไว้
2. จงพิจารณาดูแผ่นดินโลก และสังเกตสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนโลกตั้งแต่ต้นจนจบ ว่าสิ่งเหล่านั้นมั่นคงอยู่เพียงใด และไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปเลย แต่บรรดาพระราชกิจของพระเจ้าล้วนปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย
3. จงดูฤดูร้อนและฤดูหนาวเถิด ว่าทั่วทั้งโลกเต็มไปด้วยน้ำ และมีเมฆ น้ำค้าง และฝนปกคลุมอยู่

บทที่ 3

สังเกตดูว่าในฤดูหนาว ต้นไม้ทุกต้นดูเหมือนจะเหี่ยวเฉาและร่วงหล่นใบหมด ยกเว้นต้นไม้สิบสี่ต้นที่ไม่ร่วงหล่น แต่ยังคงใบเก่าไว้เป็นเวลาสองถึงสามปีจนกว่าใบใหม่จะผลิออกมา

บทที่ 4

และจงสังเกตดูอีกครั้งในวันฤดูร้อนว่า ดวงอาทิตย์อยู่เหนือพื้นโลกอย่างไร และพวกเจ้าต่างแสวงหาร่มเงาและที่กำบังเพราะความร้อนของดวงอาทิตย์ และพื้นโลกก็ร้อนระอุขึ้นเรื่อยๆ จนพวกเจ้าไม่อาจเหยียบย่างบนพื้นโลกหรือบนหินได้เพราะความร้อนนั้น

บทที่ 5

1. จงสังเกตดูว่าต้นไม้ต่างพากันผลิใบเขียวและออกผลอย่างไร ฉะนั้นจงเอาใจใส่และศึกษาถึงกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ และจงตระหนักว่าพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้นมาได้อย่างไร
2. และพระราชกิจทั้งปวงของพระองค์ก็ดำเนินต่อไปเช่นนี้เรื่อยไปทุกปีเป็นนิจ และภารกิจทั้งปวงที่พวกเขาทำเพื่อพระองค์นั้นภารกิจของพวกเขาก็ไม่เปลี่ยนแปลง แต่เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ก็เป็นไปเช่นนั้น

3. และจงดูเถิด ทะเลและแม่น้ำก็กระทำตามพระบัญญัติของพระองค์เช่นเดียวกัน และไม่เปลี่ยนแปลงหน้าที่ของตนไปจากพระบัญญัติของพระองค์
4. แต่พวกเจ้าไม่ได้ยืนหยัดมั่นคง และไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า แต่พวกเจ้าหันเหไปและพูดจาเย่อหยิ่งและหยาบคายด้วยปากที่ไม่บริสุทธิ์ของพวกเจ้าต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์ โอ้ พวกเจ้าผู้ใจแข็งกระด้าง พวกเจ้าจะไม่พบสันติสุขเลย
5. ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะสาปแช่งวันเวลาของเจ้า และปีแห่งชีวิตของเจ้าจะสูญสิ้นไป และปีแห่งความพินาศของเจ้าจะทวีคูณขึ้นในคำสาปแช่งชั่วนิรันดร์ และเจ้าทั้งหลายจะไม่พบความเมตตาใดๆ เลย
6. ในวันเหล่านั้น พวกเจ้าจะทำให้ชื่อของพวกเจ้าเป็นที่สาปแช่งชั่วนิรันดร์แก่บรรดาผู้ชอบธรรมทั้งหลาย และโดยพวกเจ้าบรรดาผู้ที่สาปแช่งก็จะสาปแช่ง และบรรดาคนบาปและคนอธรรมก็จะอธิษฐานโดยพวกเจ้า และสำหรับพวกเจ้าคนอธรรมนั้น จะมีการสาปแช่ง และบรรดา...จะชื่นชมยินดี และจะมีการอภัยบาป และความเมตตา ความสงบสุข และความอดทนทุกประการ จะมีความรอดสำหรับพวกเขา เป็นแสงสว่างอันดีงามและสำหรับพวกเจ้าคนบาปทั้งหลาย จะไม่มีความรอด แต่คำสาปแช่งจะอยู่กับพวกเจ้าทั้งหมด
7. แต่สำหรับผู้ที่ทรงเลือกสรรนั้น เขาจะได้รับแสงสว่าง ความสุข และสันติสุข และพวกเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก
8 แล้วปัญญาจะถูกประทานให้แก่ผู้ที่ทรงเลือกสรร และพวกเขาจะมีชีวิตอยู่และจะไม่ทำบาปอีกเลย ไม่ว่าจะเป็นด้วยความอธรรมหรือด้วยความเย่อหยิ่ง แต่ผู้ที่มีปัญญาจะเป็นคนถ่อมตน
9 และพวกเขาจะไม่กระทำผิดอีกต่อไป และจะไม่ทำบาปตลอดชีวิตของพวกเขา และจะไม่ตายด้วยพระพิโรธหรือความโกรธของพระเจ้า แต่พวกเขาจะมีชีวิตอยู่จนครบกำหนด และชีวิตของพวกเขาจะทวีคูณด้วยสันติสุข และปีแห่งความสุขของพวกเขาจะทวีคูณ ในความยินดีและสันติสุขนิรันดร์ ตลอดชีวิตของพวกเขา

บทที่ 6

1. และเมื่อประชากรมนุษย์ทวีจำนวนขึ้น ในสมัยนั้นก็มีบุตรสาวที่งดงามและน่ารักเกิดมา
2. และเหล่าทูตสวรรค์ซึ่งเป็นบุตรแห่งสวรรค์ได้เห็นพวกนางแล้วก็เกิดความปรารถนาในหญิงเหล่านั้น และกล่าวแก่กันและกันว่า “มาเถิด ให้เราเลือกภรรยาจากบรรดาบุตรของมนุษย์และให้กำเนิดบุตรแก่เรา”
3. และเซมจาซาซึ่งเป็นผู้นำของพวกเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “ข้าเกรงว่าพวกเจ้าจะไม่ยอมทำตามที่ข้าต้องการ และข้าเพียงผู้เดียวจะต้องรับโทษจากบาปมหันต์”
4. และพวกเขาทั้งหมดก็ตอบเขาว่า “ขอให้พวกเราทุกคนสาบานและผูกพันตนเองด้วยคำสาปแช่งซึ่งกันและกันว่าจะไม่ละทิ้งแผนการนี้ แต่จะกระทำสิ่งนี้ให้สำเร็จ”
5. จากนั้นพวกเขาทั้งหมดก็สาบานร่วมกันและผูกมัดตนเองด้วยคำสาปแช่งซึ่งกันและกันต่อสิ่งนั้น
6. และพวกเขามีจำนวนทั้งหมดสองร้อยคน ซึ่งลงมาจากยอดเขาเฮอร์มอนในสมัยของยาเรด และพวกเขาเรียกยอดเขานั้นว่าเฮอร์มอน เพราะพวกเขาได้สาบานและผูกพันตนเองด้วยคำสาปแช่งซึ่งกันและกันบนยอดเขานั้น
7. และต่อไปนี้เป็นชื่อผู้นำของพวกเขาคือ Sêmîazâz ผู้นำของพวกเขา Arâkîba, Râmêêl, Kôkabîêl, Tâmîêl, Râmîêl, Dânêl, êzêqêêl, Barâqîjâl, Asâêl, Armârôs, Batârêl, Anânêl, Zaqîêl, Samsâpêêl, Satarêl, Tûrêl, Jômjâêl, Sariêl.
8. นี่คือหัวหน้ากลุ่มของพวกเขา

บทที่ 7

1. และคนอื่นๆ ทั้งหมดพร้อมกับพวกเขาก็ได้หาภรรยาให้แก่ตนและแต่ละคนก็เลือกภรรยาของตนเอง และพวกเขาก็เริ่มร่วมหลับนอนกับพวกนางและประพฤติชั่วกับพวกนาง พวกเขาสอนเวทมนตร์และคาถาต่างๆ รวมถึงการขุดรากไม้ และให้พวกนางรู้จักกับพืชต่างๆ
2. และพวกนางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายร่างยักษ์ สูงถึงสามพันศอก
3. ใครกันที่บริโภคทรัพย์สินทั้งหมดที่มนุษย์สะสมไว้ และเมื่อมนุษย์ไม่สามารถดูแลรักษาทรัพย์สินเหล่านั้นได้อีกต่อไป
4. ยักษ์เหล่านั้นหันมาทำร้ายพวกเขาและกลืนกินมนุษย์ไปเสียหมด
5. และพวกเขาก็เริ่มทำบาปต่อสัตว์ปีก สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและปลา และกินเนื้อของกันและกัน รวมถึงดื่มเลือดด้วย
6. แล้วแผ่นดินก็กล่าวโทษพวกที่กระทำผิดกฎหมาย

บทที่ 8

1. และอาซาเซลได้สอนมนุษย์ให้ทำดาบ มีด โล่ และเกราะ และให้พวกเขารู้จักโลหะต่างๆ บนโลกและศิลปะการแปรรูปโลหะเหล่านั้น รวมถึงกำไลและเครื่องประดับ การใช้แอนติโมนี การตกแต่งเปลือกตา อัญมณีมีค่าทุกชนิด และสีต่างๆ ทุกชนิด
2. และเกิดความชั่วร้ายมากมาย พวกเขาประพฤติผิดศีลธรรมหลงผิด และเสื่อมทรามไปในทุกวิถีทาง เซมจาซา สอนเวทมนตร์และการถอนรากถอนโคน อาร์มารอส สอนการแก้เวทมนตร์ บาราคีญาล สอนโหราศาสตร์ โคกาเบล สอนกลุ่มดาว เอเซคีเอล สอนความรู้เกี่ยวกับเมฆ อารากีเอล สอนสัญญาณของโลก ชัมซีเอล สอนสัญญาณของดวงอาทิตย์ และ

ซาริเอล สอนวิถีโคจรของดวงจันทร์ และเมื่อมนุษย์พินาศ พวกเขาก็ร้องไห้ และเสียงร้องของพวกเขาก็ขึ้นไปถึงสวรรค์...

บทที่ 9

1. แล้วมิคาเอล ยูริเอล ราฟาเอล และกาเบรียล ก็มองลงมาจากสวรรค์และเห็นเลือดมากมายหลั่งไหลลงบนแผ่นดิน และความชั่วร้ายต่างๆ เกิดขึ้นบนแผ่นดิน
2. และพวกเขากล่าวแก่กันและกันว่า “แผ่นดินที่ไร้ผู้คนอาศัยอยู่นั้น ร่ำไห้เสียงคร่ำครวญขึ้นไปจนถึงประตูสวรรค์”
3. และบัดนี้ ดวงวิญญาณของมนุษย์ทูลขอต่อท่านทั้งหลายผู้บริสุทธิ์แห่งสวรรค์ว่า “โปรดนำเรื่องของพวกเราไปทูลต่อพระผู้สูงสุด”
4. และพวกเขาทูลต่อพระเจ้าแห่งยุคสมัยว่า “พระเจ้าแห่งพระเจ้าทั้งหลาย พระเจ้าแห่งพระเจ้าทั้งหลาย กษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย และพระเจ้าแห่งยุคสมัย บัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดชั่วอายุคนแห่งยุคสมัย และพระนามของพระองค์ศักดิ์สิทธิ์ รุ่งโรจน์ และเป็นที่สรรเสริญตลอดทุกยุคสมัย!”
5. พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง และทรงมีอำนาจเหนือสรรพสิ่ง สรรพสิ่งทั้งปวงปรากฏชัดแจ้งต่อสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงเห็นสรรพสิ่ง และไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นจากพระองค์ได้
6. เจ้าเห็นแล้วว่าอาซาเซลได้กระทำอะไรบ้าง เขาได้สอนความอยุติธรรมทั้งปวงบนโลก และเปิดเผยความลับนิรันดร์ที่ถูกเก็บรักษาไว้ในสวรรค์ ซึ่งมนุษย์ต่างพยายามเรียนรู้:
7. และเซมญาซา ผู้ซึ่งพระองค์ทรงมอบอำนาจให้ปกครองเหล่าสหายของเขา
8. และพวกเขาก็ได้ไปหาธิดาของมนุษย์บนโลก และได้ร่วมหลับนอนกับหญิงเหล่านั้น และได้ทำให้ตนเองแปดเปื้อน และได้เปิดเผยความบาปทุกชนิดแก่พวกนาง
9. และบรรดาหญิงเหล่านั้นได้ให้กำเนิดบุตรยักษ์ และด้วยเหตุนี้ทั่วทั้งโลกจึงเต็มไปด้วยเลือดและความอยุติธรรม
10. และบัดนี้ ดูเถิด ดวงวิญญาณของบรรดาผู้ที่ตายไปแล้วกำลังร่ำไห้และวิงวอนต่อประตูสวรรค์ และเสียงคร่ำครวญของพวกเขาก็ขึ้นไปถึงเบื้องบน และไม่อาจหยุดยั้งได้เพราะการกระทำอันชั่วร้ายที่เกิดขึ้นบนโลก
11. “และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่งก่อนที่มันจะเกิดขึ้น พระองค์ทรงเห็นสิ่งเหล่านี้และทรงยอมให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น และพระองค์ไม่ได้ตรัสกับเราว่าเราควรทำอย่างไรกับสิ่งเหล่านี้”

บทที่ 10

1. แล้วพระเจ้าผู้สูงสุด พระผู้บริสุทธิ์และยิ่งใหญ่ตรัส และทรงส่งอุริเอลไปหาบุตรชายของลาเมค แล้วตรัสกับเขาว่า:
2. จงไปบอกโนอาห์ในนามของเราว่า “จงซ่อนตัว!” และจงเปิดเผยให้เขารู้ถึงจุดจบที่กำลังจะมาถึง คือว่าแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะถูกทำลาย และอุทกภัยกำลังจะมาถึงแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และจะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนโลกนั้น
3. และบัดนี้จงสั่งสอนเขา เพื่อเขาจะได้รอดพ้น และเชื้อสายของเขาจะสืบสืบไปชั่วอายุคนทั่วโลก'
4. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับราฟาเอลอีกว่า “จงมัดอาซาเซลทั้งมือและเท้า แล้วโยนเขาเข้าไปในความมืด และจงเปิดทางในทะเลทรายซึ่งอยู่ในดูดาเอล แล้วโยนเขาเข้าไปในนั้น”
5. และจงวางหินขรุขระและแหลมคมไว้บนตัวเขา แล้วปกคลุมเขาด้วยความมืด และให้เขาอาศัยอยู่ที่นั่นตลอดไป และจงปิดบังใบหน้าของเขาไว้เพื่อไม่ให้เขาเห็นแสงสว่าง
6. และในวันพิพากษาใหญ่ เขาจะถูกโยนลงไปในไฟ และจงรักษาแผ่นดินโลกที่เหล่าทูตสวรรค์ได้ทำให้เสื่อมเสีย และจงประกาศการรักษาแผ่นดินโลก เพื่อพวกเขาจะได้รักษาโรคระบาด และเพื่อบุตรมนุษย์ทั้งปวงจะไม่พินาศไปเพราะสิ่งลึกลับทั้งหลายที่เหล่าผู้เฝ้าดูได้เปิดเผยและสอนแก่บุตรของพวกเขา
8. และทั่วทั้งโลกได้เสื่อมทรามไปเพราะการกระทำที่อาซาเซลสอนไว้ จงกล่าวโทษบาปทั้งปวงแก่เขาเถิด
9. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับกาเบรียลว่า “จงดำเนินการต่อต้านพวกบุตรนอกสมรสและพวกคนชั่วช้า และต่อต้านบุตรที่เกิดจากการล่วงประเวณี จงทำลายบุตรที่เกิดจากการล่วงประเวณีและบุตรของผู้เฝ้าระวังจากท่ามกลางมนุษย์ และจงให้พวกเขาออกไปต่อสู้กันเอง เพื่อพวกเขาจะได้ทำลายล้างกันเองในการรบ เพราะพวกเขาจะอยู่ไม่นาน”
10. และคำขอใดๆ ที่พวกเขา คือบิดาของพวกเขาจะทูลขอต่อท่าน ก็จะไม่ได้รับการตอบสนองในนามของบิดาของพวกเขา เพราะพวกเขาหวังที่จะมีชีวิตนิรันดร์ และแต่ละคนจะมีชีวิตอยู่ถึงห้าร้อยปี'
11. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับมิคาเอลว่า “จงไปจับกุมเซมยาซาและพวกพ้องของเขาที่ได้ร่วมหลับนอนกับหญิงต่างๆ จนทำให้ตนเองแปดเปื้อนด้วยความสกปรกทั้งปวง”
12. และเมื่อบุตรชายของพวกเขาฆ่าฟันกันเอง และพวกเขาได้เห็นความพินาศของผู้เป็นที่รักของพวกเขา จงผูกมัดพวกเขาไว้ในหุบเขาแห่งแผ่นดินเป็นเวลาเจ็ดสิบชั่วอายุคน จนถึงวันพิพากษาและวันสิ้นสุดของพวกเขา จนกว่าการพิพากษาซึ่งเป็นนิรันดร์จะสำเร็จบริบูรณ์
13. ในวันเหล่านั้น พวกเขาจะถูกนำตัวไปยังเหวแห่งไฟ และไปยังการทรมานและคุกที่พวกเขาจะถูกจองจำตลอดไป
14. และผู้ใดก็ตามที่ถูกพิพากษาลงโทษและพินาศ ก็จะถูกผูกมัดร่วมกับพวกเขาไปจนถึงที่สุดแห่งทุกชั่วอายุคน
15. และจงทำลายวิญญาณของคนชั่วและลูกหลานของผู้เฝ้าดูทั้งหลาย เพราะพวกเขาได้กระทำผิดต่อมนุษยชาติ
16. จงทำลายความผิดบาปทั้งปวงให้หมดสิ้นไปจากพื้นโลก และให้กิจการชั่วร้ายทุกอย่างสิ้นสุดลง และให้ต้นแห่งความชอบธรรมและความจริงงอกเงยขึ้นมา แล้วมันจะเป็นพรอย่างยิ่ง กิจการแห่งความชอบธรรมและความจริงจะงอกเงยอยู่ในความจริงและความสุขตลอดไป

17 แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมทั้งหลายก็จะรอดพ้น และจะมีชีวิตอยู่จนมีบุตรนับพันคน และตลอดช่วงวัยหนุ่มและวัยชรา พวกเขาจะอยู่อย่างสงบสุข
18 แล้วแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะถูกไถพรวนด้วยความชอบธรรม และจะเต็มไปด้วยต้นไม้และอุดมสมบูรณ์ไปด้วยพร
19. และต้นไม้ที่พึงปรารถนาทั้งหลายจะถูกปลูกลงบนนั้น และพวกเขาจะปลูกองุ่นลงบนนั้น และองุ่นที่พวกเขาปลูกบนนั้นจะให้ผลองุ่นอย่างอุดมสมบูรณ์ และเมล็ดพืชทั้งหมดที่หว่านลงบนนั้น แต่ละมาตรจะให้ผลผลิตพัน และมะกอกแต่ละมาตรจะให้ผลผลิตน้ำมันมะกอกสิบเท่า
20. และขอทรงชำระแผ่นดินให้บริสุทธิ์จากความกดขี่ข่มเหงทั้งปวง ความอยุติธรรมทั้งปวง บาปทั้งปวง และความไร้ศรัทธาทั้งปวง และขอทรงทำลายความไม่บริสุทธิ์ทั้งปวงที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินให้สิ้นไปเสีย
21. และบุตรมนุษย์ทั้งปวงจะกลายเป็นคนชอบธรรม และประชาชาติทั้งปวงจะถวายการนมัสการและสรรเสริญเรา และทุกคนจะนมัสการเรา และแผ่นดินโลกจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากมลทินทั้งปวง จากบาปทั้งปวง จากการลงโทษทั้งปวง และจากการทรมานทั้งปวง และเราจะไม่ส่งสิ่งเหล่านั้นมายังแผ่นดินโลกอีกเลย ไม่ว่าจะเป็นรุ่นต่อรุ่นหรือเป็นนิจ

บทที่ 11

1. และในวันเหล่านั้น เราจะเปิดคลังแห่งพรซึ่งอยู่ในสวรรค์ เพื่อส่งลงมายังแผ่นดินโลก เพื่อการงานและการใช้แรงงานของลูกหลานมนุษย์
2. และสัจธรรมและสันติสุขจะดำรงอยู่คู่กันตลอดวันเวลาในโลก และตลอดชั่วอายุคนของมนุษย์

บทที่ 12

1. ก่อนเหตุการณ์เหล่านี้ เอโนคถูกซ่อนไว้ และไม่มีใครในหมู่มนุษย์รู้ว่าเขาถูกซ่อนอยู่ที่ไหน อาศัยอยู่ที่ไหน และเกิดอะไรขึ้นกับเขา
2. และกิจกรรมของเขานั้นเกี่ยวข้องกับเหล่าผู้เฝ้าดู และช่วงเวลาของเขานั้นอยู่กับเหล่าผู้บริสุทธิ์
3. และข้าพเจ้า เอโนค กำลังสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงพระบารมีและพระราชาแห่งยุคสมัย และดูเถิด! เหล่าผู้เฝ้าดูเรียกข้าพเจ้าว่า เอโนค ผู้บันทึก และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า:
4. “เอโนคเอ๋ย เจ้าผู้บันทึกความชอบธรรม จงไปประกาศแก่ผู้เฝ้าดูแห่งสวรรค์ ผู้ที่ละทิ้งสวรรค์ชั้นสูง สถานที่ศักดิ์สิทธิ์นิรันดร์ และได้ล่วงประเวณีกับหญิงต่างๆ และได้กระทำเช่นเดียวกับลูกหลานของโลก และได้มีภรรยา: พวกเจ้าได้ก่อให้เกิดความพินาศอย่างใหญ่หลวงบนโลก”
5. และพวกเจ้าจะไม่มีสันติสุขหรือการอภัยโทษบาป และเนื่องจากพวกเขายินดีในลูกหลานของตน
6. พวกเขาจะได้เห็นการฆาตกรรมคนที่พวกเขารัก และจะคร่ำครวญถึงการทำลายล้างลูกหลานของพวกเขา และจะวิงวอนไปชั่วนิรันดร์ แต่พวกเขาจะไม่ได้รับความเมตตาและสันติสุข"

บทที่ 13

1. และเอโนคจึงไปกล่าวว่า “อาซาเซลเอ๋ย เจ้าจะไม่มีความสงบสุขเลย คำพิพากษาอันรุนแรงได้ออกมาลงโทษเจ้าแล้ว โดยจะจับเจ้าไปเป็นเชลย”
2. และเจ้าจะไม่ได้รับการอภัยโทษหรือคำขอใดๆ เพราะความอยุติธรรมที่เจ้าได้สั่งสอน และเพราะการกระทำอันชั่วร้าย ความอยุติธรรม และบาปทั้งปวงที่เจ้าได้แสดงให้มนุษย์เห็น'
3. จากนั้นข้าพเจ้าจึงไปพูดกับพวกเขาทั้งหมดพร้อมกัน และพวกเขาทั้งหมดก็หวาดกลัว ตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว
4. และพวกเขาวิงวอนขอให้ข้าพเจ้าเขียนคำร้องเพื่อพวกเขาจะได้การอภัยโทษ และอ่านคำร้องนั้นต่อหน้าพระเจ้าแห่งสวรรค์
5. เพราะนับจากนั้นเป็นต้นมา พวกเขาก็ไม่สามารถพูดคุยกับพระองค์ได้อีกต่อไป และไม่สามารถเงยหน้าขึ้นมองฟ้าได้ด้วยความละอายต่อบาปของตนซึ่งเป็นต้นเหตุให้พวกเขาถูกตัดสินลงโทษ
6. จากนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนคำร้องของพวกเขาและคำอธิษฐานเกี่ยวกับจิตวิญญาณและการกระทำของพวกเขาแต่ละคน รวมถึงคำขอของพวกเขาที่ขอให้ได้รับการอภัยโทษและมีอายุยืนยาว
7. และข้าพเจ้าก็ไปนั่งลงที่ริมน้ำแห่งดาน ในแผ่นดินดาน ทางใต้ของทิศตะวันตกของภูเขาเฮอร์มอน ข้าพเจ้าอ่านคำร้องของพวกเขาจนกระทั่งหลับไป
8. และดูเถิด ความฝันก็มาถึงข้าพเจ้า และนิมิตต่างๆ ก็ตกลงมาเหนือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตแห่งการลงโทษ และมีเสียงมาสั่งให้ข้าพเจ้าไปบอกแก่บรรดาบุตรแห่งสวรรค์ และตำหนิพวกเขา
9. และเมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้น ข้าพเจ้าก็ไปหาพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดนั่งรวมกันอยู่ ร้องไห้อยู่ที่อาเบลส์จาอิล ซึ่งอยู่ระหว่างเลบานอนและเซเนเซอร์ โดยต่างคนต่างเอาผ้าคลุมหน้าไว้
10. และข้าพเจ้าได้เล่าให้พวกเขาฟังถึงนิมิตทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้เห็นในความฝัน และข้าพเจ้าก็เริ่มกล่าวถ้อยคำแห่งความชอบธรรม และตำหนิเหล่าผู้เฝ้าดูแห่งสวรรค์

บทที่ 14

1. หนังสือแห่งถ้อยคำแห่งความชอบธรรม และคำตักเตือนของเหล่าผู้เฝ้าดูนิรันดร์ ตามพระบัญชาของพระมหาบุรุษผู้ศักดิ์สิทธิ์ในนิมิตนั้น
2. ข้าพเจ้าเห็นในความฝันสิ่งที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปนี้ด้วยลิ้นเนื้อหนังและลมหายใจจากปากของข้าพเจ้า ซึ่งมหาบุรุษได้ประทานให้แก่มนุษย์เพื่อสนทนาและเข้าใจด้วยหัวใจ

3. พระองค์ทรงสร้างและประทานพลังแห่งความเข้าใจในพระวจนะแห่งปัญญาแก่มนุษย์ฉันใด พระองค์ก็ทรงสร้างข้าพเจ้าและประทานพลังแห่งการตักเตือนเหล่าผู้เฝ้าดู คือบุตรแห่งสวรรค์แก่ข้าพเจ้าฉันนั้น
4. ข้าพเจ้าได้เขียนคำร้องของท่านไว้ และในนิมิตของข้าพเจ้าปรากฏว่า คำร้องของท่านจะไม่ได้รับการตอบสนองตลอดชั่วนิรันดร์ และการพิพากษาได้มาถึงท่านแล้วในที่สุด แท้จริงแล้ว คำร้องของท่านจะไม่ได้รับการตอบสนอง
5. และนับจากนี้ไปเจ้าจะไม่ได้ขึ้นสู่สวรรค์ตลอดนิรันดร์ และเจ้าจะถูกพันธนาการไว้กับแผ่นดินโลกตามพระบัญชาที่วางไว้ตลอดวันเวลาของโลก
6. และก่อนหน้านั้นเจ้าจะได้เห็นความพินาศของบุตรชายอันเป็นที่รักของเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่มีความสุขในพวกเขาเลย แต่พวกเขาจะล้มตายต่อหน้าเจ้าด้วยคมดาบ
7. และคำอธิษฐานของคุณในนามของพวกเขาจะไม่ได้รับการตอบสนอง หรือแม้แต่ในนามของตัวคุณเองก็ตาม แม้ว่าคุณจะร้องไห้ อธิษฐาน และกล่าวถ้อยคำทั้งหมดที่อยู่ในข้อเขียนที่ฉันได้เขียนไว้ก็ตาม
8. และนิมิตนั้นปรากฏแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ในนิมิตนั้น เมฆได้เชื้อเชิญข้าพเจ้า และหมอกได้เรียกข้าพเจ้า และดวงดาวและสายฟ้าได้เร่งเร้าข้าพเจ้า และลมในนิมิตนั้นทำให้ข้าพเจ้าบินและยกข้าพเจ้าขึ้นไป และพาข้าพเจ้าขึ้นสู่สวรรค์
9. และข้าพเจ้าก็เข้าไปใกล้กำแพงที่สร้างด้วยผลึกและล้อมรอบด้วยเปลวไฟ ซึ่งสิ่งนั้นทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว
10. และข้าพเจ้าได้เข้าไปในเปลวไฟและเข้าไปใกล้บ้านหลังใหญ่หลังหนึ่งซึ่งสร้างด้วยผลึก และกำแพงของบ้านนั้นก็เหมือนพื้นปูด้วยผลึก และพื้นของบ้านนั้นก็ทำจากผลึก
11. เพดานของที่นั่นเป็นเหมือนเส้นทางของดวงดาวและสายฟ้า และระหว่างนั้นมีเครูบที่เปล่งแสงเป็นเปลวไฟ และท้องฟ้าของพวกเขาก็ใสเหมือนน้ำ
12. เปลวไฟลุกโชนล้อมรอบกำแพง และประตูทางเข้าก็ลุกเป็นไฟ
13. และข้าพเจ้าเข้าไปในบ้านหลังนั้น ก็พบว่าร้อนเหมือนไฟและเย็นเหมือนน้ำแข็ง ไม่มีสิ่งใดที่น่ารื่นรมย์เลย ความกลัวเข้าครอบงำข้าพเจ้า และข้าพเจ้าตัวสั่นไปหมด
14. และเมื่อข้าพเจ้าตัวสั่นเทา ข้าพเจ้าก็ล้มลงไปคว่ำหน้าลงกับพื้น
15. และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิต และดูเถิด มีบ้านหลังที่สอง ใหญ่กว่าหลังแรก และประตูทางเข้าทั้งหมดเปิดอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และบ้านหลังนั้นสร้างด้วยเปลวไฟ
16. และในทุกด้านนั้น มันงดงามตระการตาและกว้างขวางอย่างหาที่เปรียบมิได้ จนข้าพเจ้าไม่สามารถบรรยายความงดงามและความกว้างขวางนั้นให้ท่านฟังได้
17. พื้นของห้องนั้นเป็นไฟ เหนือพื้นนั้นมีฟ้าแลบและดวงดาวส่องประกาย และเพดานของห้องนั้นก็เป็นไฟลุกโชนเช่นกัน
18. และข้าพเจ้ามองดูก็เห็นบัลลังก์สูงตระหง่านอยู่ในนั้น ลักษณะของมันเหมือนผลึก และล้อของบัลลังก์นั้นก็ส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์ และมีนิมิตเห็นเครูบ
19. และจากใต้บัลลังก์นั้นก็มีเปลวไฟพุ่งออกมาเป็นสาย จนข้าพเจ้าไม่อาจมองดูได้
20. และพระสิริอันยิ่งใหญ่ประทับอยู่บนนั้น และฉลองพระองค์ของพระองค์ส่องประกายเจิดจ้ากว่าดวงอาทิตย์ และขาวกว่าหิมะใดๆ
21. ไม่มีทูตสวรรค์องค์ใดสามารถเข้าไปเห็นพระพักตร์ของพระองค์ได้ เนื่องจากความยิ่งใหญ่และสง่าราศีของพระองค์ และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมองเห็นพระองค์ได้
22. เปลวไฟลุกโชนอยู่รอบพระองค์ และมีไฟใหญ่ตั้งอยู่เบื้องหน้าพระองค์ ไม่มีใครรอบข้างสามารถเข้าใกล้พระองค์ได้ มีผู้คนนับหมื่นคูณหมื่นยืนอยู่เบื้องหน้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ไม่ทรงต้องการผู้ให้คำปรึกษา
23. และบรรดาผู้บริสุทธิ์ที่สุดที่อยู่ใกล้พระองค์นั้น ก็ไม่ได้จากไปในเวลากลางคืน และก็ไม่ได้ละทิ้งพระองค์ไป
24. และจนถึงตอนนั้น ข้าพเจ้าก็ก้มลงกราบด้วยความสั่นเทา และพระเจ้าทรงเรียกข้าพเจ้าด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์เอง แล้วตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เอโนคเอ๋ย จงเข้ามาฟังถ้อยคำของเราเถิด”
25. และมีผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งมาหาข้าพเจ้าและปลุกข้าพเจ้าให้ตื่น แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปใกล้ประตู และข้าพเจ้าก็ก้มหน้าลง

บทที่ 15

1. และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของพระองค์ว่า 'อย่ากลัวเลย เอโนค เจ้าเป็นคนชอบธรรมและผู้บันทึกความชอบธรรม จงเข้ามาใกล้และฟังเสียงของเราเถิด'
2. และจงไปบอกแก่เหล่าผู้เฝ้าดูแห่งสวรรค์ ผู้ทรงส่งเจ้ามาเพื่อวิงวอนแทนพวกเขาว่า “เจ้าควรวิงวอนแทนมนุษย์” ไม่ใช่มนุษย์วิงวอนแทนเจ้า
3. เหตุใดพวกเจ้าจึงละทิ้งสวรรค์อันสูงส่ง บริสุทธิ์ และนิรันดร์ แล้วไปร่วมประเวณีกับหญิงต่างๆ และล่วงละเมิดทางเพศกับบุตรสาวของมนุษย์ และรับนางมาเป็นภรรยา แล้วกระทำเช่นเดียวกับชาวโลก และให้กำเนิดบุตรเป็นยักษ์?
4. ถึงแม้ว่าพวกท่านเคยบริสุทธิ์ มีจิตวิญญาณ และดำเนินชีวิตนิรันดร์ แต่พวกท่านได้ทำให้ตนเองแปดเปื้อนด้วยเลือดของหญิง และได้ให้กำเนิดบุตรด้วยเลือดเนื้อ และเช่นเดียวกับบุตรของมนุษย์ พวกท่านก็ลุ่มหลงในเนื้อหนังและเลือดเช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่ตายและพินาศไป
5. ฉะนั้นเราจึงได้ประทานภรรยาให้แก่พวกนาง เพื่อพวกนางจะได้มีบุตรกับพวกนาง เพื่อว่าในโลกนี้จะไม่ขาดสิ่งใดเลยสำหรับพวกนาง

6. แต่เดิมพวกท่านเป็นผู้มีจิตวิญญาณ ดำรงชีวิตนิรันดร์ และเป็นอมตะตลอดชั่วอายุคนในโลกนี้
7. ฉะนั้นเราจึงไม่ได้แต่งตั้งภรรยาให้แก่ท่านทั้งหลาย เพราะว่าบรรดาผู้เป็นวิญญาณแห่งสวรรค์นั้น ที่พำนักของพวกเขาก็อยู่ในสวรรค์
8. และบัดนี้ ยักษ์ทั้งหลายซึ่งเกิดจากวิญญาณและเนื้อหนัง จะถูกเรียกว่าวิญญาณชั่วร้ายบนโลก และบนโลกจะเป็นที่อยู่อาศัยของพวกมัน
9. วิญญาณชั่วร้ายได้ออกมาจากร่างกายของพวกเขา เพราะพวกเขาเกิดจากมนุษย์ และจากผู้เฝ้าระวังผู้บริสุทธิ์คือจุดเริ่มต้นและต้นกำเนิดดั้งเดิมของพวกเขา พวกเขาจะเป็นวิญญาณชั่วร้ายบนโลก และพวกเขาจะถูกเรียกว่าวิญญาณชั่วร้าย
10. ส่วนวิญญาณแห่งสวรรค์นั้น จะสถิตอยู่ในสวรรค์ แต่ส่วนวิญญาณแห่งแผ่นดินโลกซึ่งบังเกิดบนแผ่นดินโลกนั้น จะสถิตอยู่บนแผ่นดินโลก
11. และวิญญาณของยักษ์จะก่อความทุกข์ยาก กดขี่ ทำลาย โจมตี ทำสงคราม และก่อให้เกิดความพินาศในแผ่นดิน และทำให้เกิดความเดือดร้อน พวกมันไม่กินอาหาร แต่หิวกระหาย และก่อให้เกิดความผิด และวิญญาณเหล่านี้จะลุกขึ้นต่อสู้กับบุตรมนุษย์และหญิง เพราะมันมาจากพวกเขา

บทที่ 16

1. นับตั้งแต่วันที่มีการสังหาร ทำลาย และความตายของยักษ์ จากวิญญาณในเนื้อหนังของพวกมัน วิญญาณเหล่านั้นจะออกไปทำลายล้างโดยไม่ต้องรับโทษ—พวกเขาจะทำลายล้างเช่นนี้ไปจนถึงวันแห่งการสิ้นสุด การพิพากษาครั้งยิ่งใหญ่ซึ่งยุคสมัยจะสิ้นสุดลง เหนือเหล่าผู้เฝ้าดูและผู้ไร้ศรัทธา แท้จริงแล้ว จะสิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์
2. และบัดนี้ จงกล่าวแก่เหล่าผู้เฝ้าระวังที่ส่งเจ้ามาเพื่อวิงวอนแทนพวกเขา ผู้ซึ่งเคยอยู่ในสวรรค์มาก่อนว่า:
3. “ท่านทั้งหลายเคยอยู่ในสวรรค์ แต่ความลึกลับทั้งหลายยังไม่ถูกเปิดเผยแก่ท่าน และท่านก็รู้แต่สิ่งที่ไร้ค่า และท่านได้เปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกผู้หญิงด้วยความดื้อรั้นในใจของท่าน และโดยความลึกลับเหล่านั้น ผู้หญิงและผู้ชายจึงกระทำความชั่วร้ายมากมายบนโลก”
4. จงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านจะไม่มีสันติสุข”

บทที่ 17

1. และพวกเขานำข้าพเจ้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งผู้ที่อยู่ที่นั่นมีลักษณะเหมือนเปลวไฟ และเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนา พวกเขาก็ปรากฏตัวเป็นมนุษย์ได้
2. และพวกเขานำข้าพเจ้าไปยังสถานที่แห่งความมืด และไปยังภูเขาซึ่งยอดเขาสูงเสียดฟ้า
3. และข้าพเจ้าได้เห็นสถานที่แห่งดวงดาวและคลังสมบัติแห่งดวงดาวและแห่งฟ้าร้อง และในห้วงลึกที่สุด ที่ซึ่งมีคันธนูเพลิงและลูกศรพร้อมกระบอกลูกศร และดาบเพลิงและสายฟ้าทั้งปวง
4. และพวกเขานำข้าพเจ้าไปยังน้ำแห่งชีวิต และไปยังไฟทางทิศตะวันตก ซึ่งรับแสงอาทิตย์ทุกครั้งที่ดวงอาทิตย์ตกดิน
5. และข้าพเจ้าได้มาถึงแม่น้ำแห่งไฟ ซึ่งไฟนั้นไหลดุจน้ำและไหลลงสู่ทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก
6. ข้าพเจ้าได้เห็นแม่น้ำใหญ่หลายสาย และได้มาถึงแม่น้ำใหญ่และความมืดมิดใหญ่ และได้ไปยังสถานที่ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดเดินไปมา
7. ข้าพเจ้าได้เห็นภูเขาแห่งความมืดมิดในฤดูหนาว และสถานที่ที่น้ำลึกทั้งหมดไหลลงมา
8. ข้าพเจ้าได้เห็นปากแม่น้ำทุกสายบนแผ่นดิน และปากเหวลึก

บทที่ 18

1. ข้าพเจ้าได้เห็นคลังสมบัติแห่งลมทั้งปวง ข้าพเจ้าได้เห็นว่าพระองค์ทรงจัดเตรียมสรรพสิ่งทั้งปวงและรากฐานอันมั่นคงของแผ่นดินด้วยลมเหล่านั้น
2. และข้าพเจ้าได้เห็นศิลาหัวมุมของแผ่นดินโลก ข้าพเจ้าได้เห็นลมทั้งสี่ทิศซึ่งพัดพาแผ่นดินโลก และท้องฟ้าเบื้องบน
3. และข้าพเจ้าได้เห็นลมพัดแผ่ขยายท้องฟ้าออกไป และตั้งอยู่ระหว่างฟ้ากับดิน สิ่งเหล่านี้คือเสาหลักแห่งฟ้าสวรรค์
4. ข้าพเจ้าเห็นลมแห่งสวรรค์ซึ่งพัดพาดวงอาทิตย์และดวงดาวทั้งหลายให้ลับขอบฟ้า
5. ข้าพเจ้าเห็นลมพัดบนแผ่นดินโลกพัดพาเมฆไป ข้าพเจ้าเห็นทางของเหล่าทูตสวรรค์ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าเบื้องบนสุดปลายแผ่นดินโลก
6. และข้าพเจ้าได้เดินทางต่อไปและเห็นสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งลุกไหม้ทั้งกลางวันและกลางคืน ที่นั่นมีภูเขาหินอันงดงามเจ็ดลูก สามลูกอยู่ทางทิศตะวันออก และสามลูกอยู่ทางทิศใต้
7. ส่วนหินที่อยู่ทางทิศตะวันออกนั้น หินก้อนหนึ่งทำจากหินสี อีกก้อนหนึ่งทำจากไข่มุก และอีกก้อนหนึ่งทำจากพลอยแจซินธ์ ส่วนหินที่อยู่ทางทิศใต้ทำจากหินสีแดง
8. แต่ส่วนตรงกลางนั้นสูงเสียดฟ้าดุจบัลลังก์ของพระเจ้า ทำจากหินอะลาบาสเตอร์ และยอดบัลลังก์นั้นทำจากไพลิน
9. และข้าพเจ้าเห็นเปลวไฟลุกโชน และเลยภูเขาเหล่านี้ไปเป็นดินแดนสุดขอบโลก ณ ที่นั้นท้องฟ้าก็สร้างเสร็จสมบูรณ์
10. และข้าพเจ้าเห็นเหวลึก มีเสาแห่งไฟจากสวรรค์ และท่ามกลางเสาเหล่านั้น ข้าพเจ้าเห็นเสาแห่งไฟตกลงมา ซึ่งสูงใหญ่ไพศาลทั้งในด้านความสูงและความลึกอย่างหาที่เปรียบมิได้
11. และเลยเหวเบื้องล่างนั้นไป ข้าพเจ้าเห็นสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งไม่มีท้องฟ้าเบื้องบน และไม่มีแผ่นดินมั่นคงอยู่เบื้องล่าง ไม่มีน้ำ ไม่มีนก แต่เป็นที่รกร้างและน่ากลัว

12. ข้าพเจ้าเห็นดาวเจ็ดดวงที่นั่น มีลักษณะคล้ายภูเขาไฟขนาดใหญ่ที่กำลังลุกไหม้ และเมื่อข้าพเจ้าสอบถามถึงดาวเหล่านั้น
13. ทูตสวรรค์กล่าวว่า “ที่นี่คือสุดขอบฟ้าและสุดแผ่นดิน ที่นี่ได้กลายเป็นคุกสำหรับดวงดาวและเหล่าท่วงทำนองในสวรรค์”
14. และดวงดาวที่โคจรอยู่เหนือไฟนั้น คือดวงดาวที่ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มปรากฏขึ้น เพราะพวกมันไม่ได้ออกมาตามเวลาที่กำหนดไว้
15. และพระองค์ทรงพิโรธต่อพวกเขา และทรงจองจำพวกเขาไว้จนกว่าความผิดของพวกเขาจะถึงที่สุด คือหนึ่งหมื่นปี

บทที่ 19

1. และอุริเอลกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ที่นี่จะเป็นที่ที่เหล่าทูตสวรรค์ผู้ซึ่งได้ร่วมประเวณีกับหญิงทั้งหลาย และวิญญาณของพวกเขาซึ่งแปลงกายเป็นหลายรูปแบบจะมาทำลายล้างมนุษยชาติ และชักนำพวกเขาให้หลงผิดไปบูชาปีศาจเป็นเทพเจ้า พวกเขาจะยืนอยู่ที่นี่จนถึงวันพิพากษาครั้งใหญ่ ซึ่งพวกเขาจะถูกพิพากษาจนกว่าจะถึงจุดจบ”
2. และบรรดาหญิงของทูตสวรรค์ที่หลงผิดไปก็จะกลายเป็นนางเงือก'
3. และข้าพเจ้า เอโนค แต่เพียงผู้เดียวได้เห็นนิมิตนั้น คือจุดจบของสรรพสิ่ง และจะไม่มีใครได้เห็นอย่างที่ข้าพเจ้าได้เห็น

บทที่ 20

1. และนี่คือชื่อของเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ที่คอยเฝ้าดูอยู่
2. ยูริเอล หนึ่งในเหล่าทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้ปกครองโลกและนรกทาร์ทารัส
3. ราฟาเอล หนึ่งในเหล่าทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้ปกครองจิตวิญญาณของมนุษย์
4. ราเกล หนึ่งในเหล่าทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่ทำการแก้แค้นให้กับโลกแห่งดวงดาว
5. มิคาเอล หนึ่งในทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ คือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลส่วนที่ดีที่สุดของมนุษยชาติและเหนือความวุ่นวาย
6. ซาราคาล หนึ่งในเหล่าทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้ทรงปกครองเหล่าวิญญาณที่กระทำบาปในโลกวิญญาณ
7. กาเบรียล หนึ่งในเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ดูแลสวรรค์เหล่างู และเหล่าเครูบ
8. เรมีเอล หนึ่งในทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ดูแลผู้ที่ฟื้นคืนชีพ

บทที่ 21

1. แล้วฉันก็เดินไปยังที่ที่ทุกอย่างวุ่นวาย
2. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นสิ่งที่น่าสยดสยอง คือข้าพเจ้าไม่เห็นทั้งสวรรค์เบื้องบนและแผ่นดินที่มั่นคง แต่เห็นเพียงสถานที่ที่วุ่นวายและน่ากลัว
3. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นดวงดาวเจ็ดดวงในท้องฟ้ารวมกันอยู่เหมือนภูเขาใหญ่ที่ลุกโชนด้วยไฟ
4. แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พวกเขาถูกจองจำด้วยบาปอะไร และถูกคุมขังไว้ที่นี่ด้วยเหตุใด”
5. แล้วยูริเอล หนึ่งในทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าและเป็นหัวหน้าของพวกเขา กล่าวว่า “เอโนคเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงถามและทำไมเจ้าจึงกระหายหาความจริง?”
6. เหล่านี้คือจำนวนดวงดาวในท้องฟ้าที่ได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า และถูกจองจำอยู่ที่นี่จนกว่าจะครบหนึ่งหมื่นปี ซึ่งเป็นเวลาที่กำหนดไว้สำหรับบาปของพวกเขา'
7. และจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้ไปยังอีกสถานที่หนึ่ง ซึ่งน่าสยดสยองยิ่งกว่าที่แรก และข้าพเจ้าได้เห็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว คือไฟขนาดใหญ่ที่ลุกไหม้และโหมกระหน่ำ และสถานที่นั้นแยกออกเป็นสองส่วนจนถึงเหวเบื้องล่าง เต็มไปด้วยเสาไฟขนาดใหญ่ที่พุ่งลงมา ข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นขอบเขตหรือขนาดของมันได้ และไม่อาจคาดเดาได้เลย
8. จากนั้นฉันจึงพูดว่า: 'สถานที่นั้นช่างน่ากลัวและน่าสยดสยองเหลือเกิน!'
9. แล้วยูริเอล หนึ่งในทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ที่อยู่กับข้าพเจ้า ก็ตอบข้าพเจ้าว่า “เอโนคเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงหวาดกลัวและตกใจเช่นนั้น?” ข้าพเจ้าตอบว่า “เพราะสถานที่ที่น่ากลัวนี้ และเพราะภาพแห่งความเจ็บปวดที่ได้เห็น”
10. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ที่นี่คือคุกของเหล่าทูตสวรรค์และพวกเขาจะถูกจองจำอยู่ที่นี่ตลอดไป”

บทที่ 22

1. แล้วข้าพเจ้าก็ไปยังอีกที่หนึ่ง และท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าเห็นภูเขาสูงใหญ่และแข็งอีกแห่งหนึ่งทางทิศตะวันตก
2. และในนั้นมีโพรงสี่แห่ง ลึก กว้าง และเรียบมาก โพรงเหล่านั้นเรียบมากเพียงใด และลึกและมืดเพียงใดเมื่อมองดู
3. แล้วราฟาเอล ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ตอบข้าพเจ้าว่า:
4. “สถานที่ว่างเปล่าเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อจุดประสงค์นี้โดยเฉพาะ คือเพื่อให้ดวงวิญญาณของผู้ตายมารวมตัวกัน ณ ที่นี้ และเพื่อให้ดวงวิญญาณของบุตรมนุษย์ทั้งปวงมารวมตัวกัน ณ ที่นี้ และสถานที่เหล่านี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อรองรับพวกเขาจนถึงวันพิพากษาและจนถึงช่วงเวลาที่กำหนดไว้ จนกว่าการพิพากษาครั้งใหญ่จะมาถึงพวกเขา”
5. ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณของบุตรมนุษย์ที่ตายไปแล้ว และเสียงของพวกเขาก็เปล่งขึ้นไปสู่สวรรค์เพื่อวิงวอนขอ
6. แล้วข้าพเจ้าจึงถามราฟาเอลทูตสวรรค์ที่อยู่กับข้าพเจ้าว่า “วิญญาณนี้เป็นของใครกัน ที่เปล่งเสียงร้องและวิงวอน?”

7. และท่านตอบข้าพเจ้าว่า “นี่คือวิญญาณที่ออกจากอาเบล ผู้ซึ่งคาอินพี่ชายของเขาฆ่า และมันฟ้องร้องอาเบลจนกว่าเชื้อสายของเขาจะถูกทำลายไปจากพื้นโลก และเชื้อสายของเขาจะสูญสิ้นไปจากเชื้อสายของมนุษย์”
8. จากนั้นข้าพเจ้าจึงถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น และเกี่ยวกับโพรงทั้งหมดว่า 'เหตุใดจึงแยกออกจากกัน?'
9. และท่านตอบข้าพเจ้าว่า “สิ่งทั้งสามนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อแยกวิญญาณของคนตาย และได้มีการแบ่งแยกไว้สำหรับวิญญาณของคนชอบธรรม ซึ่งมีน้ำพุใสสะอาดอยู่”
10. และสำหรับคนบาป เมื่อเขาตายและถูกฝังไว้ในดิน การพิพากษาจะไม่เกิดขึ้นกับเขาในระหว่างที่เขายังมีชีวิตอยู่
11. ณ ที่นี้ วิญญาณของพวกเขาจะถูกแยกไว้ในความเจ็บปวดอย่างใหญ่หลวงนี้ จนถึงวันพิพากษาและการลงโทษครั้งใหญ่ และการทรมานผู้ที่สาปแช่งตลอดไป และการตอบแทนสำหรับวิญญาณของพวกเขา ณ ที่นั้น พระองค์จะทรงผูกมัดพวกเขาไว้ตลอดไป
12. และได้มีการแบ่งแยกเช่นนั้นสำหรับวิญญาณของผู้ที่ยื่นคำร้องต่อศาลและเปิดเผยเรื่องราวเกี่ยวกับการทำลายล้างของตน เมื่อพวกเขาถูกสังหารในสมัยของคนบาป
13. สิ่งเช่นนี้ได้ถูกสร้างไว้สำหรับวิญญาณของมนุษย์ที่ไม่ใช่คนชอบธรรม แต่เป็นคนบาป ผู้ซึ่งกระทำความผิดอย่างครบถ้วน และสำหรับผู้ที่กระทำความผิดเหล่านั้น วิญญาณเหล่านั้นจะเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุข แต่ดวงวิญญาณของพวกเขาจะไม่ถูกฆ่าในวันพิพากษา และจะไม่ถูกปลุกให้ฟื้นขึ้นมาจากที่นั่น
14. แล้วข้าพเจ้าก็สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงสง่าราศีและกล่าวว่า “ขอสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าแห่งความชอบธรรม ผู้ทรงปกครองเป็นนิจ”

บทที่ 23

1. จากนั้นข้าพเจ้าจึงไปยังอีกที่หนึ่งทางทิศตะวันตกสุดขอบโลก
2. และข้าพเจ้าได้เห็นเปลวไฟที่ลุกโชนอยู่โดยไม่หยุดพัก และไม่หยุดหย่อนทั้งกลางวันและกลางคืน แต่ลุกโชนอย่างสม่ำเสมอ
3. และข้าพเจ้าถามว่า “สิ่งนี้คืออะไรเล่า ที่ไม่หยุดพัก?”
4. แล้วราเกล ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า ก็ตอบข้าพเจ้าว่า “เปลวไฟที่ท่านเห็นนั้น คือเปลวไฟทางทิศตะวันตกซึ่งคุกคามดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า”

บทที่ 24

1. และจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้ไปยังอีกที่หนึ่งบนแผ่นดิน และท่านได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นเทือกเขาไฟซึ่งลุกไหม้ทั้งกลางวันและกลางคืน
2. และข้าพเจ้าได้เดินทางเลยไป และเห็นภูเขาเจ็ดลูกที่งดงามตระการตา แต่ละลูกแตกต่างกันไป และหินบนภูเขาเหล่านั้นก็งดงามและสวยงามตระการตาโดยรวม มีรูปลักษณ์ที่รุ่งโรจน์และภายนอกที่สวยงาม สามลูกอยู่ทางทิศตะวันออก ตั้งซ้อนกันอยู่ และสามลูกอยู่ทางทิศใต้ ตั้งซ้อนกันอยู่ และมีหุบเหวลึกขรุขระ ซึ่งแต่ละหุบก็แยกออกจากกัน
3. และภูเขาลูกที่เจ็ดตั้งอยู่ท่ามกลางภูเขาเหล่านั้น และสูงกว่าภูเขาอื่นๆ คล้ายบัลลังก์ และมีต้นไม้หอมล้อมรอบบัลลังก์นั้น
4. และท่ามกลางต้นไม้เหล่านั้น มีต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน และไม่มีต้นไม้ใดในบรรดาต้นไม้เหล่านั้นหรือต้นอื่นใดเหมือนมันเลย มันมีกลิ่นหอมเหนือกว่ากลิ่นหอมทั้งปวง และใบ ดอก และเนื้อไม้ของมันไม่เหี่ยวแห้งไปตลอดกาล และผลของมันก็สวยงาม และผลของมันก็คล้ายกับผลอินทผลัมของต้นปาล์ม
5. จากนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “ต้นไม้นี้งดงามเพียงใด มีกลิ่นหอม ใบก็สวยงาม และดอกก็ดูน่ารื่นรมย์ยิ่งนัก”
6. แล้วมิคาเอล หนึ่งในทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์และได้รับเกียรติซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าและเป็นหัวหน้าของพวกเขา ก็ตอบว่า

บทที่ 25

1. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เอโนคเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงถามเราเกี่ยวกับกลิ่นหอมของต้นไม้นั้น และทำไมเจ้าจึงปรารถนาจะเรียนรู้ความจริง?”
2. จากนั้นฉันจึงตอบเขาว่า "ฉันอยากรู้ทุกเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องต้นไม้ต้นนี้"
3. และท่านตอบว่า “ภูเขาสูงที่ท่านได้เห็นนั้น ยอดของมันเหมือนบัลลังก์ของพระเจ้า คือบัลลังก์ของพระองค์ ที่ซึ่งพระผู้บริสุทธิ์ยิ่งใหญ่ พระเจ้าแห่งพระสิริ พระราชาผู้ทรงนิรันดร์ จะประทับเมื่อพระองค์เสด็จลงมาเยี่ยมเยียนโลกด้วยความดีงาม”
4. และสำหรับต้นไม้หอมนี้ ไม่มีมนุษย์คนใดได้รับอนุญาตให้แตะต้อง จนกว่าจะถึงวันพิพากษาครั้งยิ่งใหญ่ เมื่อพระองค์จะทรงลงโทษทุกคนและนำทุกสิ่งไปสู่ความพินาศชั่วนิรันดร์ แล้วต้นไม้นั้นจะถูกมอบให้แก่ผู้ชอบธรรมและผู้บริสุทธิ์
5. ผลของมันจะเป็นอาหารสำหรับผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ และจะถูกนำไปปลูกในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ในพระวิหารของพระเจ้า พระราชาผู้ทรงเป็นนิรันดร์
6 แล้วพวกเขาจะชื่นชมยินดีและมีความสุข และพวกเขาจะเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และกลิ่นหอมของสถานที่นั้นจะติดตรึงอยู่ในกระดูกของพวกเขา และพวกเขาจะมีชีวิตยืนยาวบนโลกนี้ เหมือนอย่างที่บรรพบุรุษของท่านเคยมี และในสมัยของพวกเขาจะไม่มีความเศร้าโศก โรคระบาด การทรมาน หรือภัยพิบัติใดๆ มาแตะต้องพวกเขาเลย
7. ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงสรรเสริญพระเจ้าแห่งพระสิริ พระราชาผู้ทรงนิรันดร์ ผู้ทรงเตรียมสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไว้สำหรับคนชอบธรรม และทรงสร้างสิ่งเหล่านี้และทรงสัญญาว่าจะประทานให้แก่เขา

บทที่ 26

1. และจากที่นั่นข้าพเจ้าได้ไปยังใจกลางแผ่นดิน และได้เห็นสถานที่อันเป็นมงคลแห่งหนึ่ง ซึ่งมีต้นไม้ที่มีกิ่งก้านสาขาคงอยู่และออกดอกของต้นไม้ที่ถูกตัดแยกออกเป็นท่อนๆ
2. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นภูเขาศักดิ์สิทธิ์ และใต้ภูเขาทางทิศตะวันออกมีลำธารไหลลงไปทางทิศใต้
3. และข้าพเจ้าเห็นทางทิศตะวันออกมีภูเขาอีกลูกหนึ่งสูงกว่าลูกนี้ และระหว่างภูเขาทั้งสองมีหุบเหวลึกและแคบ ในหุบเหวนั้นมีลำธารไหลอยู่ใต้ภูเขา
4. และทางทิศตะวันตกของภูเขาทั้งสามลูกนั้น มีภูเขาอีกลูกหนึ่งซึ่งเตี้ยกว่าลูกแรกและมีความสูงไม่มากนัก และมีหุบเหวลึกและแห้งแล้งอยู่ระหว่างภูเขาทั้งสองลูกนั้น และที่ปลายสุดของภูเขาทั้งสามลูกนั้นก็มีหุบเหวลึกและแห้งแล้งอีกแห่งหนึ่งอยู่ด้วย
5. และหุบเหวทั้งหมดนั้นลึกและแคบ เกิดจากหินแข็ง และไม่มีต้นไม้ขึ้นอยู่บนนั้น
6. และข้าพเจ้าก็ประหลาดใจในก้อนหินเหล่านั้น และข้าพเจ้าก็ประหลาดใจในหุบเหวนั้น แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง

บทที่ 27

1. แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “แผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์นี้ ซึ่งเต็มไปด้วยต้นไม้ทั้งผืน และหุบเขาอันน่าสาปแช่งที่อยู่ระหว่างนั้น มีจุดประสงค์อะไรเล่า?”
2. แล้วอุริเอล ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจึงตอบว่า “หุบเขาต้องสาปนี้เป็นของคนเหล่านั้นที่ถูกสาปแช่งตลอดไป ที่นี่คนเหล่านั้นที่ถูกสาปแช่งซึ่งกล่าวร้ายต่อพระเจ้าและพูดจาไม่ดีเกี่ยวกับพระสิริของพระองค์จะถูกรวบรวมไว้ ที่นี่พวกเขาจะถูกรวบรวมไว้ และที่นี่จะเป็นสถานที่พิพากษาของพวกเขา”
3. ในวันสุดท้าย จะมีการพิพากษาอันเที่ยงธรรมเกิดขึ้นต่อหน้าผู้ชอบธรรมตลอดไป ณ ที่นั้น ผู้มีเมตตาจะสรรเสริญพระเจ้าแห่งพระสิริ พระราชาผู้ทรงนิรันดร์
4. ในวันพิพากษาคนเหล่านั้น พวกเขาจะสรรเสริญพระองค์สำหรับพระเมตตาที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ให้แก่พวกเขา'
5. แล้วข้าพเจ้าก็สรรเสริญพระเจ้าแห่งพระสิริ และสำแดงพระสิริของพระองค์ และสรรเสริญพระองค์อย่างยิ่งใหญ่

บทที่ 28

1. แล้วข้าพเจ้าก็เดินทางไปทางทิศตะวันออก เข้าไปกลางเทือกเขาในทะเลทราย และได้เห็นถิ่นทุรกันดารแห่งหนึ่งซึ่งเงียบสงบเต็มไปด้วยต้นไม้และพืชพรรณ
2. และน้ำก็พุ่งออกมาจากเบื้องบน
3. กระแสน้ำเชี่ยวกรากไหลไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทำให้เมฆและน้ำค้างลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าทุกทิศทาง

บทที่ 29

1. จากนั้นข้าพเจ้าจึงไปยังอีกที่หนึ่งในทะเลทราย และเข้าใกล้ทางทิศตะวันออกของเทือกเขานี้
2. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นต้นไม้หอมที่ส่งกลิ่นหอมของกำยานและมดยอบออกมา และต้นไม้เหล่านั้นก็คล้ายกับต้นอัลมอนด์

บทที่ 30

1. และเมื่อเดินทางต่อไปทางทิศตะวันออก ข้าพเจ้าก็ได้เห็นสถานที่อีกแห่งหนึ่ง คือหุบเขาที่เต็มไปด้วยน้ำ
2. และในนั้นมีต้นไม้ต้นหนึ่ง มีสีเหมือนต้นไม้หอม เช่น ต้นยางไม้หอม
3. และที่เชิงเขาเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้เห็นต้นอบเชยหอมกรุ่น และเลยจากที่นั่น ข้าพเจ้าก็เดินทางต่อไปทางทิศตะวันออก

บทที่ 31

1. และข้าพเจ้าได้เห็นภูเขาอื่น ๆ และท่ามกลางภูเขาเหล่านั้นมีป่าไม้ และมีน้ำหวานไหลออกมาจากป่าเหล่านั้น ซึ่งมีชื่อว่าน้ำหวานและน้ำหวานหอม
2. และเลยภูเขาเหล่านั้นไป ข้าพเจ้าเห็นภูเขาอีกลูกหนึ่งทางทิศตะวันออกสุดขอบโลก บนภูเขานั้นมีต้นว่านหางจระเข้ขึ้นอยู่และต้นไม้เหล่านั้นก็เต็มไปด้วยผลว่าน มีลักษณะคล้ายต้นอัลมอนด์
3. และเมื่อจุดไฟเผาแล้ว กลิ่นหอมของมันก็ยิ่งหอมกว่าน้ำหอมใดๆ

บทที่ 32

1. และหลังจากได้กลิ่นหอมเหล่านั้นแล้ว เมื่อข้าพเจ้ามองไปทางทิศเหนือเหนือเทือกเขา ข้าพเจ้าเห็นภูเขาเจ็ดลูกที่เต็มไปด้วยต้นนาร์ดชั้นดี ต้นไม้หอม อบเชย และพริกไทย
2. และจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้ข้ามยอดเขาทั้งหมดเหล่านี้ ไปไกลทางทิศตะวันออกของโลก และผ่านเหนือทะเลเอริทราเอียน และไปไกลจากทะเลนั้น และผ่านเหนือทูตสวรรค์โซทีเอล
3. และข้าพเจ้าได้มาถึงสวนแห่งความชอบธรรม และได้เห็นต้นไม้ใหญ่หลายต้นขึ้นอยู่เลยต้นไม้เหล่านั้นไป มีกลิ่นหอมน่ารื่นรมย์ ต้นไม้ใหญ่โต สวยงามและรุ่งโรจน์ยิ่งนัก และต้นไม้แห่งปัญญาซึ่งพวกเขากินผลแล้วได้รับปัญญาอันยิ่งใหญ่
4. ต้นไม้นั้นสูงเหมือนต้นสน ใบของมันเหมือนใบของต้นคารอบ และผลของมันก็เหมือนพวงองุ่น งดงามยิ่งนัก และกลิ่นหอมของต้นไม้นั้นก็โชยไปไกล

5. จากนั้นฉันจึงพูดว่า: 'ต้นไม้นั้นสวยงามเหลือเกิน และดูน่าดึงดูดใจมาก!'
6. แล้วราฟาเอลทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจึงตอบข้าพเจ้าว่า “นี่คือต้นไม้แห่งปัญญา ซึ่งบิดาและมารดาผู้ชราของท่านซึ่งอยู่มาก่อนท่านได้กินผลนั้นแล้ว ท่านจึงได้รับปัญญาและดวงตาของท่านก็เปิดออก ท่านจึงรู้ว่าตนเองเปลือยเปล่าและถูกขับไล่ออกจากสวนนั้น”

บทที่ 33

1. และจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้ไปจนถึงสุดปลายแผ่นดิน และได้เห็นสัตว์ร้ายมากมายหลายชนิด แต่ละตัวก็แตกต่างกันไป และข้าพเจ้าได้เห็นนกหลายชนิด ที่มีรูปร่างหน้าตา ความสวยงามและเสียงร้องแตกต่างกันไปเช่นกัน
2. และทางทิศตะวันออกของสัตว์ร้ายเหล่านั้น ข้าพเจ้าเห็นสุดปลายแผ่นดินซึ่งเป็นที่ตั้งของสวรรค์ และประตูสวรรค์เปิดออก
3. และข้าพเจ้าได้เห็นดวงดาวบนท้องฟ้าปรากฏขึ้น และข้าพเจ้าได้นับช่องทางที่ดวงดาวเหล่านั้นออกมา และจดบันทึกช่องทางออกทั้งหมดของดวงดาวแต่ละดวงโดยละเอียด ทั้งจำนวน ชื่อ เส้นทางโคจร ตำแหน่ง เวลา และเดือน ตามที่อุริเอลทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็น
4. พระองค์ทรงแสดงทุกสิ่งแก่ข้าพเจ้า และทรงบันทึกไว้ให้ข้าพเจ้า ทั้งชื่อของพวกเขา กฎหมาย และกลุ่มของพวกเขา พระองค์ทรงบันทึกไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย

บทที่ 34

1. และจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้เดินทางไปทางทิศเหนือจนถึงสุดปลายแผ่นดิน และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นแผนการอันยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์ ณ สุดปลายแผ่นดินทั้งปวง
2. และที่นี่ข้าพเจ้าเห็นประตูสวรรค์สามบานเปิดอยู่ในสวรรค์ ลมเหนือพัดผ่านแต่ละบาน เมื่อลมพัดมาก็จะมีอากาศหนาว ลูกเห็บ น้ำค้างแข็ง หิมะ น้ำค้าง และฝน
3. และจากประตูบานหนึ่งนั้น พวกเขาจะพัดพาความดีมา แต่เมื่อพวกเขาพัดผ่านประตูอีกสองบานนั้น พวกเขาจะพัดพาความรุนแรงและความทุกข์ยากมาสู่แผ่นดิน และพวกเขาจะพัดพาความรุนแรงมาด้วย

บทที่ 35

1. และจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้เดินทางไปทางทิศตะวันตกจนถึงสุดปลายแผ่นดิน และได้เห็นประตูสวรรค์สามบานเปิดอยู่เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้เห็นทางทิศตะวันออก จำนวนประตูและทางออกมีจำนวนเท่ากัน

บทที่ 36

1. และจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้เดินทางไปยังทิศใต้จนถึงสุดปลายแผ่นดิน และได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอยู่สามบาน และจากที่นั่นก็มีน้ำค้าง ฝน และลมพัดมา
2. และจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้เดินทางไปยังทิศตะวันออกสุดขอบฟ้า และได้เห็นประตูสวรรค์ทั้งสามบานทางทิศตะวันออกเปิดอยู่ และมีประตูเล็กๆ อยู่เหนือประตูเหล่านั้น
3. ดวงดาวแห่งสรวงสวรรค์ต่างโคจรผ่านประตูเล็กๆ เหล่านี้ และมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกตามเส้นทางที่ปรากฏแก่พวกมัน
4. และทุกครั้งที่ข้าพเจ้าเห็น ข้าพเจ้าก็สรรเสริญพระเจ้าแห่งพระสิริอยู่เสมอ และข้าพเจ้าก็สรรเสริญพระเจ้าแห่งพระสิริต่อไป ผู้ทรงกระทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์ เพื่อสำแดงความยิ่งใหญ่แห่งพระราชกิจของพระองค์แก่เหล่าทูตสวรรค์ วิญญาณ และมนุษย์ เพื่อพวกเขาจะได้สรรเสริญพระราชกิจของพระองค์และสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง เพื่อพวกเขาจะได้เห็นพระราชกิจแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ และสรรเสริญพระราชกิจอันยิ่งใหญ่แห่งพระหัตถ์ของพระองค์ และสรรเสริญพระองค์ตลอดไป

บทที่ 37

1. นิมิตที่สองที่เขาเห็น คือนิมิตแห่งปัญญา ซึ่งเอโนค บุตรของยาเรด บุตรของมาฮาลาเลล บุตรของไคนัน บุตรของเอโนส บุตรของเซธ บุตรของอาดัม ได้เห็น
2. และนี่คือจุดเริ่มต้นของถ้อยคำแห่งปัญญาซึ่งข้าพเจ้าได้เปล่งเสียงกล่าวแก่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนโลกนี้ว่า จงฟังเถิด พวกท่านผู้เฒ่าผู้แก่ และจงดูเถิด พวกท่านผู้มาภายหลัง ถ้อยคำของพระผู้บริสุทธิ์ซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าวต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
3. การประกาศสิ่งเหล่านี้แก่คนในสมัยก่อนเท่านั้นคงจะดีกว่า แต่แม้จากคนรุ่นหลัง เราก็จะไม่ปิดบังจุดเริ่มต้นของปัญญา
4. จนถึงปัจจุบันนี้ ไม่เคยมีปัญญาใดจากพระเจ้าแห่งวิญญาณทรงประทานให้แก่ข้าพเจ้ามากเท่ากับที่ข้าพเจ้าได้รับตามความเข้าใจของข้าพเจ้า ตามพระประสงค์อันดีของพระเจ้าแห่งวิญญาณผู้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์แก่ข้าพเจ้า
5. มีคำอุปมาสามเรื่องหนึ่งที่ได้บอกแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เปล่งเสียงเล่าคำอุปมาเหล่านั้นให้แก่คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนโลกฟัง

บทที่ 38

1. คำอุปมาข้อแรก เมื่อหมู่ชนผู้ชอบธรรมจะปรากฏตัว และคนบาปจะถูกพิพากษาเพราะความผิดของพวกเขา และจะถูกขับไล่ออกจากหน้าแผ่นดินโลก:

2. และเมื่อพระผู้ทรงธรรมจะปรากฏต่อหน้าบรรดาผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งกิจการที่ทรงเลือกสรรนั้นขึ้นอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณ และแสงสว่างจะปรากฏแก่บรรดาผู้ชอบธรรมและบรรดาผู้ที่ทรงเลือกสรรซึ่งอาศัยอยู่บนโลกนี้ แล้วที่อยู่อาศัยของคนบาปจะอยู่ที่ไหน และที่พักพิงของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณจะอยู่ที่ไหน? ถ้าพวกเขาไม่เกิดมาก็คงจะดีกว่านี้
3. เมื่อความลับของคนชอบธรรมจะถูกเปิดเผย และคนบาปจะถูกพิพากษา และคนอธรรมจะถูกขับไล่ออกไปจากเบื้องหน้าคนชอบธรรมและผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้
4. นับจากนั้นเป็นต้นไป บรรดาผู้ที่ครอบครองแผ่นดินโลกจะไม่ทรงอำนาจและได้รับการยกย่องอีกต่อไป และพวกเขาจะไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์ของผู้บริสุทธิ์ได้ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายได้ทรงบันดาลให้แสงสว่างของพระองค์ปรากฏแก่พระพักตร์ของผู้บริสุทธิ์ ผู้ชอบธรรม และผู้ที่ทรงเลือกสรรแล้ว
5. แล้วบรรดากษัตริย์และผู้มีอำนาจจะพินาศและถูกมอบไว้ในมือของคนชอบธรรมและบริสุทธิ์
6. และนับจากนั้นเป็นต้นไป จะไม่มีใครแสวงหาความเมตตาจากพระเจ้าแห่งวิญญาณอีกต่อไป เพราะชีวิตของพวกเขาสิ้นสุดลงแล้ว

บทที่ 39

1. และในวันเหล่านั้น บุตรที่ทรงเลือกสรรและบริสุทธิ์จะลงมาจากสวรรค์ชั้นสูง และเชื้อสายของพวกเขาจะรวมกับบุตรของมนุษย์
2. และในวันเหล่านั้น เอโนคได้รับหนังสือแห่งความกระตือรือร้นและความโกรธแค้น และหนังสือแห่งความไม่สงบและการขับไล่ และพระเจ้าแห่งวิญญาณตรัสว่า จะไม่มีความเมตตาแก่พวกเขา
3. และในวันเหล่านั้น พายุหมุนได้พัดพาข้าพเจ้าไปจากแผ่นดิน และไปวางข้าพเจ้าไว้ที่ปลายสุดของฟ้าสวรรค์
4. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตอีกอย่างหนึ่ง คือที่พำนักของคนบริสุทธิ์ และที่พักผ่อนของคนชอบธรรม
5. ณ ที่นี้ ดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นที่พำนักของพวกเขาอยู่กับเหล่าทูตสวรรค์ผู้ชอบธรรมของพระองค์ และที่พักผ่อนของพวกเขาอยู่กับเหล่าผู้บริสุทธิ์ และพวกเขาทูลขอ วิงวอน และอธิษฐานเพื่อบุตรของมนุษย์ และความชอบธรรมก็ไหลหลั่งอยู่เบื้องหน้าพวกเขาดุจน้ำ และความเมตตาดุจน้ำค้างบนแผ่นดินโลก เป็นเช่นนี้อยู่ท่ามกลางพวกเขาเป็นนิจ
6ก. และ ณ ที่นั้น ดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นพระผู้ทรงถูกเลือกสรรแห่งความชอบธรรมและความเชื่อ
7ก. และข้าพเจ้าได้เห็นที่พำนักของเขาอยู่ใต้ปีกของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
6ข. และความชอบธรรมจะชนะในสมัยของพระองค์ และคนชอบธรรมและคนที่ทรงเลือกสรรจะมีจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนต่อหน้าพระองค์เป็นนิจ
7ข. และบรรดาผู้ชอบธรรมและผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ต่อหน้าพระองค์จะเข้มแข็งดุจแสงเพลิง และปากของพวกเขาจะเต็มไปด้วยคำอวยพร และริมฝีปากของพวกเขาจะสรรเสริญพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และความชอบธรรมต่อหน้าพระองค์จะไม่เสื่อมคลาย และความเที่ยงธรรมจะไม่เสื่อมคลายต่อหน้าพระองค์
8. ข้าพเจ้าปรารถนาจะพำนักอยู่ที่นั่น และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าโหยหาที่พำนักนั้น และที่นั่นก็เป็นส่วนของข้าพเจ้ามาตั้งแต่บัดนี้แล้ว เพราะได้มีการกำหนดไว้เช่นนั้นเกี่ยวกับข้าพเจ้าต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
9. ในวันเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้สรรเสริญและยกย่องพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณด้วยพรและคำสรรเสริญ เพราะพระองค์ทรงกำหนดให้ข้าพเจ้าได้รับพรและเกียรติยศตามพระประสงค์อันดีของพระเจ้าแห่งวิญญาณ
10. ข้าพเจ้าได้มองดูสถานที่นั้นเป็นเวลานาน และได้อวยพรและสรรเสริญพระองค์ โดยกล่าวว่า 'ขอพระองค์ทรงได้รับพระพรและขอให้พระองค์ทรงได้รับพระพรตั้งแต่ต้นจนจบเป็นนิจ'
11. และต่อหน้าพระองค์นั้นไม่มีสิ่งใดหยุดยั้งได้ พระองค์ทรงทราบมาก่อนที่โลกจะถูกสร้างขึ้นว่าสิ่งใดเป็นนิรันดร์และสิ่งใดจะเป็นไปในชั่วอายุคนต่อชั่วอายุคน
12. ผู้ที่ไม่หลับใหลย่อมสรรเสริญพระองค์ พวกเขายืนอยู่เบื้องหน้าพระสิริของพระองค์และสรรเสริญ ยกย่อง และเทิดทูนโดยกล่าวว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณ พระองค์ทรงทำให้แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยวิญญาณ”
13. และที่นี่ตาของข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ไม่หลับใหล พวกเขายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์และอวยพรและกล่าวว่า “ขอพระองค์ทรงได้รับพระพร และขอพระนามของพระเจ้าได้รับพระพรเป็นนิจ”
14. และใบหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นอะไรได้อีกต่อไป

บทที่ 40

1. และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นเป็นพันเป็นหมื่น และเป็นหมื่นคูณหมื่น เป็นจำนวนมหาศาลที่นับไม่ถ้วน ซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
2. และที่สี่ด้านของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณสี่ดวง ซึ่งแตกต่างจากวิญญาณที่ไม่หลับใหล และข้าพเจ้าได้เรียนรู้ชื่อของวิญญาณเหล่านั้น เพราะทูตสวรรค์ที่มากับข้าพเจ้าได้บอกชื่อของวิญญาณเหล่านั้นแก่ข้าพเจ้า และได้แสดงสิ่งเร้นลับทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเห็น
3. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของทั้งสี่นั้นกล่าวสรรเสริญต่อพระเจ้าแห่งพระสิริ

4. เสียงแรกสรรเสริญพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายตลอดไปเป็นนิจ
5. และเสียงที่สองที่ข้าพเจ้าได้ยินนั้นอวยพรแก่ผู้ที่ถูกเลือกสรรและบรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรซึ่งยึดมั่นในพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
6. และเสียงที่สามที่ข้าพเจ้าได้ยินนั้น อธิษฐานและวิงวอนเพื่อผู้ที่อาศัยอยู่บนโลก และวิงวอนในพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
7. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงที่สี่ซึ่งขับไล่ซาตานและห้ามไม่ให้พวกมันมาอยู่ต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณเพื่อกล่าวหาผู้ที่อาศัยอยู่บนโลก
8. หลังจากนั้น ข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์แห่งสันติสุขที่ติดตามข้าพเจ้ามา ผู้ซึ่งได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นทุกสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ว่า “สิ่งทั้งสี่ที่ข้าพเจ้าได้เห็นและได้ยินถ้อยคำของพวกเขาและได้จดบันทึกไว้นั้นคือใครกัน?”
9. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “คนแรกคือมีคาเอล ผู้มีเมตตาและอดทน คนที่สองคือราฟาเอล ผู้ดูแลโรคภัยไข้เจ็บและบาดแผลทั้งปวงของมนุษย์ คนที่สามคือกาเบรียล ผู้ดูแลอำนาจทั้งปวง และคนที่สี่คือฟานูเอล ผู้ดูแลการกลับใจเพื่อความหวังของผู้ที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์” เหล่านี้คือทูตสวรรค์ทั้งสี่ของพระเจ้าแห่งวิญญาณ และเสียงทั้งสี่ที่ข้าพเจ้าได้ยินในวันเหล่านั้น

บทที่ 41

1. และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นความลับทั้งปวงแห่งสวรรค์ และได้เห็นว่าอาณาจักรนั้นถูกแบ่งอย่างไร และการกระทำของมนุษย์ถูกชั่งน้ำหนักอย่างไรในตาชั่ง
2. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นคฤหาสน์ของผู้ที่ทรงเลือกสรรและคฤหาสน์ของผู้บริสุทธิ์ และดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นคนบาปทั้งหลายที่ปฏิเสธพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายถูกขับไล่ออกจากที่นั่น และถูกลากไป และพวกเขาไม่อาจอยู่ได้เพราะการลงโทษซึ่งมาจากพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
3. และที่นั่น ดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นความลับของฟ้าผ่าและฟ้าร้อง และความลับของลม ว่าลมเหล่านั้นพัดไปทั่วโลกอย่างไร และความลับของเมฆและน้ำค้าง และที่นั่น ข้าพเจ้าได้เห็นว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากไหนในที่นั้น และจากที่ใดที่มันชุ่มฉ่ำพื้นดินที่แห้งแล้ง
4. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นห้องปิดหลายห้อง ซึ่งลมได้แยกออกมาจากห้องเหล่านั้น คือห้องแห่งลูกเห็บและลม ห้องแห่งหมอกและห้องแห่งเมฆ และเมฆนั้นก็ลอยอยู่เหนือแผ่นดินโลกตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมา
5. และข้าพเจ้าได้เห็นห้องของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ว่ามันขึ้นจากที่ใดและกลับไปยังที่ใด และการกลับมาอันรุ่งโรจน์ของมัน และว่าดวงหนึ่งเหนือกว่าอีกดวงหนึ่งอย่างไร และวงโคจรอันสง่างามของมัน และว่ามันไม่ละทิ้งวงโคจรของมัน และไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปในวงโคจรของมัน และไม่นำสิ่งใดออกจากวงโคจรของมัน และมันก็รักษาความซื่อสัตย์ต่อกัน ตามคำสาบานที่มันได้ผูกพันกันไว้
6. และก่อนอื่นดวงอาทิตย์จะขึ้นและโคจรไปตามทางของมันตามพระบัญชาของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และพระนามของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่เป็นนิจ
7. และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นวิถีโคจรที่ซ่อนเร้นและวิถีโคจรที่ปรากฏของดวงจันทร์ และดวงจันทร์ก็โคจรไปตามวิถีโคจรของมัน ณ ที่นั้นทั้งกลางวันและกลางคืน โดยวิถีโคจรหนึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามกับอีกวิถีโคจรหนึ่งต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และพวกเขาขอบพระคุณและสรรเสริญโดยไม่หยุดพักเพราะการขอบพระคุณนั้นเป็นของพวกเขา
8. เพราะดวงอาทิตย์เปลี่ยนแปลงบ่อยครั้งเพื่อเป็นพรหรือคำสาปแช่ง และเส้นทางของดวงจันทร์เป็นแสงสว่างแก่คนชอบธรรมและเป็นความมืดแก่คนบาปในพระนามของพระเจ้า ผู้ทรงแยกความสว่างและความมืดออกจากกัน และทรงแบ่งจิตวิญญาณของมนุษย์ และทรงเสริมกำลังจิตวิญญาณของคนชอบธรรม ในพระนามแห่งความชอบธรรมของพระองค์
9. เพราะไม่มีทูตสวรรค์ใดขัดขวางได้ และไม่มีอำนาจใดขัดขวางได้ เพราะพระองค์ทรงแต่งตั้งผู้พิพากษาสำหรับพวกเขาทั้งหมด และพระองค์ทรงพิพากษาพวกเขาทั้งหมดต่อหน้าพระองค์

บทที่ 42

1. ปัญญาไม่พบที่ใดที่จะพำนักได้ ต่อมาจึงมีที่พำนักในสวรรค์มอบให้แก่ปัญญา
2. ปัญญาจึงออกไปเพื่อจะไปอาศัยอยู่ท่ามกลางมนุษย์ แต่ก็ไม่พบที่อยู่อาศัย ปัญญาจึงกลับไปยังที่ของตน และไปนั่งอยู่ท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์
3. และความอยุติธรรมก็ออกมาจากห้องของนาง ผู้ที่นางไม่ได้แสวงหา นางก็พบ และอาศัยอยู่กับพวกเขา เหมือนฝนในทะเลทราย และน้ำค้างบนแผ่นดินที่แห้งแล้ง

บทที่ 43

1. และข้าพเจ้าได้เห็นฟ้าแลบอื่นๆ และดวงดาวในฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ทรงเรียกพวกมันทั้งหมดตามชื่อของมันและพวกมันก็เชื่อฟังพระองค์
2. และข้าพเจ้าได้เห็นว่าพวกเขาถูกชั่งน้ำหนักบนตาชั่งอันเที่ยงธรรมตามสัดส่วนแห่งแสงสว่างของพวกเขา ข้าพเจ้าได้เห็นความกว้างของห้วงอวกาศของพวกเขาและวันแห่งการปรากฏตัวของพวกเขา และการโคจรของพวกเขาก่อให้เกิดฟ้าผ่า และข้าพเจ้าได้เห็นการโคจรของพวกเขาตามจำนวนของทูตสวรรค์และพวกเขาซื่อสัตย์ต่อกันอย่างไร
3. และข้าพเจ้าได้ถามทูตสวรรค์ผู้ที่มากับข้าพเจ้าและได้แสดงสิ่งที่ซ่อนเร้นให้ข้าพเจ้าเห็นว่า “สิ่งเหล่านี้คืออะไร?”

4. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายได้ทรงสำแดงความหมายเชิงอุปมาแก่ท่านแล้ว นี่คือชื่อของบรรดาผู้บริสุทธิ์ที่อาศัยอยู่บนโลกและเชื่อในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายเป็นนิจ”

บทที่ 44

อีกปรากฏการณ์หนึ่งที่ผมได้เห็นเกี่ยวกับฟ้าผ่า คือ ดาวบางดวงปรากฏขึ้นและกลายเป็นฟ้าผ่า และไม่สามารถแยกจากรูปร่างใหม่ของมันได้

บทที่ 45

1. และนี่คืออุปมาเรื่องที่สองเกี่ยวกับผู้ที่ปฏิเสธพระนามแห่งที่ประทับของเหล่าผู้บริสุทธิ์และพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
2. และพวกเขาจะขึ้นไปบนสวรรค์ไม่ได้ และพวกเขาจะมาบนโลกไม่ได้ นี่แหละคือชะตากรรมของคนบาปทั้งหลาย ผู้ที่ปฏิเสธพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย ผู้ซึ่งถูกเก็บรักษาไว้เพื่อวันแห่งความทุกข์ยากและการทดลอง
3. ในวันนั้น ผู้ที่ข้าเลือกสรรจะประทับบนบัลลังก์แห่งความรุ่งโรจน์ และจะทรงทดสอบการงานของพวกเขา และที่พักพิงของพวกเขาจะมีมากมายนับไม่ถ้วน และจิตวิญญาณของพวกเขาจะเข้มแข็งขึ้นเมื่อพวกเขาเห็นผู้ที่ข้าเลือกสรร และบรรดาผู้ที่ได้เรียกหาพระนามอันรุ่งโรจน์ของข้า
4. แล้วเราจะให้ผู้ที่เราเลือกสรรมาอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา และเราจะเปลี่ยนแปลงสวรรค์ให้เป็นพรและแสงสว่างนิรันดร์
5. และเราจะเปลี่ยนแปลงแผ่นดินโลกและทำให้มันเป็นพร และเราจะให้ผู้ที่เราเลือกสรรอาศัยอยู่บนแผ่นดินนั้น แต่คนบาปและคนชั่วร้ายจะไม่อาจเหยียบย่างบนแผ่นดินนั้นได้
6. เพราะเราได้จัดเตรียมและให้ความสงบสุขแก่ผู้ชอบธรรมของเรา และให้พวกเขาอาศัยอยู่ต่อหน้าเรา แต่สำหรับคนบาปนั้นการพิพากษากำลังจะมาถึงเรา เพื่อเราจะทำลายพวกเขาให้สิ้นไปจากพื้นโลก

บทที่ 46

1. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นผู้หนึ่งซึ่งมีศีรษะที่ยืนยาว และศีรษะของพระองค์ขาวเหมือนขนแกะ และมีอีกผู้หนึ่งอยู่กับพระองค์ซึ่งมีรูปลักษณ์เหมือนมนุษย์ และใบหน้าของเขาเปี่ยมด้วยความเมตตาเหมือนทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง
2. และข้าพเจ้าได้ถามทูตสวรรค์ผู้ที่มากับข้าพเจ้าและได้แสดงสิ่งเร้นลับทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเห็น เกี่ยวกับบุตรมนุษย์นั้นว่าพระองค์เป็นใคร มาจากไหน และทำไมจึงไปกับองค์ประมุขแห่งวันทั้งหลาย? และทูตสวรรค์นั้นได้ตอบข้าพเจ้าว่า นี่คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงความชอบธรรม ผู้ซึ่งความชอบธรรมสถิตอยู่กับพระองค์ และผู้ทรงเปิดเผยขุมทรัพย์ทั้งหลายที่ซ่อนเร้นอยู่
3. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายทรงเลือกเขาและผู้ซึ่งมีสิทธิ์ได้รับความชอบธรรมเป็นอันดับแรกต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายตลอดไป
4. และบุตรมนุษย์ผู้นี้ซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว จะทรงปลดบรรดากษัตริย์และผู้มีอำนาจจากบัลลังก์ และจะทรงปลดผู้แข็งแกร่งจากบัลลังก์ และจะทรงคลายอำนาจของผู้แข็งแกร่ง และจะทรงหักฟันของคนบาป
5. และพระองค์จะทรงปลดกษัตริย์ทั้งหลายจากบัลลังก์และอาณาจักรของพวกเขา เพราะพวกเขามิได้สรรเสริญและยกย่องพระองค์ และมิได้นอบน้อมยอมรับว่าอาณาจักรนั้นได้มาจากใคร
6. และพระองค์จะทรงทำให้คนเข้มแข็งท้อแท้ และจะทรงทำให้พวกเขาอับอายขายหน้า ความมืดจะเป็นที่อยู่อาศัยของพวกเขา และหนอนจะเป็นที่นอนของพวกเขา และพวกเขาจะไม่มีความหวังที่จะลุกขึ้นจากที่นอนของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้สรรเสริญพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
7. และคนเหล่านี้คือผู้ที่พิพากษาดวงดาวบนท้องฟ้า และยกมือขึ้นต่อต้านพระเจ้าผู้สูงสุด และเหยียบย่ำแผ่นดินและอาศัยอยู่บนแผ่นดินนั้น การกระทำทั้งปวงของพวกเขาแสดงให้เห็นถึงความอยุติธรรม และอำนาจของพวกเขาก็ขึ้นอยู่กับทรัพย์สมบัติของพวกเขา และความเชื่อของพวกเขาก็อยู่ในเทพเจ้าที่พวกเขาสร้างขึ้นด้วยมือของตนเอง และพวกเขาปฏิเสธพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
8. และพวกเขาข่มเหงบ้านของที่ประชุมของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธาที่ยึดมั่นในพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย

บทที่ 47

1. และในวันเหล่านั้น คำอธิษฐานของคนชอบธรรมจะขึ้นไป และโลหิตของคนชอบธรรมจะไหลจากแผ่นดินโลกไปต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
2. ในวันเหล่านั้น บรรดาผู้บริสุทธิ์ที่อาศัยอยู่ในสวรรค์เบื้องบนจะรวมเสียงกันวิงวอน อธิษฐาน และสรรเสริญ และขอบพระคุณและอวยพรพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย เพื่อโลหิตของผู้ชอบธรรมที่ได้หลั่งไหลไป และเพื่อคำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมจะไม่สูญเปล่าต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย เพื่อการพิพากษาจะได้เกิดขึ้นแก่พวกเขา และเพื่อพวกเขาจะไม่ต้องทนทุกข์ทรมานตลอดไป
3. ในวันเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นประมุขแห่งวันทั้งหลาย ประทับบนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์ และหนังสือแห่งชีวิตก็ถูกเปิดออกต่อหน้าพระองค์ และบรรดากองทัพทั้งหลายของพระองค์ซึ่งอยู่ในสวรรค์เบื้องบนและบรรดาที่ปรึกษาของพระองค์ก็ยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์
4. และจิตใจของผู้บริสุทธิ์ก็เปี่ยมด้วยความยินดี เพราะจำนวนผู้ชอบธรรมได้ถูกถวายแล้ว และคำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมได้

ถูกฟังแล้ว และโลหิตของผู้ชอบธรรมได้ถูกเรียกถวายต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย

บทที่ 48

1. และ ณ ที่นั้น ข้าพเจ้าได้เห็นบ่อน้ำแห่งความชอบธรรมซึ่งไม่มีวันหมดสิ้น และรอบๆ บ่อน้ำนั้นมีบ่อน้ำแห่งปัญญามากมาย และคนกระหายทั้งหลายได้ดื่มจากบ่อน้ำเหล่านั้น และเต็มเปี่ยมด้วยปัญญา และที่อยู่อาศัยของพวกเขาก็อยู่กับคนชอบธรรม คนบริสุทธิ์ และผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
2. และในเวลานั้น พระบุตรของมนุษย์ทรงได้รับการตั้งชื่อต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และพระนามของพระองค์ก็ปรากฏต่อหน้าพระเจ้าแห่งวันเวลา
3. แท้จริงแล้ว ก่อนที่ดวงอาทิตย์และลางบอกเหตุจะถูกสร้างขึ้น ก่อนที่ดวงดาวบนท้องฟ้าจะถูกสร้างขึ้น พระนามของพระองค์ก็ถูกตั้งไว้ต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายแล้ว
4. พระองค์จะเป็นไม้เท้าค้ำยันแก่คนชอบธรรม เพื่อให้พวกเขายึดมั่นและไม่ล้มลง และพระองค์จะเป็นแสงสว่างแก่คนต่างชาติ และเป็นความหวังของผู้ที่มีใจทุกข์ระทม
5. บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนโลกจะก้มลงนมัสการพระองค์ และจะสรรเสริญ อวยพร และเฉลิมฉลองด้วยบทเพลงแด่พระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
6. และด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงถูกเลือกและซ่อนไว้ต่อหน้าพระองค์ ตั้งแต่ก่อนการสร้างโลกและตลอดไปเป็นนิจ
7. และพระปัญญาของพระเจ้าแห่งวิญญาณได้ทรงสำแดงพระองค์แก่คนบริสุทธิ์และคนชอบธรรม เพราะพระองค์ทรงรักษาไว้ซึ่งส่วนของคนชอบธรรม เพราะพวกเขาเกลียดชังและดูหมิ่นโลกแห่งความอยุติธรรมนี้ และเกลียดชังการกระทำและวิถีทางทั้งปวงของโลกนี้ในนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณ เพราะในพระนามของพระองค์ พวกเขาจึงได้รับความรอด และเป็นไปตามพระประสงค์อันดีของพระองค์ในเรื่องชีวิตของพวกเขา
8. ในวันเหล่านั้น บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินจะเศร้าหมอง และผู้มีอำนาจที่ครอบครองแผ่นดินเพราะการกระทำของมือตนเองก็เช่นกัน เพราะในวันแห่งความทุกข์ยากและความลำบากของพวกเขา พวกเขาจะไม่สามารถช่วยตนเองได้
9. และเราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ พวกเขาจะไหม้ไปเหมือนฟางในกองไฟต่อหน้าผู้บริสุทธิ์ พวกเขาจะจมไปเหมือนตะกั่วในน้ำต่อหน้าผู้ชอบธรรม และจะไม่มีร่องรอยของพวกเขาเหลืออยู่อีกเลย
10. และในวันแห่งความทุกข์ยากของพวกเขา จะมีการพักผ่อนบนแผ่นดินโลก และพวกเขาจะล้มลงต่อหน้าพวกเขาและจะไม่ลุกขึ้นอีก และจะไม่มีใครมาช่วยพยุงพวกเขาด้วยมือของตน เพราะพวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้าแห่งวิญญาณและพระผู้ทรงเจิมของพระองค์ ขอให้พระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณได้รับการสรรเสริญ

บทที่ 49

1. เพราะพระปัญญาหลั่งไหลลงมาดุจน้ำ และพระสิริจะไม่เสื่อมสลายไปจากพระองค์เป็นนิจ
2. เพราะพระองค์ทรงฤทธานุภาพในความชอบธรรมทั้งปวง และความอยุติธรรมจะหายไปเหมือนเงา และจะไม่คงอยู่ตลอดไป เพราะผู้ที่ทรงเลือกสรรนั้นยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และพระสิริของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิจ และฤทธานุภาพของพระองค์มีอยู่ตลอดชั่วอายุคน
3. และในพระองค์นั้นมีพระวิญญาณแห่งปัญญาสถิตอยู่ และพระวิญญาณที่ให้ความเข้าใจ และพระวิญญาณแห่งการรู้แจ้งและฤทธิ์เดช และพระวิญญาณของบรรดาผู้ที่ล่วงหลับไปในความชอบธรรม
4. และพระองค์จะทรงพิพากษาเรื่องที่เป็นความลับ และจะไม่มีใครสามารถกล่าวคำโกหกต่อหน้าพระองค์ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ตามพระประสงค์อันดีของพระองค์

บทที่ 50

1. และในวันเหล่านั้น การเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นสำหรับผู้บริสุทธิ์และผู้ที่ทรงเลือกสรร และแสงสว่างแห่งวันจะสถิตอยู่กับพวกเขา และสง่าราศีและเกียรติยศจะตกเป็นของผู้บริสุทธิ์
2. ในวันแห่งความทุกข์ยาก ซึ่งความชั่วร้ายจะถูกสะสมไว้เพื่อลงโทษคนบาป และคนชอบธรรมจะได้รับชัยชนะในพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และพระองค์จะทรงให้คนอื่นๆ ได้เห็นสิ่งนี้ เพื่อพวกเขาจะได้กลับใจและละทิ้งการกระทำที่มือของตนได้กระทำ
3. พวกเขาจะไม่ได้รับเกียรติใดๆ โดยพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย แต่พวกเขาจะได้รับความรอดโดยพระนามของพระองค์ และพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายจะทรงเมตตาพวกเขา เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่
4. และพระองค์ทรงเที่ยงธรรมในการพิพากษาของพระองค์ และในที่ประทับแห่งพระสิริของพระองค์ ความอยุติธรรมก็จะไม่อาจดำรงอยู่ได้ ในวันพิพากษาของพระองค์ ผู้ที่ไม่กลับใจจะพินาศไปต่อหน้าพระองค์
5. และนับจากนี้ไป เราจะไม่เมตตาพวกเขาอีกต่อไปแล้ว พระเจ้าแห่งวิญญาณตรัสเช่นนั้น

บทที่ 51

1. และในวันเหล่านั้น แผ่นดินโลกก็จะคืนสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้แก่แผ่นดินนั้น และแดนคนตายก็จะคืนสิ่งที่ได้รับมา และแดนนรกก็จะคืนสิ่งที่เป็นหนี้อยู่
2. และพระองค์จะทรงเลือกคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จากท่ามกลางพวกเขา เพราะวันแห่งความรอดใกล้เข้ามาแล้ว

3. และในวันเหล่านั้น ผู้ที่ทรงเลือกสรรจะนั่งบนบัลลังก์ของข้า และปากของเขาจะสำแดงความลับแห่งปัญญาและคำแนะนำทั้งสิ้น เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณได้ประทานสิ่งเหล่านั้นแก่เขาและทรงยกย่องเขา
4. และในวันเหล่านั้น ภูเขาจะกระโดดโลดเต้นเหมือนแกะตัวผู้ และเนินเขาจะโลดแล่นเหมือนลูกแกะที่อิ่มนม และใบหน้าของเหล่าทูตสวรรค์ทั้งหลายในสวรรค์จะสว่างไสวด้วยความยินดี
5. เพราะในวันเหล่านั้น ผู้ที่ทรงเลือกสรรจะปรากฏตัวขึ้น และแผ่นดินโลกจะชื่นชมยินดี และคนชอบธรรมจะอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก และผู้ที่ทรงเลือกสรรจะเดินบนแผ่นดินโลกนั้น

บทที่ 52

1. และหลังจากวันเหล่านั้น ณ สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตทั้งปวงของสิ่งเร้นลับนั้น—เพราะข้าพเจ้าถูกพายุหมุนพัดพาไป และพายุได้พัดพาข้าพเจ้าไปทางทิศตะวันตก
2. ณ ที่นั้น ดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นสิ่งลึกลับทั้งหลายในสวรรค์ที่จะเกิดขึ้น คือ ภูเขาเหล็ก ภูเขาทองแดง ภูเขาเงิน ภูเขาทองคำ ภูเขาโลหะอ่อน และภูเขาตะกั่ว
3. และข้าพเจ้าได้ถามทูตสวรรค์ที่ติดตามข้าพเจ้ามาว่า “สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นในที่ลับนั้นคืออะไร?”
4. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่ท่านได้เห็น จะใช้เพื่อประโยชน์ในการปกครองของพระผู้ได้รับการเจิมของพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจและยิ่งใหญ่บนโลก”
5. และทูตสวรรค์แห่งสันติสุขนั้นตอบข้าพเจ้าว่า “จงรอสักครู่ แล้วความลึกลับทั้งหลายซึ่งล้อมรอบองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายจะปรากฏแก่ท่าน”
6. และภูเขาเหล่านี้ซึ่งตาของเจ้าได้เห็นแล้ว คือภูเขาเหล็ก ภูเขาทองแดง ภูเขาเงิน ภูเขาทองคำ ภูเขาโลหะอ่อน และภูเขาตะกั่ว ทั้งหมดนี้จะอยู่ต่อหน้าพระผู้ทรงเลือกสรรดุจขี้ผึ้งต่อหน้าไฟ และดุจน้ำที่ไหลลงมาจากเบื้องบนสู่ภูเขาเหล่านั้น และจะไร้พลังอำนาจต่อหน้าพระบาทของพระองค์
7. และในวันเหล่านั้น จะไม่มีใครรอดพ้นได้ ไม่ว่าด้วยทองคำหรือเงิน และไม่มีใครสามารถหลบหนีไปได้
8. และจะไม่มีการใช้เหล็กเพื่อการสงคราม และจะไม่มีใครสวมเกราะอก สัมฤทธิ์จะไม่มีประโยชน์ ดีบุกจะไม่มีประโยชน์และไม่ได้รับการยกย่อง และตะกั่วก็ไม่เป็นที่ปรารถนา
9. และสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะถูกปฏิเสธและทำลายไปจากพื้นโลก เมื่อผู้ที่ทรงเลือกสรรจะปรากฏตัวต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย'

บทที่ 53

1. ณ ที่นั้น ดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นหุบเขาลึกที่มีปากอ้ากว้าง และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดิน ทะเล และเกาะทั้งหลายจะนำของขวัญ ของกำนัล และเครื่องหมายแห่งการคารวะมาถวายแด่พระองค์ แต่หุบเขาลึกนั้นจะไม่เต็มเปี่ยม
2. และมือของพวกเขากระทำการอันผิดกฎหมาย และคนบาปก็ทำลายล้างผู้ที่พวกเขาข่มเหงอย่างผิดกฎหมายทั้งหมด แต่คนบาปเหล่านั้นจะถูกทำลายต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และพวกเขาจะถูกขับไล่ออกไปจากแผ่นดินของพระองค์ และพวกเขาจะพินาศไปตลอดกาล
3. เพราะข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์แห่งการลงโทษทั้งหลายอาศัยอยู่ที่นั่น และกำลังเตรียมเครื่องมือต่างๆ ของซาตานอยู่
4. และข้าพเจ้าได้ถามทูตสวรรค์แห่งสันติสุขที่เดินทางมากับข้าพเจ้าว่า “พวกเขากำลังเตรียมเครื่องมือเหล่านี้เพื่อใคร?”
5. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “พวกเขาเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้สำหรับกษัตริย์และผู้มีอำนาจในแผ่นดินนี้ เพื่อพวกเขาจะได้พินาศไปโดยทางนั้น”
6. และหลังจากนั้น พระผู้ทรงชอบธรรมและผู้ทรงเลือกสรรจะทรงสำแดงให้คริสตจักรของพระองค์ปรากฏขึ้น ต่อจากนี้ไปพวกเขาจะไม่ถูกขัดขวางในพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณอีกต่อไป
7. และภูเขาเหล่านี้จะไม่ตั้งอยู่เหมือนแผ่นดินต่อหน้าความชอบธรรมของพระองค์ แต่เนินเขาจะเป็นเหมือนน้ำพุ และคนชอบธรรมจะได้รับความสงบสุขจากการกดขี่ข่มเหงของคนบาป

บทที่ 54

1. และข้าพเจ้ามองไปยังอีกฟากหนึ่งของแผ่นดิน และเห็นหุบเขาลึกที่มีไฟลุกโชนอยู่
2. และพวกเขานำบรรดากษัตริย์และผู้มีอำนาจมา และเริ่มโยนพวกเขาลงไปในหุบเขาลึกแห่งนี้
3. และดวงตาของข้าพเจ้าก็ได้เห็นว่าพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องมือได้อย่างไร คือโซ่เหล็กที่มีน้ำหนักมหาศาล
4. และข้าพเจ้าได้ถามทูตสวรรค์แห่งสันติสุขที่เดินทางมากับข้าพเจ้าว่า “โซ่ตรวนเหล่านี้ถูกเตรียมไว้สำหรับใคร?”
5. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “สิ่งเหล่านี้กำลังถูกเตรียมไว้สำหรับกองทัพของอาซาเซล เพื่อพวกเขาจะได้จับคนเหล่านี้ไปโยนลงไปในเหวแห่งการลงโทษอย่างสมบูรณ์ และพวกเขาจะเอาหินหยาบปิดปากคนเหล่านี้ไว้ตามที่พระเจ้าแห่งวิญญาณทรงบัญชา”
6. และมิคาเอล กาเบรียล ราฟาเอล และฟานูเอล จะจับพวกเขาในวันยิ่งใหญ่นั้น และโยนพวกเขาลงไปในเตาไฟที่ลุกโชน เพื่อพระเจ้าแห่งวิญญาณจะทรงลงโทษพวกเขาสำหรับการไม่ชอบธรรมของพวกเขาที่ยอมจำนนต่อซาตานและชักนำผู้ที่อาศัยอยู่บนโลกให้หลงผิด'
7. “และในวันเหล่านั้น การลงโทษจะมาจากพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และพระองค์จะทรงเปิดห้องเก็บน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือฟ้าสวรรค์ และบ่อน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่ใต้แผ่นดิน”

8. และน้ำทั้งปวงจะรวมกันเป็นหนึ่งเดียว น้ำที่อยู่เหนือฟ้าสวรรค์นั้นเป็นเพศชาย และน้ำที่อยู่ใต้แผ่นดินนั้นเป็นเพศหญิง
9. และพวกเขาจะทำลายล้างทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกและผู้ที่อาศัยอยู่ใต้สุดขอบฟ้า
10. และเมื่อพวกเขาตระหนักถึงความอยุติธรรมที่พวกเขาได้กระทำบนโลกแล้ว พวกเขาก็จะพินาศเพราะเหตุเหล่านั้น

บทที่ 55

1. หลังจากนั้น หัวหน้าแห่งกาลเวลาทรงสำนึกผิดและตรัสว่า “เราทำลายล้างสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนโลกนี้ไปโดยเปล่าประโยชน์”
2. และพระองค์ทรงสาบานด้วยพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ว่า “ต่อจากนี้ไป เราจะไม่กระทำเช่นนั้นแก่ทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลก และเราจะตั้งหมายสำคัญไว้ในฟ้าสวรรค์ และหมายสำคัญนั้นจะเป็นหลักประกันแห่งความซื่อสัตย์ระหว่างเรากับพวกเขาเป็นนิจตรา ตราบเท่าที่ฟ้าสวรรค์อยู่เหนือแผ่นดินโลก และนี่เป็นไปตามพระบัญชาของเรา”
3. ในวันแห่งความทุกข์ยากและความเจ็บปวด เมื่อใดที่เราปรารถนาจะจับกุมพวกเขาด้วยมือของเหล่าทูตสวรรค์เพราะเหตุนี้ เราจะให้การลงโทษและความโกรธของเราอยู่เหนือพวกเขา พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งวิญญาณตรัสเช่นนั้น
4. บรรดากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่อาศัยอยู่บนโลกเอ๋ย พวกเจ้าจะต้องเห็นผู้ที่ข้าเลือกสรรไว้ ว่าพระองค์ประทับบนบัลลังก์แห่งความรุ่งโรจน์และพิพากษาอาซาเซลและบรรดาสหายของเขาและกองทัพทั้งหมดของเขาในนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย'

บทที่ 56

1. และข้าพเจ้าเห็นเหล่าทูตสวรรค์แห่งการลงโทษกำลังเดินไป พวกเขาถือแส้และโซ่ตรวนที่ทำจากเหล็กและทองสัมฤทธิ์
2. และข้าพเจ้าได้ถามทูตสวรรค์แห่งสันติสุขที่เดินทางมากับข้าพเจ้าว่า “คนเหล่านั้นที่ถือแส้จะไปหาใคร?”
3. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘เพื่อผู้ที่พวกเขาเลือกสรรและเป็นที่รัก พวกเขาจะถูกโยนลงไปในเหวลึกแห่งหุบเขา’
4. และในเวลานั้นหุบเขานั้นจะเต็มไปด้วยผู้ที่พวกเขาเลือกสรรและเป็นที่รัก และวันเวลาแห่งชีวิตของพวกเขาจะสิ้นสุดลง และวันเวลาแห่งการชักนำให้หลงผิดของพวกเขาจะไม่ถูกนับอีกต่อไป
5. และในวันเหล่านั้น เหล่าทูตสวรรค์จะกลับมา และจะพุ่งไปยังทิศตะวันออกเพื่อโจมตีชาวปาร์เธียและชาวมีเดีย พวกเขาจะก่อกวนกษัตริย์ทั้งหลาย จนเกิดความไม่สงบขึ้น และจะปลุกพวกเขาให้ลุกจากบัลลังก์ เพื่อพวกเขาจะออกมาเหมือนสิงโตที่ออกมาจากถ้ำ และเหมือนหมาป่าที่หิวโหยเข้าโจมตีฝูงแกะ
6. และพวกเขาจะขึ้นไปเหยียบย่ำแผ่นดินของผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร และแผ่นดินของผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรนั้นจะเป็นลานนวดข้าวและทางหลวงอยู่เบื้องหน้าพวกเขา
7. แต่เมืองของคนชอบธรรมของข้าจะเป็นอุปสรรคต่อม้าของพวกเขา และพวกเขาจะเริ่มต่อสู้กันเอง และมือขวาของพวกเขาจะแข็งแกร่งต่อต้านกันเอง และคนจะไม่รู้จักพี่น้องของตน และลูกชายจะไม่รู้จักพ่อหรือแม่ของตน จนกว่าศพจะหมดไปจากการสังหารหมู่ และการลงโทษของพวกเขาจะไม่สูญเปล่า
8. ในวันเหล่านั้น แดนคนตายจะอ้าปากของมัน และพวกเขาจะถูกกลืนกินเข้าไปในนั้น และความพินาศของพวกเขาจะสิ้นสุดลง แดนคนตายจะกลืนกินคนบาปต่อหน้าผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้'

บทที่ 57

1. และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นขบวนเกวียนอีกขบวนหนึ่งพร้อมด้วยผู้คนที่ขี่อยู่บนเกวียนเหล่านั้น เดินทางมาตามลมจากทิศตะวันออก และจากทิศตะวันตกลงมาทางใต้
2. และได้ยินเสียงเกวียนของพวกเขา และเมื่อเกิดความวุ่นวายนี้ขึ้น เหล่าผู้บริสุทธิ์จากสวรรค์ก็สังเกตเห็น และเสาหลักแห่งแผ่นดินก็เคลื่อนจากที่ตั้งของมัน และเสียงนั้นได้ยินไปไกลจากปลายฟ้าด้านหนึ่งถึงอีกด้านหนึ่งภายในวันเดียว
3. และพวกเขาทั้งหมดจะก้มลงกราบไหว้พระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และนี่คือตอนจบของอุปมาเรื่องที่สอง

บทที่ 58

1. และข้าพเจ้าเริ่มกล่าวคำอุปมาข้อที่สามเกี่ยวกับคนชอบธรรมและคนที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
2. ท่านทั้งหลายผู้ชอบธรรมและผู้ที่ทรงเลือกสรรแล้ว จงได้รับพร เพราะส่วนอันรุ่งโรจน์จะเป็นของท่าน
3. และคนชอบธรรมจะอยู่ในแสงสว่างของดวงอาทิตย์ และผู้ที่ทรงเลือกสรรจะอยู่ในแสงสว่างแห่งชีวิตนิรันดร์ วันเวลาแห่งชีวิตของพวกเขาจะไม่มีวันสิ้นสุด และวันเวลาของคนบริสุทธิ์จะไม่มีที่สิ้นสุด
4. และพวกเขาจะแสวงหาแสงสว่างและพบความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย จะมีสันติสุขแก่ผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเจ้าผู้ทรงนิรันดร์
5. และหลังจากนั้นจะมีคำกล่าวแก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ในสวรรค์ว่า พวกเขาควรแสวงหาความลับแห่งความชอบธรรม ซึ่งเป็นมรดกแห่งความเชื่อ เพราะว่าได้ส่องสว่างดุจดวงอาทิตย์บนโลกและความมืดมิดได้ผ่านพ้นไปแล้ว
6. และจะมีแสงสว่างที่ไม่สิ้นสุด และจะไม่มีวันสิ้นสุด เพราะความมืดจะถูกทำลายไปก่อน และแสงสว่างจะตั้งมั่นอยู่ต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณ และแสงสว่างแห่งความเที่ยงธรรมจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิจต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณ

บทที่ 59

1. ในวันเหล่านั้น ดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นความลับแห่งสายฟ้าและแสงสว่าง รวมถึงการพิพากษาที่พวกมันกระทำและส่องสว่างออกมาเพื่อเป็นพรหรือคำสาปแช่งตามที่พระเจ้าแห่งวิญญาณทรงประสงค์
2. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นความลับของฟ้าร้อง และได้เห็นว่าเมื่อใดที่ฟ้าร้องดังก้องอยู่ในสวรรค์ เสียงของมันก็ได้ยิน และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าได้เห็นการพิพากษาที่เกิดขึ้นบนโลก ว่าจะเป็นเพื่อความสุขและพร หรือเพื่อคำสาปแช่งตามพระวจนะของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
3. และหลังจากนั้น ความลับทั้งปวงเกี่ยวกับแสงสว่างและสายฟ้าก็ปรากฏแก่ข้าพเจ้า และแสงสว่างเหล่านั้นก็ส่องสว่างเพื่อเป็นพรและเพื่อความพึงพอใจ

บทที่ 60

1. ในปีห้าร้อย เดือนที่เจ็ด วันที่สิบสี่ของเดือนนั้น ในช่วงชีวิตของเอโนค ในคำอุปมานั้น ข้าพเจ้าได้เห็นว่า การสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงทำให้สวรรค์ชั้นสูงสุดสั่นสะเทือน และกองทัพของพระผู้สูงสุดและเหล่าทูตสวรรค์จำนวนนับพันนับหมื่นและนับแสนคูณหมื่น ต่างก็กระสับกระส่ายอย่างยิ่ง
2. และพระเจ้าผู้ทรงเป็นประมุขแห่งกาลเวลาประทับบนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์ และเหล่าทูตสวรรค์และผู้ชอบธรรมยืนอยู่รอบพระองค์
3. และข้าพเจ้าก็ตัวสั่นอย่างรุนแรง ความกลัวเข้าครอบงำข้าพเจ้า เอวของข้าพเจ้าอ่อนแรงลง บังเหียนของข้าพเจ้าอ่อนปวกเปียก และข้าพเจ้าก็ล้มลงคว่ำหน้า
4. และมิคาเอลได้ส่งทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งจากบรรดาผู้บริสุทธิ์มาช่วยข้าพเจ้าให้ฟื้นขึ้น และเมื่อท่านช่วยข้าพเจ้าให้ฟื้นขึ้นแล้ว วิญญาณของข้าพเจ้าก็กลับคืนมา เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถทนต่อสายตาของกองทัพนั้น และความวุ่นวายและการสั่นสะเทือนของฟ้าสวรรค์ได้ และมิคาเอลกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เหตุใดเจ้าจึงวิตกกังวลกับนิมิตเช่นนั้นเล่า? จนถึงวันนี้ก็เป็นวันแห่งพระเมตตาของพระองค์แล้ว และพระองค์ทรงเมตตาและอดทนต่อผู้ที่อาศัยอยู่บนโลก”
5. และเมื่อถึงวันนั้น อำนาจนั้น การลงโทษ และการพิพากษาซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่ไม่นมัสการธรรมบัญญัติอันชอบธรรม และสำหรับผู้ที่ปฏิเสธการพิพากษาอันชอบธรรม และสำหรับผู้ที่กล่าวพระนามของพระองค์อย่างไม่เหมาะสม วันนั้นได้ถูกเตรียมไว้แล้วสำหรับผู้ที่ทรงเลือกสรรนั้นเป็นพันธสัญญา แต่สำหรับคนบาปนั้นเป็นการไต่สวน
6. เมื่อการลงโทษของพระเจ้าแห่งวิญญาณจะมาถึงพวกเขา การลงโทษนั้นจะเกิดขึ้นเพื่อไม่ให้การลงโทษของพระเจ้าแห่งวิญญาณสูญเปล่า และจะทำลายทั้งลูกกับแม่ และลูกกับพ่อ หลังจากนั้น การพิพากษาจะเกิดขึ้นตามความเมตตาและความอดทนของพระองค์'
7. และในวันนั้นเอง สัตว์ประหลาดสองตัวได้แยกจากกัน สัตว์ประหลาดตัวเมียชื่อเลวีอาธาน ไปอาศัยอยู่ในก้นมหาสมุทรเหนือน้ำพุ
8. แต่สัตว์ร้ายตัวผู้มีชื่อว่าเบเฮโมท ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่รกร้างชื่อดูอิดาอิน ทางทิศตะวันออกของสวนที่ผู้ถูกเลือกและผู้ชอบธรรมอาศัยอยู่ ที่ซึ่งปู่ของข้าพเจ้าถูกรับขึ้นไป เป็นคนที่เจ็ดนับจากอาดัม มนุษย์คนแรกที่พระเจ้าแห่งวิญญาณทรงสร้าง
9. และข้าพเจ้าได้วิงวอนทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งให้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นถึงฤทธานุภาพของอสูรกายเหล่านั้น ว่าในวันหนึ่งพวกมันถูกแยกออกจากกันและถูกโยนลงไป ตัวหนึ่งถูกโยนลงไปในเหวทะเล และอีกตัวหนึ่งถูกโยนลงไปในแผ่นดินแห้งในถิ่นทุรกันดาร
10. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “โอ บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้ากำลังแสวงหาความรู้ในสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่”
11. และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่ไปกับข้าพเจ้าและได้แสดงสิ่งที่ซ่อนเร้นให้ข้าพเจ้าเห็นนั้น ได้บอกข้าพเจ้าถึงสิ่งแรกและสิ่งสุดท้ายในสวรรค์เบื้องบน และใต้แผ่นดินเบื้องล่างในที่ลึก และที่ปลายสุดของสวรรค์ และบนฐานของสวรรค์
12. และเกี่ยวกับห้องแห่งลม และวิธีที่ลมถูกแบ่งออก และวิธีที่ลมถูกชั่งน้ำหนัก และวิธีที่ประตูแห่งลมถูกคำนวณ โดยแต่ละแห่งคำนวณตามกำลังของลม และกำลังของแสงจันทร์ และตามกำลังที่เหมาะสม และเกี่ยวกับการแบ่งกลุ่มของดวงดาวตามชื่อของมัน และวิธีที่การแบ่งกลุ่มทั้งหมดถูกแบ่งออก
13. และเสียงฟ้าร้องตามสถานที่ที่มันตก และการแบ่งแยกทั้งหมดที่เกิดขึ้นในหมู่สายฟ้าเพื่อให้มันส่องสว่าง และกลุ่มของพวกมันเพื่อให้พวกมันเชื่อฟังในทันที
14. เพราะฟ้าร้องมีที่พักผ่อนซึ่งจัดไว้ให้ขณะที่มันรอจะดังก้อง และฟ้าร้องกับฟ้าผ่าแยกจากกันไม่ได้ แม้จะไม่ใช่สิ่งเดียวกันและไม่แบ่งแยก แต่ทั้งสองก็ไปด้วยกันโดยพระวิญญาณและไม่แยกจากกัน
15. เพราะเมื่อฟ้าแลบ ฟ้าร้องก็ดังก้อง และพระวิญญาณทรงหยุดยั้งเสียงฟ้าร้องไว้ชั่วขณะ แล้วทรงแบ่งปันกันอย่างเท่าเทียมกัน เพราะคลังเสียงฟ้าร้องของพวกมันเปรียบเหมือนทราย และเสียงฟ้าร้องแต่ละเสียงก็ถูกควบคุมไว้ด้วยบังเหียนและถูกหันกลับด้วยอำนาจของพระวิญญาณ แล้วถูกผลักไปข้างหน้าตามทิศต่างๆ ของแผ่นดิน
16. และพลังแห่งทะเลนั้นเป็นเพศชายและแข็งแกร่ง และตามกำลังของมัน มันจะดึงมันกลับมาด้วยบังเหียน และในทำนองเดียวกัน มันก็จะถูกผลักดันไปข้างหน้าและกระจายไปท่ามกลางภูเขาทั้งหลายในแผ่นดิน
17. และวิญญาณแห่งน้ำค้างแข็งนั้นเป็นทูตสวรรค์ของมันเอง และวิญญาณแห่งลูกเห็บนั้นเป็นทูตสวรรค์ที่ดี

18. และวิญญาณแห่งหิมะได้ละทิ้งห้องของมันไปเพราะพลังของมัน—มีวิญญาณพิเศษอยู่ในนั้น และสิ่งที่ขึ้นมาจากมันนั้นเหมือนควัน และมีชื่อว่าน้ำค้างแข็ง
19. และวิญญาณแห่งหมอกนั้นไม่ได้รวมอยู่กับพวกเขาในห้องของพวกเขา แต่มีห้องพิเศษอยู่ห้องหนึ่ง เพราะว่าการเดินทางของมันมีสง่าราศีทั้งในที่สว่างและในที่มืด และทั้งในฤดูหนาวและในฤดูร้อน และในห้องของมันมีทูตสวรรค์อยู่
20. และวิญญาณแห่งน้ำค้างนั้นสถิตอยู่ที่ปลายฟ้า และเชื่อมโยงกับห้องเก็บน้ำฝน และหมุนเวียนไปตามฤดูหนาวและฤดูร้อน และเมฆน้ำค้างกับเมฆหมอกนั้นเชื่อมโยงกัน และต่างฝ่ายต่างก่อให้เกิดซึ่งกันและกัน
21. และเมื่อวิญญาณแห่งฝนออกมาจากห้องของมัน เหล่าทูตสวรรค์ก็จะมาเปิดห้องนั้นและนำมันออกมา และเมื่อมันกระจายไปทั่วทั้งแผ่นดิน มันก็จะรวมกับน้ำบนแผ่นดิน และเมื่อใดก็ตามที่มันรวมกับน้ำบนแผ่นดิน...
22. เพราะว่าน้ำนั้นมีไว้สำหรับผู้ที่อาศัยอยู่บนโลก เพราะเป็นอาหารสำหรับโลกจากพระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ ฉะนั้นจึงมีการกำหนดปริมาณของฝน และเหล่าทูตสวรรค์ก็ดูแลจัดการฝนนั้น
23. และสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เห็นในบริเวณสวนของคนชอบธรรม
24. และทูตสวรรค์แห่งสันติสุขซึ่งอยู่กับข้าพเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'สัตว์ประหลาดสองตัวนี้ซึ่งจัดเตรียมไว้ให้สมพระเกียรติยิ่งใหญ่ของพระเจ้า จะกิน...

บทที่ 61

1. และในวันเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้เห็นว่าทูตสวรรค์เหล่านั้นได้รับเชือกยาว และพวกเขาก็รับปีกของตนเองแล้วบินไป และพวกเขาก็มุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ
2. และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ว่า “เหตุใดทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเอาเชือกเหล่านี้ไปแล้วจากไป?” ทูตสวรรค์จึงตอบข้าพเจ้าว่า “พวกเขาไปวัดขนาด”
3. และทูตสวรรค์ที่ไปกับข้าพเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “สิ่งเหล่านี้จะนำมาตรวัดของคนชอบธรรม และเชือกของคนชอบธรรมมาให้แก่คนชอบธรรม เพื่อพวกเขาจะได้ยึดมั่นในพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายเป็นนิจ”
4. ผู้ที่ถูกเลือกสรรจะเริ่มอาศัยอยู่ร่วมกับผู้ที่ถูกเลือกสรร และสิ่งเหล่านี้คือมาตรการที่จะมอบให้แก่ความเชื่อ และซึ่งจะเสริมสร้างความชอบธรรม
5. และมาตรการเหล่านี้จะเปิดเผยความลับทั้งหมดจากส่วนลึกของแผ่นดิน และผู้ที่ถูกทำลายโดยทะเลทราย และผู้ที่ถูกสัตว์ร้ายกัดกิน และผู้ที่ถูกปลาในทะเลกัดกิน เพื่อพวกเขาจะได้กลับมาและดำรงอยู่ได้ในวันแห่งผู้ที่ทรงเลือกสรร เพราะไม่มีผู้ใดจะถูกทำลายต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณ และไม่มีผู้ใดสามารถถูกทำลายได้
6. และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่เบื้องบนในสวรรค์นั้น ได้รับบัญชาและอำนาจ และมีเสียงเดียวกัน และมีแสงสว่างเดียวกัน ดุจดั่งไฟ
7. และพวกเขาได้อวยพรพระองค์ด้วยถ้อยคำแรกของพวกเขา และสรรเสริญและยกย่องด้วยปัญญา และพวกเขาฉลาดในการพูดจาและในจิตวิญญาณแห่งชีวิต
8. และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายทรงตั้งผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้บนบัลลังก์แห่งสง่าราศี และพระองค์จะทรงพิพากษากิจการทั้งปวงของผู้บริสุทธิ์ในสวรรค์เบื้องบน และการกระทำของพวกเขาจะถูกชั่งน้ำหนักในตาชั่ง
9. และเมื่อพระองค์ทรงเงยพระพักตร์ขึ้นเพื่อพิพากษาการกระทำอันลับๆ ของพวกเขาตามพระวจนะแห่งพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และทางของพวกเขาตามทางแห่งการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย แล้วพวกเขาทั้งหมดจะกล่าวและอวยพรด้วยเสียงเดียวกัน และสรรเสริญและยกย่องและทำให้พระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายศักดิ์สิทธิ์
10. และพระองค์จะทรงเรียกเหล่าทูตสวรรค์ทั้งปวง และบรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายในเบื้องบน และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เหล่าเครูบ เซราฟิน และโอฟานนิน และเหล่าทูตสวรรค์แห่งอำนาจทั้งปวง และเหล่าทูตสวรรค์แห่งเจ้าผู้ครองทั้งปวง และผู้ที่ทรงเลือกสรร และอำนาจอื่น ๆ บนแผ่นดินโลกและเหนือน้ำ
11. ในวันนั้นทุกคนจะเปล่งเสียงเดียวกัน อวยพร สรรเสริญและยกย่องด้วยจิตวิญญาณแห่งความเชื่อ ด้วยจิตวิญญาณแห่งปัญญา ด้วยจิตวิญญาณแห่งความอดทน ด้วยจิตวิญญาณแห่งความเมตตา ด้วยจิตวิญญาณแห่งการพิพากษาและสันติสุข และด้วยจิตวิญญาณแห่งความดี และทุกคนจะกล่าวด้วยเสียงเดียวกันว่า “ขอพระองค์ทรงได้รับพระพร และขอให้พระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายได้รับพระพรเป็นนิจ”
12. บรรดาผู้ที่ไม่หลับใหลอยู่ในสวรรค์จะสรรเสริญพระองค์ บรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายที่อยู่ในสวรรค์จะสรรเสริญพระองค์ และบรรดาผู้ที่ทรงเลือกสรรซึ่งอาศัยอยู่ในสวนแห่งชีวิต และวิญญาณแห่งแสงสว่างทุกดวงที่สามารถสรรเสริญ ยกย่องเทิดทูน และทำให้พระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ และสรรพสัตว์ทั้งปวงจะสรรเสริญและอวยพรพระนามของพระองค์อย่างหาที่สุดมิได้ตลอดไป
13. เพราะพระเมตตาของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายนั้นยิ่งใหญ่ และพระองค์ทรงอดทน และพระองค์ทรงสำแดงพระราชกิจทั้งสิ้นและสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างแก่คนชอบธรรมและผู้ที่ทรงเลือกสรรแล้ว ในพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย

บทที่ 62

1. และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาแก่บรรดากษัตริย์ บรรดาผู้มีอำนาจ บรรดาผู้สูงศักดิ์ และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนโลก ว่า “จงลืมตาขึ้น และยกเขาสัตว์ของพวกเจ้าขึ้น ถ้าพวกเจ้าสามารถรู้จักพระผู้ทรงถูกเลือกได้”
2. และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทรงให้พระองค์ประทับบนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์ และพระวิญญาณแห่งความชอบธรรมทรงเทลงมาเหนือพระองค์ และพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ได้ทำลายคนบาปทั้งปวง และคนอธรรมทั้งปวงก็ถูกทำลายไปจากเบื้องหน้าพระองค์
3. ในวันนั้นบรรดากษัตริย์และผู้มีอำนาจทั้งหลาย และผู้สูงศักดิ์และผู้ปกครองแผ่นดินจะลุกขึ้นยืน และพวกเขาจะเห็นและรู้จักว่าพระองค์ประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์อย่างไร และความชอบธรรมจะถูกพิพากษาต่อหน้าพระองค์ และจะไม่มีคำพูดเท็จใด ๆ กล่าวต่อหน้าพระองค์
4. แล้วความเจ็บปวดจะมาถึงพวกเขาเหมือนหญิงที่กำลังคลอดบุตร และนางจะเจ็บปวดในการคลอดบุตร เมื่อบุตรของนางเข้าสู่ปากมดลูก และนางจะเจ็บปวดในการคลอดบุตร
5. และคนส่วนหนึ่งจะมองไปยังอีกส่วนหนึ่ง แล้วพวกเขาจะหวาดกลัว และพวกเขาจะมีสีหน้าเศร้าหมอง และความเจ็บปวดจะเข้าครอบงำพวกเขา เมื่อพวกเขาเห็นพระบุตรของมนุษย์ประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์
6. และบรรดากษัตริย์และผู้มีอำนาจทั้งหลายและผู้ที่ครอบครองแผ่นดินโลกจะอวยพร สรรเสริญ และยกย่องพระองค์ผู้ทรงปกครองเหนือทุกสิ่ง ผู้ทรงซ่อนเร้นอยู่
7. เพราะตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของมนุษย์ทรงถูกซ่อนไว้ และพระเจ้าผู้สูงสุดทรงรักษาพระองค์ไว้ในพระบารมีของพระองค์ และทรงสำแดงพระองค์แก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้
8. และหมู่ชนผู้ถูกเลือกและผู้บริสุทธิ์จะถูกหว่านลงไป และผู้ถูกเลือกทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ในวันนั้น
9. และบรรดากษัตริย์และผู้มีอำนาจและผู้สูงศักดิ์ทั้งหลาย และบรรดาผู้ปกครองแผ่นดิน จะก้มลงกราบต่อหน้าพระองค์ และนมัสการและตั้งความหวังไว้ในพระบุตรของมนุษย์ และทูลขอพระองค์และวิงวอนขอความเมตตาจากพระองค์
10. ถึงกระนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายจะทรงกดดันพวกเขาอย่างหนัก จนพวกเขาต้องรีบออกไปจากพระพักตร์ของพระองค์ และใบหน้าของพวกเขาจะเต็มไปด้วยความอับอาย และความมืดมิดจะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นบนใบหน้าของพวกเขา
11. และพระองค์จะทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของเหล่าทูตสวรรค์เพื่อรับโทษทัณฑ์ เพราะพวกเขาได้กดขี่ข่มเหงบุตรธิดาและผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้
12. และพวกเขาจะเป็นที่น่าสังเวชสำหรับคนชอบธรรมและผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร พวกเขาจะยินดีปรีดาเหนือคนเหล่านั้น เพราะพระพิโรธของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายได้ลงมาเหนือพวกเขา และพระหัตถ์ของพระองค์ได้ชโลมโลหิตของพวกเขา
13. และคนชอบธรรมและคนที่ทรงเลือกสรรจะได้รับความรอดในวันนั้น และพวกเขาจะไม่เห็นหน้าคนบาปและคนอธรรมอีกต่อไป
14. และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายจะทรงสถิตอยู่เหนือพวกเขา และพวกเขาจะได้ร่วมรับประทานอาหารกับพระบุตรของมนุษย์ และจะนอนลงและฟื้นขึ้นมาเป็นนิจนิรันดร์
15. และบรรดาผู้ชอบธรรมและผู้ที่ทรงเลือกสรรจะลุกขึ้นจากแผ่นดิน และจะไม่เศร้าหมองอีกต่อไป และพวกเขาจะสวมใส่เสื้อผ้าแห่งสง่าราศี
16. และสิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องนุ่งห่มแห่งชีวิตจากพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย เครื่องนุ่งห่มของท่านจะไม่เสื่อมสภาพ และสง่าราศีของท่านจะไม่เสื่อมสลายไปต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย

บทที่ 63

1. ในวันเหล่านั้น บรรดาผู้มีอำนาจและกษัตริย์ผู้ครอบครองแผ่นดินจะวิงวอนพระองค์ให้ทรงประทานเวลาผ่อนผันแก่พวกเขาบ้างจากเหล่าทูตสวรรค์แห่งการลงโทษของพระองค์ ซึ่งพวกเขาถูกส่งมอบให้แก่ทูตสวรรค์เหล่านั้น เพื่อพวกเขาจะได้ก้มลงนมัสการต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณ และสารภาพบาปของตนต่อพระองค์
2. และพวกเขาจะสรรเสริญและยกย่องพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และกล่าวว่า “ขอทรงพระเจริญแด่พระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายและพระเจ้าแห่งกษัตริย์ทั้งหลาย และพระเจ้าแห่งผู้ทรงอำนาจและพระเจ้าแห่งคนร่ำรวย และพระเจ้าแห่งสง่าราศีและพระเจ้าแห่งปัญญา”
3. และฤทธานุภาพของพระองค์นั้นงดงามในทุกสิ่งที่เป็นความลับ ตั้งแต่รุ่นสู่รุ่น และพระสิริของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิจนิรันดร์ ความลับทั้งหลายของพระองค์นั้นลึกซึ้งและนับไม่ถ้วน และความชอบธรรมของพระองค์นั้นเกินกว่าจะคำนวณได้
4. บัดนี้เราได้เรียนรู้แล้วว่า เราควรสรรเสริญและอวยพรพระเจ้าแห่งกษัตริย์ทั้งหลาย และพระองค์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง'
5. และพวกเขาจะกล่าวว่า “ขอให้เราได้พักผ่อนเพื่อสรรเสริญและขอบพระคุณ และสารภาพความเชื่อของเราต่อพระสิริของพระองค์เถิด!”
6. และบัดนี้เราปรารถนาความสงบสุขเพียงเล็กน้อยแต่ก็หาไม่พบ เราพยายามอย่างหนักแต่ก็ไม่ได้มา และแสงสว่างได้หายไปจากเบื้องหน้าเรา และความมืดมิดเป็นที่อยู่อาศัยของเราตลอดไป
7. เพราะเราไม่ได้เชื่อต่อหน้าพระองค์ และไม่ได้สรรเสริญพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และไม่ได้สรรเสริญพระ

เจ้าของเรา แต่ความหวังของเราอยู่ที่คทาแห่งอาณาจักรของเรา และในสง่าราศีของเรา
8. และในวันที่เราทุกข์ทรมานและเผชิญกับความยากลำบาก พระองค์ก็ไม่ทรงช่วยเราให้รอด และเราก็ไม่พบเวลาพักเพื่อสารภาพว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสัตย์จริงในกิจการทั้งปวงของพระองค์ และในการพิพากษาและความยุติธรรมของพระองค์ และการพิพากษาของพระองค์ไม่ลำเอียงต่อบุคคลใด
9. และเราจะพ้นไปจากเบื้องหน้าพระพักตร์ของพระองค์เพราะการกระทำของเรา และบาปทั้งปวงของเราจะถูกนับให้เป็นความชอบธรรม'
10. บัดนี้พวกเขาจะกล่าวแก่ตนเองว่า 'จิตใจของเราเต็มไปด้วยผลกำไรที่ไม่ชอบธรรม แต่สิ่งนั้นก็ไม่อาจป้องกันเราจากการตกจากท่ามกลางสิ่งเหล่านั้นไปสู่ความทุกข์ยากในแดนคนตายได้'
11. และหลังจากนั้นใบหน้าของพวกเขาจะเต็มไปด้วยความมืดมิด และความอับอายต่อหน้าพระบุตรของมนุษย์ และพวกเขาจะถูกขับไล่ออกไปจากพระพักตร์ของพระองค์ และดาบจะตั้งอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา
12. พระเจ้าแห่งวิญญาณตรัสว่า "นี่คือกฎบัญญัติและการพิพากษาเกี่ยวกับผู้มีอำนาจ กษัตริย์ ผู้สูงศักดิ์ และผู้ที่ครอบครองแผ่นดินต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณ"

บทที่ 64

1. และรูปร่างอื่นๆ ที่ฉันเห็นซ่อนอยู่ในสถานที่นั้น
2. ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของทูตสวรรค์กล่าวว่า "นี่คือทูตสวรรค์ที่ลงมายังโลก และเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนเร้นไว้แก่บุตรมนุษย์ และล่อลวงบุตรมนุษย์ให้กระทำบาป"

บทที่ 65

1. และในวันเหล่านั้น โนอาห์ได้เห็นว่าแผ่นดินโลกทรุดตัวลงและความพินาศก็ใกล้เข้ามาแล้ว
2. แล้วโนอาห์ก็ลุกขึ้นจากที่นั่น ไปยังสุดปลายแผ่นดิน และร้องเรียกเอโนคผู้เป็นปู่ของเขาเสียงดัง โนอาห์จึงกล่าวสามครั้งด้วยเสียงที่ขมขื่นว่า "ฟังข้าเถิด ฟังข้าเถิด ฟังข้าเถิด"
3. และข้าพเจ้าจึงทูลเขาว่า "โปรดบอกข้าพเจ้าเถิดว่าอะไรกันแน่ที่กำลังตกลงมาบนแผ่นดินโลก จนทำให้แผ่นดินโลกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายและสั่นสะเทือนเช่นนี้ เกรงว่าข้าพเจ้าจะพินาศไปพร้อมกับแผ่นดินโลกด้วย"
4. และทันใดนั้นก็เกิดความโกลาหลใหญ่หลวงขึ้นบนโลก และมีเสียงดังมาจากสวรรค์ แล้วข้าพเจ้าก็ล้มลงกราบ
5. แล้วเอโนคปู่ของข้าพเจ้าก็มาอยู่ข้างๆ ข้าพเจ้าและกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "เหตุใดเจ้าจึงร้องไห้คร่ำครวญต่อเราด้วยความเศร้าโศกเสียใจเช่นนี้?"
6. และมีพระบัญชาจากพระพักตร์ของพระเจ้ามาถึงบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนโลกนี้ว่า ความพินาศของพวกเขาได้สำเร็จแล้ว เพราะพวกเขาได้เรียนรู้ความลับทั้งปวงของเหล่าทูตสวรรค์ และความรุนแรงทั้งปวงของเหล่าซาตาน และอำนาจทั้งปวงของพวกมัน—อำนาจที่ซ่อนเร้นที่สุด—และอำนาจทั้งปวงของผู้ที่ใช้เวทมนตร์ และอำนาจแห่งคาถา และอำนาจของผู้ที่สร้างรูปเคารพโลหะสำหรับทั่วทั้งโลก:
7. และเงินเกิดขึ้นได้อย่างไรจากฝุ่นดิน และโลหะอ่อนเกิดขึ้นได้อย่างไรในโลก
8. เพราะตะกั่วและดีบุกไม่ได้เกิดขึ้นจากพื้นดินเหมือนอย่างแรก แต่เป็นน้ำพุที่ผลิตมันขึ้นมา และมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในนั้น และทูตสวรรค์องค์นั้นทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่'
9. หลังจากนั้นปู่ของข้าพเจ้า เอโนค ก็จับมือข้าพเจ้าและยกข้าพเจ้าขึ้น แล้วกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "จงไปเถิด เพราะข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายเกี่ยวกับความวุ่นวายบนโลกนี้แล้ว"
10. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เพราะความอยุติธรรมของพวกเขา การพิพากษาของพวกเขาจึงได้ถูกกำหนดไว้แล้ว และเราจะไม่ระงับการพิพากษานั้นไว้ตลอดไป เพราะเวทมนตร์ที่พวกเขาได้ค้นคว้าและเรียนรู้มา แผ่นดินโลกและผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะถูกทำลาย"
11. และคนเหล่านี้ไม่มีทางกลับใจได้อีกต่อไป เพราะพวกเขาได้เปิดเผยสิ่งที่ซ่อนเร้นไว้ และพวกเขาจึงเป็นผู้ที่ถูกลงโทษ แต่สำหรับเจ้า ลูกเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายทรงทราบว่าเจ้าบริสุทธิ์ และไม่มีความผิดในเรื่องความลับเหล่านั้น
12. และพระองค์ทรงกำหนดให้พระนามของท่านอยู่ในหมู่ผู้บริสุทธิ์ และจะทรงรักษาท่านไว้ท่ามกลางผู้ที่อาศัยอยู่บนโลก และทรงกำหนดให้เชื้อสายที่ชอบธรรมของท่านได้ครองราชย์ และได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ และจากเชื้อสายของท่านจะเป็นบ่อเกิดแห่งผู้ชอบธรรมและบริสุทธิ์นับไม่ถ้วนตลอดไป

บทที่ 66

1. และหลังจากนั้นท่านก็แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์แห่งการลงโทษ ซึ่งเตรียมพร้อมที่จะมาและปลดปล่อยพลังแห่งน้ำทั้งหมดที่อยู่เบื้องล่างแผ่นดิน เพื่อนำการพิพากษาและการทำลายล้างมาสู่ทุกคนที่อาศัยและอยู่ในแผ่นดินนี้
2. และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทรงบัญชาแก่เหล่าทูตสวรรค์ที่ออกไปว่า อย่าทำให้ระดับน้ำสูงขึ้น แต่จงควบคุมน้ำไว้ เพราะทูตสวรรค์เหล่านั้นมีอำนาจเหนือน้ำ
3. และข้าพเจ้าก็จากไปจากที่ที่เอโนคอยู่

บทที่ 67

1. และในวันเหล่านั้น พระวจนะของพระเจ้ามาถึงข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'โนอาห์ ส่วนแบ่งของเจ้าได้ขึ้นมาอยู่

ต่อหน้าเราแล้ว เป็นส่วนแบ่งที่ปราศจากตำหนิ เป็นส่วนแบ่งแห่งความรักและความเที่ยงธรรม'
2. และบัดนี้เหล่าทูตสวรรค์กำลังสร้างอาคารไม้หลังหนึ่ง และเมื่อพวกเขาได้สร้างเสร็จแล้ว เราจะวางมือของเราไว้เหนืออาคารนั้นและรักษาไว้ และเมล็ดพันธุ์แห่งชีวิตจะงอกออกมาจากอาคารนั้น และการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้น เพื่อแผ่นดินโลกจะไม่แห้งแล้งปราศจากสิ่งมีชีวิต
3. และเราจะทำให้เชื้อสายของเจ้าคงอยู่ต่อหน้าเราเป็นนิจ และเราจะขยายเผ่าพันธุ์ที่อาศัยอยู่กับเจ้าออกไป เชื้อสายนั้นจะไม่เป็นหมันบนพื้นโลก แต่จะได้รับพรและทวีจำนวนขึ้นบนแผ่นดินโลกในพระนามของพระเจ้า'
4. และพระองค์จะทรงจองจำทูตสวรรค์เหล่านั้นที่แสดงความอยุติธรรมไว้ในหุบเขาที่ลุกไหม้ซึ่งปู่ของข้าพเจ้า เอโนค เคยแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นทางทิศตะวันตก ท่ามกลางภูเขาทองคำ เงิน เหล็ก โลหะอ่อน และดีบุก
5. และข้าพเจ้าได้เห็นหุบเขานั้น ซึ่งเกิดการปั่นป่วนอย่างรุนแรง และน้ำก็ปั่นป่วนเช่นกัน
6. และเมื่อเหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น จากโลหะหลอมเหลวที่ลุกเป็นไฟและจากการสั่นสะเทือนในสถานที่นั้น ได้เกิดกลิ่นกำมะถันขึ้น และกลิ่นนั้นได้ปะปนกับน้ำเหล่านั้น และหุบเขาแห่งเหล่าทูตสวรรค์ที่ล่อลวงมนุษย์ให้หลงผิดก็ลุกไหม้อยู่ใต้แผ่นดินนั้น
7. และในหุบเขาเหล่านั้นมีลำธารแห่งไฟไหลลงมา ซึ่งเป็นที่ที่เหล่าทูตสวรรค์เหล่านั้นถูกลงโทษ เพราะพวกเขาได้ชักนำผู้ที่อาศัยอยู่บนโลกให้หลงผิด
8. แต่ในวันเหล่านั้น น้ำเหล่านั้นจะใช้สำหรับกษัตริย์ ผู้มีอำนาจ และผู้สูงศักดิ์ และผู้ที่อาศัยอยู่บนโลก เพื่อการรักษาโรคภัยไข้เจ็บทางกาย แต่เพื่อการลงโทษทางจิตวิญญาณ เพราะจิตวิญญาณของพวกเขานั้นเต็มไปด้วยตัณหา เพื่อพวกเขาจะถูกลงโทษทางร่างกาย เพราะพวกเขาปฏิเสธพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และเห็นการลงโทษของตนทุกวัน แต่ก็ยังไม่เชื่อในพระนามของพระองค์
9. และยิ่งการเผาไหม้ร่างกายของพวกเขารุนแรงมากเท่าไร การเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องกันก็จะเกิดขึ้นในจิตวิญญาณของพวกเขาตลอดไปเป็นนิจ เพราะต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย ไม่มีใครจะพูดคำไร้สาระได้เลย
10. เพราะการพิพากษาจะมาถึงพวกเขา เพราะพวกเขาเชื่อในตัณหาของร่างกายและปฏิเสธพระวิญญาณของพระเจ้า
11. และในวันเหล่านั้น น้ำเหล่านั้นจะเปลี่ยนแปลงไป เพราะเมื่อเหล่าทูตสวรรค์ถูกลงโทษในน้ำเหล่านั้น น้ำจากบ่อน้ำพุเหล่านั้นจะเปลี่ยนอุณหภูมิ และเมื่อเหล่าทูตสวรรค์ขึ้นไป น้ำจากบ่อน้ำพุเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนไปและเย็นลง
12. และข้าพเจ้าได้ยินมิคาเอลตอบว่า “การพิพากษาที่เหล่าทูตสวรรค์ถูกพิพากษานั้น เป็นพยานแก่บรรดากษัตริย์และผู้มีอำนาจที่ครอบครองแผ่นดิน”
13. เพราะว่าน้ำแห่งการพิพากษานี้ช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บของบรรดากษัตริย์และสนองตัณหาของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงจะไม่เห็นและจะไม่เชื่อว่าน้ำเหล่านั้นจะเปลี่ยนแปลงและกลายเป็นไฟที่ลุกไหม้อยู่ชั่วนิรันดร์

บทที่ 68

1. และหลังจากนั้น ปู่ของข้าพเจ้า เอโนค ได้สอนข้าพเจ้าถึงความลับทั้งหมดในหนังสือคำอุปมาที่ท่านได้รับมา และท่านได้เรียบเรียงความลับเหล่านั้นให้ข้าพเจ้าฟังเป็นถ้อยคำในหนังสือคำอุปมานั้น
2. ในวันนั้นมิคาเอลจึงตอบราฟาเอลว่า “ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณทำให้ข้าพเจ้าตัวสั่นเทาด้วยความร้ายแรงของการพิพากษาคำพิพากษาแห่งความลับ การพิพากษาของเหล่าทูตสวรรค์ ใครเล่าจะทนต่อการพิพากษาอันโหดร้ายที่ได้เกิดขึ้นแล้ว และพวกเขาก็สลายหายไปต่อหน้าการพิพากษานั้นได้?”
3. และมิคาเอลจึงตอบราฟาเอลอีกว่า “ใครเล่าที่ใจจะไม่หวั่นไหวในเรื่องนี้ และจิตใจจะไม่หวั่นไหวเพราะคำพิพากษาที่ออกมาเหนือพวกเขา เพราะเหตุแห่งการชักนำพวกเขาออกมาเช่นนี้?”
4. และเมื่อมิคาเอลยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย เขาจึงกล่าวแก่ราฟาเอลว่า “ข้าพเจ้าจะไม่เข้าข้างพวกเขาต่อหน้าพระเจ้า เพราะพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายทรงพิโรธพวกเขา เนื่องจากพวกเขาทำตัวเสมือนเป็นพระเจ้า ดังนั้น สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ทั้งหมดจะเกิดขึ้นกับพวกเขาตลอดไป เพราะทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์จะไม่ได้รับส่วนในนั้น แต่พวกเขาจะได้รับโทษแต่เพียงผู้เดียวตลอดไป”

บทที่ 69

1. และหลังจากคำพิพากษานี้ พวกเขาจะทำให้ผู้คนหวาดกลัวและตัวสั่น เพราะพวกเขาได้แสดงสิ่งนี้แก่ผู้ที่อาศัยอยู่บนโลกแล้ว
2. และจงดูเถิด ชื่อของเหล่าทูตสวรรค์เหล่านั้นมีดังนี้: องค์แรกคือ ซัมยาซา องค์ที่สองคือ อาร์ทากีฟา องค์ที่สามคือ อาร์เมน องค์ที่สี่คือ โคกาเบล องค์ที่ห้าคือ ตูราเอล องค์ที่หกคือ รุมยาล องค์ที่เจ็ดคือ ดันยาล องค์ที่แปดคือ เนกาเอล องค์ที่เก้าคือ บาราเกล องค์ที่สิบคือ อะซาเซล องค์ที่สิบเอ็ดคือ อาร์มารอส องค์ที่สิบสองคือ บาตาร์ยาล องค์ที่สิบสามคือ บูซาเซยาล องค์ที่สิบสี่คือ ฮานาเนล องค์ที่สิบห้าคือ ตูราเอล องค์ที่สิบหกคือ สิมาเปเซเอล องค์ที่สิบเจ็ดคือ เยเตรล องค์ที่สิบแปดคือ ตูมาเอล องค์ที่สิบเก้าคือ ตูราเอล องค์ที่ยี่สิบคือ... Rumâêl, Azâzêl ลำดับที่ 21
3. และนี่คือหัวหน้าของเหล่าทูตสวรรค์ของพวกเขาและชื่อของพวกเขา และหัวหน้าของพวกเขาเหนือร้อย เหนือห้าสิบ และเหนือสิบ
4. พระนามของเยโคนองค์แรก คือ ผู้ที่ล่อลวงบุตรทั้งหลายของพระเจ้าให้หลงผิด และนำพวกเขาลงมายังโลก และล่อลวงพวกเขาให้หลงผิดโดยผ่านทางธิดาของมนุษย์

5. และคนที่สองมีชื่อว่า อัสบีเอล เขาได้ให้คำแนะนำชั่วร้ายแก่บรรดาบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า และชักนำพวกเขาให้หลงผิดไปล่วงประเวณีกับธิดาของมนุษย์
6. และคนที่สามมีชื่อว่า กาเดรเอล เขานั่นเองที่แสดงให้มนุษย์เห็นถึงอาคมแห่งความตายทั้งปวง และเขาได้ล่อลวงเอวาให้หลงผิด และแสดงอาวุธแห่งความตายให้แก่มนุษย์เห็น คือโล่และเสื้อเกราะ และดาบสำหรับต่อสู้ และอาวุธแห่งความตายทั้งปวงแก่มนุษย์
7. และจากมือของเขา พวกเขาก็ได้ยกทัพไปต่อต้านผู้ที่อาศัยอยู่บนโลกตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไปและตลอดไป
8. และคนที่สี่มีชื่อว่าเปเนมู เขาได้สอนบุตรแห่งมนุษย์ถึงความขมขื่นและความหวาน และเขาได้สอนพวกเขาถึงความลับทั้งปวงแห่งปัญญาของพวกเขา
9. และพระองค์ทรงสอนมนุษย์ให้เขียนด้วยหมึกและกระดาษ และด้วยเหตุนี้คนจำนวนมากจึงทำบาปตั้งแต่ชั่วนิรันดร์กาลจนถึงทุกวันนี้
10. เพราะมนุษย์ไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อจุดประสงค์เช่นนั้น คือเพื่อยืนยันความซื่อสัตย์ของตนด้วยปากกาและหมึก
11. เพราะมนุษย์ถูกสร้างมาเหมือนกับทูตสวรรค์ทุกประการ เพื่อให้พวกเขาดำรงอยู่บริสุทธิ์และชอบธรรม และความตายซึ่งทำลายทุกสิ่งไม่อาจครอบงำพวกเขาได้ แต่เพราะความรู้เรื่องนี้เองที่ทำให้พวกเขาพินาศ และด้วยอำนาจนี้เองที่มันกำลังทำลายข้าพเจ้า
12. และองค์ที่ห้ามีชื่อว่ากัสเดชา คือองค์นี้เองที่ได้แสดงให้มนุษย์เห็นถึงการลงโทษอันชั่วร้ายทั้งปวงของวิญญาณและปีศาจ และการลงโทษตัวอ่อนในครรภ์เพื่อให้มันตายไป และการลงโทษจิตวิญญาณจากการกัดของงู และการลงโทษที่เกิดขึ้นท่ามกลางความร้อนในยามเที่ยงวัน บุตรของงูนั้นมีชื่อว่าทาบาเอต
13. และนี่คือภารกิจของกัสบีล หัวหน้าแห่งคำสาบานที่เขาแสดงต่อเหล่าผู้บริสุทธิ์เมื่อเขาประทับอยู่เบื้องบนในความรุ่งโรจน์ และชื่อของมันคือ บีกา
14. ทูตสวรรค์องค์นั้นขอให้มิคาเอลแสดงพระนามที่ซ่อนเร้นนั้นแก่เขา เพื่อเขาจะได้กล่าวพระนามนั้นในคำสาบาน เพื่อบรรดาผู้ที่เปิดเผยสิ่งทั้งปวงที่เป็นความลับแก่บุตรมนุษย์จะได้หวาดหวั่นต่อพระนามและคำสาบานนั้น
15. และนี่คืออำนาจของคำสาบานนี้ เพราะมันมีฤทธิ์เดชและแข็งแกร่ง และพระองค์ทรงมอบคำสาบานนี้ (อากาเอ) ไว้ในมือของมิคาเอล
16. และนี่คือความลับของคำสาบานนี้... และสิ่งเหล่านี้จะคงอยู่ด้วยคำสาบานของพระองค์: และสวรรค์ถูกแขวนไว้ก่อนที่โลกจะถูกสร้างขึ้น และจะคงอยู่ตลอดไป
17. และโดยอาศัยน้ำนั้นเอง แผ่นดินจึงถูกสร้างขึ้นบนน้ำ และจากส่วนลึกอันลึกลับของภูเขา ก็มีน้ำอันสวยงามไหลออกมาตั้งแต่การสร้างโลกจนถึงนิรันดร์
18. และโดยคำสาบานนั้น ทะเลจึงถูกสร้างขึ้น และพระองค์ทรงวางทรายเป็นรากฐานเพื่อป้องกันไม่ให้ทะเลพิโรธ และทะเลจะไม่กล้าล่วงล้ำไปจากรากฐานนั้น ตั้งแต่การสร้างโลกจนถึงนิรันดร์
19. และด้วยคำสาบานนั้นเอง ความลึกจึงมั่นคง และคงอยู่ไม่หวั่นไหวจากที่ของมันจากนิรันดร์ถึงนิรันดร์
20. และด้วยคำสาบานนั้น ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จึงโคจรครบวงโคจร และจะไม่เบี่ยงเบนไปจากกฎเกณฑ์ของตนตลอดนิรันดร์
21. และด้วยคำสาบานนั้น ดวงดาวจึงโคจรครบรอบ และพระองค์ทรงเรียกพวกมันด้วยพระนามของพวกมัน และพวกมันก็ตอบรับพระองค์จากนิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล
22. และในทำนองเดียวกันนั้น วิญญาณแห่งน้ำ วิญญาณแห่งลม และวิญญาณแห่งลมเบาทั้งปวง และเส้นทางของพวกมันจากทุกทิศทุกทางแห่งลม
23. และเสียงฟ้าร้องและแสงฟ้าผ่าก็ยังคงอยู่ และห้องเก็บลูกเห็บ ห้องเก็บน้ำค้างแข็ง ห้องเก็บหมอก ห้องเก็บฝน และห้องเก็บน้ำค้างก็ยังคงอยู่
24. และคนเหล่านี้ทั้งหมดเชื่อและขอบพระคุณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย และสรรเสริญพระองค์ด้วยสุดกำลังของตน และอาหารของพวกเขาก็คือการกระทำแห่งการขอบพระคุณทุกอย่าง พวกเขาขอบพระคุณ สรรเสริญ และยกย่องพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายเป็นนิจ
25. และคำสาบานนี้มีฤทธิ์เดชเหนือพวกเขา และด้วยคำสาบานนี้ พวกเขาจึงได้รับการปกป้อง และเส้นทางของพวกเขาก็ได้รับการปกป้อง และวิถีทางของพวกเขาก็จะไม่ถูกทำลาย
26. และพวกเขาก็มีความยินดีอย่างยิ่ง พวกเขาจึงอวยพร สรรเสริญ และยกย่อง เพราะพระนามของพระบุตรของมนุษย์ได้ทรงปรากฏแก่พวกเขาแล้ว
27. และพระองค์ประทับบนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์ และคำพิพากษาทั้งหมดได้ถูกมอบให้แก่พระบุตรของมนุษย์ และพระองค์ทรงทำให้คนบาปทั้งหลายล่วงลับไปและถูกทำลายไปจากหน้าแผ่นดินโลก และบรรดาผู้ที่ชักนำโลกให้หลงผิดก็เช่นกัน
28. พวกเขาจะถูกล่ามโซ่ และถูกคุมขังในสถานที่พิพากษาทำลายล้าง และสิ่งก่อสร้างทั้งปวงของพวกเขาจะสูญสิ้นไปจากพื้นโลก
29. และนับจากนี้ไปจะไม่มีสิ่งใดเสื่อมสลายได้อีกต่อไป เพราะพระบุตรของมนุษย์ได้ทรงปรากฏแล้ว และได้ประทับบนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์ และความชั่วร้ายทั้งปวงจะผ่านพ้นไปต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ และพระวจนะของพระบุตรของมนุษย์จะออกไปและมีฤทธิ์เดชต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย

บทที่ 70

1. และต่อมาในระหว่างที่เขายังมีชีวิตอยู่ พระนามของเขาก็ถูกยกย่องขึ้นให้แก่พระบุตรแห่งมนุษย์และพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย จากบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนโลก
2. และพระองค์ทรงถูกยกขึ้นบนรถม้าแห่งพระวิญญาณ และพระนามของพระองค์ก็หายไปท่ามกลางพวกเขา
3. และตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป ข้าพเจ้าก็ไม่นับรวมอยู่ในหมู่พวกเขาอีกต่อไป และพระองค์ทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ระหว่างลมสองทิศ ระหว่างทิศเหนือและทิศตะวันตก ณ ที่ซึ่งเหล่าทูตสวรรค์ได้ใช้เชือกวัดสถานที่สำหรับผู้ที่ทรงเลือกสรรและผู้ชอบธรรมให้แก่ข้าพเจ้า
4. และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นบรรพบุรุษรุ่นแรกและบรรดาผู้ชอบธรรมซึ่งอาศัยอยู่ในสถานที่นั้นมาตั้งแต่ต้น

บทที่ 71

1. และต่อมาวิญญาณของข้าพเจ้าก็ถูกยกขึ้นไป และขึ้นสู่สวรรค์ ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า พวกเขากำลังเหยียบอยู่บนเปลวไฟ เสื้อผ้าของพวกเขาสีขาว และเครื่องแต่งกายของพวกเขาก็ขาวสะอาด ใบหน้าของพวกเขาส่องประกายเหมือนหิมะ
2. และข้าพเจ้าเห็นเปลวไฟสองสาย และแสงของเปลวไฟนั้นส่องประกายเหมือนดอกไฮยาซินธ์ และข้าพเจ้าก็ก้มลงกราบต่อหน้าพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลาย
3. และทูตสวรรค์มิคาเอล หนึ่งในอัครทูตสวรรค์ ได้จับมือขวาของข้าพเจ้า และยกข้าพเจ้าขึ้น แล้วนำข้าพเจ้าเข้าไปในที่ลับทั้งปวง และท่านได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นความลับทั้งปวงแห่งความชอบธรรม
4. และพระองค์ทรงเปิดเผยความลับทั้งปวงแห่งปลายฟ้า และห้องทั้งหลายของดวงดาวทั้งปวง และดวงสว่างทั้งปวง ที่ส่องประกายออกมาต่อหน้าเหล่าผู้บริสุทธิ์
5. และพระองค์ทรงย้ายวิญญาณของข้าพเจ้าขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นสูงสุด และที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นโครงสร้างที่สร้างจากผลึก และระหว่างผลึกเหล่านั้นมีเปลวไฟที่ลุกโชนอยู่
6. และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเห็นเข็มขัดที่คาดรอบบ้านแห่งไฟนั้น และที่ด้านทั้งสี่ของบ้านนั้นมีลำธารที่เต็มไปด้วยไฟลุกโชน และลำธารเหล่านั้นก็คาดรอบบ้านนั้น
7. และโดยรอบนั้นมีเซราฟิน เครูบิก และโอฟานนินอยู่ และพวกเขาเหล่านี้คือผู้ที่ไม่หลับใหล และเฝ้ารักษาบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์
8. และข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์นับไม่ถ้วน เป็นพันเป็นหมื่น และเป็นหมื่นคูณหมื่น ล้อมรอบบ้านหลังนั้น และมิคาเอล ราฟาเอล กาเบรียล และฟานูเอล และทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ซึ่งอยู่เบื้องบนสวรรค์ เข้าออกบ้านหลังนั้น
9. และพวกเขาออกมาจากบ้านหลังนั้น และมีมิคาเอลและกาเบรียล ราฟาเอลและฟานูเอล และทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์มากมายนับไม่ถ้วน
10. และพระองค์ผู้ทรงเป็นประมุขแห่งนิรันดร์กาล ทรงมีพระเศียรขาวบริสุทธิ์ดุจขนแกะ และฉลองพระองค์อันหาบรรยายไม่ได้ ทรงอยู่กับพระองค์ด้วย
11. และข้าพเจ้าก็ล้มลงกราบ และร่างกายทั้งหมดของข้าพเจ้าก็ผ่อนคลาย และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป และข้าพเจ้าก็ร้องเสียงดัง...ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ และได้รับพรได้รับเกียรติ และได้รับการสรรเสริญ
12. และคำอวยพรเหล่านี้ซึ่งออกมาจากปากของข้าพเจ้า เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์
13. และหัวหน้าแห่งวันทั้งหลายได้มาพร้อมกับมิคาเอลและกาเบรียล ราฟาเอลและฟานูเอล และเหล่าทูตสวรรค์นับพันนับหมื่นนับแสน
14. แล้วพระองค์เสด็จมาหาข้าพเจ้าและทรงทักทายข้าพเจ้าด้วยพระสุรเสียงว่า “นี่คือบุตรมนุษย์ผู้บังเกิดเพื่อความชอบธรรม และความชอบธรรมนั้นสถิตอยู่กับพระองค์ และความชอบธรรมของพระเจ้าผู้ทรงเป็นประมุขแห่งวันจะไม่ทรงละทิ้งพระองค์”
15. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “พระองค์ทรงประกาศสันติสุขแก่ท่านในนามของโลกที่จะมาถึง เพราะสันติสุขได้สืบเนื่องมาจากการสร้างโลก และจะเป็นเช่นนั้นแก่ท่านเป็นนิจนิรันดร์”
16. และทุกคนจะดำเนินตามทางของพระองค์ เพราะความชอบธรรมไม่เคยละทิ้งพระองค์ ที่พักอาศัยของพวกเขาจะอยู่กับพระองค์ และมรดกของพวกเขาจะอยู่กับพระองค์ และพวกเขาจะไม่ถูกแยกจากพระองค์ตลอดไปเป็นนิจ
17. และดังนั้น จะมีโอกาสยืนยาวกับพระบุตรของมนุษย์นั้น และคนชอบธรรมจะได้รับสันติสุขและดำเนินชีวิตอย่างเที่ยงธรรม ในพระนามของพระเจ้าแห่งวิญญาณทั้งหลายเป็นนิจ

บทที่ 72

1. หนังสือว่าด้วยลำดับการโคจรของดวงดาวบนท้องฟ้า ความสัมพันธ์ของแต่ละดวง ตามชั้น อาณาเขต และฤดูกาล ตามชื่อและสถานที่กำเนิด และตามเดือน ซึ่งอุริเอล ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ผู้ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า ผู้เป็นผู้นำทางของดวงดาวเหล่านั้น ได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็น และท่านได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นกฎเกณฑ์ทั้งหมดของดวงดาวเหล่านั้นอย่างถูกต้องแม่นยำตามที่เป็นอยู่และเป็นอย่างไรในตลอดหลายปีของโลกและจนถึงนิรันดร์ จนกว่าการสร้างใหม่จะสำเร็จ ซึ่งคงอยู่ชั่วนิรันดร์
2. และนี่คือกฎข้อแรกของดวงดาว: ดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นดวงดาวนั้น ขึ้นทางทิศตะวันออกของท้องฟ้า และตกทางทิศตะวันตกของท้องฟ้า
3. และข้าพเจ้าเห็นประตูหกบานซึ่งดวงอาทิตย์ขึ้น และประตูหกบานซึ่งดวงอาทิตย์ตก และดวงจันทร์ขึ้นและตกในประตูเหล่า

นั้น และผู้นำแห่งดวงดาวและบรรดาผู้ที่พวกเขาชี้นำ มีหกกลุ่มในทิศตะวันออกและหกกลุ่มในทิศตะวันตก และทั้งหมดเรียงตามลำดับที่ถูกต้องแม่นยำ นอกจากนี้ยังมีหน้าต่างมากมายทางด้านขวาและด้านซ้ายของประตูเหล่านั้น
4. และก่อนอื่นใด ก็มีดวงดาวใหญ่ดวงหนึ่งปรากฏขึ้น ชื่อว่าดวงอาทิตย์ ซึ่งมีรัศมีวงโคจรเหมือนรัศมีวงโคจรของท้องฟ้า และดวงอาทิตย์นั้นเต็มไปด้วยแสงเรืองรองและความร้อน
5. รถม้าที่เขานั่งขึ้นไปนั้น ลมเป็นผู้ขับเคลื่อน และดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าแล้วโคจรกลับมาทางทิศเหนือเพื่อไปยังทิศตะวันออก และถูกนำทางไปจนถึงประตูที่เหมาะสมและส่องแสงระยิบระยับบนท้องฟ้า
6. ด้วยวิธีนี้ เขาจึงก้าวขึ้นสู่ประตูใหญ่ในเดือนแรก ซึ่งเป็นประตูที่สี่จากทั้งหมดหกประตูในลำดับ
7. และในประตูบานที่สี่ซึ่งดวงอาทิตย์ขึ้นในเดือนแรกนั้น มีช่องหน้าต่างสิบสองบาน ซึ่งจะมีเปลวไฟพุ่งออกมาเมื่อเปิดออกตามฤดูกาล
8. เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นสู่ท้องฟ้า มันจะผ่านประตูที่สี่นั้นติดต่อกันสามสิบเช้า และตกอย่างแม่นยำที่ประตูที่สี่ทางทิศตะวันตกของท้องฟ้า
9. และในช่วงเวลานี้ กลางวันจะยาวนานขึ้นทุกวัน และกลางคืนจะสั้นลงทุกคืน จนถึงเช้าตรู่ของวันที่สามสิบ
10. ในวันนั้น เวลากลางวันจะยาวนานกว่าเวลากลางคืนหนึ่งในเก้าส่วน และเวลากลางวันจะเท่ากับสิบส่วนพอดี ส่วนเวลากลางคืนจะเท่ากับแปดส่วน
11. และดวงอาทิตย์ขึ้นจากประตูที่สี่ และตกที่ประตูที่สี่ แล้วกลับมาที่ประตูที่ห้าทางทิศตะวันออกทุกๆ สามสิบเช้า และขึ้นจากที่นั่นและตกที่ประตูที่ห้า
12. แล้วกลางวันก็จะยาวขึ้นอีกสองส่วน เป็นสิบเอ็ดส่วน และกลางคืนก็จะสั้นลง เป็นเจ็ดส่วน
13. และมันจะกลับไปยังทิศตะวันออกและเข้าไปในประตูที่หก และขึ้นและตกในประตูที่หกในเวลาสามสิบเอ็ดโมงเช้าเนื่องจากสัญลักษณ์ของมัน
14. ในวันนั้นกลางวันจะยาวนานกว่ากลางคืน และกลางวันจะยาวนานเป็นสองเท่าของกลางคืน และกลางวันจะยาวนานเป็นสิบสองส่วน ส่วนกลางคืนจะสั้นลงและยาวนานเป็นหกส่วน
15. และดวงอาทิตย์ก็ขึ้นสูง ทำให้กลางวันสั้นลงและกลางคืนยาวขึ้น แล้วดวงอาทิตย์ก็กลับไปทางทิศตะวันออกและเข้าสู่ประตูที่หก แล้วก็ขึ้นจากที่นั่นและตกทุกๆ สามสิบเช้า
16. และเมื่อครบสามสิบเช้าแล้ว เวลากลางวันจะลดลงไปหนึ่งส่วน เหลือสิบเอ็ดส่วน และเวลากลางคืนจะลดลงเหลือเจ็ดส่วน
17. และดวงอาทิตย์ก็ออกจากประตูที่หกทางทิศตะวันตก แล้วไปทางทิศตะวันออก และขึ้นที่ประตูที่ห้าเป็นเวลาสามสิบเช้า แล้วก็ตกทางทิศตะวันตกอีกครั้งที่ประตูที่ห้าทางทิศตะวันตก
18. ในวันนั้น เวลากลางวันจะลดลงสองส่วน เหลือสิบส่วน และเวลากลางคืนจะลดลงแปดส่วน
19. และดวงอาทิตย์จะออกจากประตูที่ห้าและตกที่ประตูที่ห้าทางทิศตะวันตก และขึ้นที่ประตูที่สี่เป็นเวลาสามสิบห้านาทีเนื่องด้วยสัญลักษณ์ของมัน และตกทางทิศตะวันตก
20. ในวันนั้นกลางวันจะเท่ากับกลางคืน และมีความยาวเท่ากันโดยกลางคืนจะมีปริมาณเก้าส่วน และกลางวันจะมีปริมาณเก้าส่วน
21. และดวงอาทิตย์ขึ้นจากประตูนั้นและตกทางทิศตะวันตกแล้วกลับไปทางทิศตะวันออก และขึ้นอีกสามสิบเช้าที่ประตูที่สามและตกทางทิศตะวันตกที่ประตูที่สาม
22. และในวันนั้น กลางคืนจะยาวนานกว่ากลางวัน กลางคืนจะยาวนานกว่ากลางคืน และกลางวันจะสั้นกว่ากลางวัน จนถึงเช้าวันที่สามสิบ และกลางคืนจะมีระยะเวลาเท่ากับสิบส่วน และกลางวันเท่ากับแปดส่วน
23. และดวงอาทิตย์ขึ้นจากประตูที่สามนั้น และตกที่ประตูที่สามทางทิศตะวันตก แล้วก็กลับไปยังทิศตะวันออก และทุกๆ สามสิบเช้าก็ขึ้นที่ประตูที่สองทางทิศตะวันออก และในทำนองเดียวกันก็ตกที่ประตูที่สองทางทิศตะวันตกของท้องฟ้า
24. ในวันนั้น กลางคืนมีปริมาณสิบเอ็ดส่วน และกลางวันมีปริมาณเจ็ดส่วน
25. และในวันนั้น ดวงอาทิตย์จะขึ้นจากประตูที่สอง และตกทางทิศตะวันตกในประตูที่สอง แล้วกลับไปยังทิศตะวันออกเข้าสู่ประตูแรกเป็นเวลาสามสิบนาที และตกในประตูแรกทางทิศตะวันตกของท้องฟ้า
26. และในวันนั้น กลางคืนจะยาวนานขึ้นเป็นสองเท่าของกลางวัน และกลางคืนจะมีระยะเวลาเท่ากับสิบสองส่วน และกลางวันเท่ากับหกส่วน
27. และดวงอาทิตย์ได้โคจรผ่านวงโคจรของมัน และโคจรกลับมายังวงโคจรของมันอีกครั้ง โดยเข้าสู่ช่องนั้นทุกๆ สามสิบเช้าและตกทางทิศตะวันตกตรงข้ามกับช่องนั้นด้วย
28. และในคืนนั้น กลางคืนก็สั้นลงหนึ่งในเก้าส่วน และกลางคืนก็ยาวขึ้นสิบเอ็ดส่วน ส่วนกลางวันยาวขึ้นเจ็ดส่วน
29. และดวงอาทิตย์ได้กลับมาและเข้าสู่ช่องที่สองทางทิศตะวันออก และโคจรตามวงโคจรของมันเป็นเวลาสามสิบเช้า ขึ้นและตกสลับกันไป
30. และในวันนั้นกลางคืนจะสั้นลง โดยกลางคืนจะมีระยะเวลาสิบส่วน และกลางวันจะมีระยะเวลาแปดส่วน
31. และในวันนั้น ดวงอาทิตย์จะขึ้นจากประตูนั้น และตกทางทิศตะวันตก แล้วกลับมาทางทิศตะวันออก และขึ้นจากประตูที่สามเป็นเวลาสามสิบนาที และตกทางทิศตะวันตกของท้องฟ้า
32. ในวันนั้น กลางคืนจะลดลงเหลือเก้าส่วน และกลางวันก็เหลือเก้าส่วน กลางคืนจะเท่ากับกลางวัน และปีนั้นก็มีจำนวนวันเท่ากับปี คือสามร้อยหกสิบสี่วัน
33. และความยาวของกลางวันและกลางคืน และความสั้นของกลางวันและกลางคืนนั้นเกิดขึ้นจากวิถีโคจรของดวงอาทิตย์
34. ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าช่วงเวลาของมันในแต่ละวันจะยาวนานขึ้น และช่วงเวลาของมันในแต่ละคืนจะสั้นลง

35. และนี่คือกฎและวัฏจักรของดวงอาทิตย์ และการโคจรของมันทุกๆ หกสิบครั้งและขึ้นมาใหม่ คือดวงดาวใหญ่ที่เรียกว่าดวงอาทิตย์ ตลอดไปเป็นนิจ
36. และสิ่งที่ขึ้นมานั้นคือดวงดาวใหญ่ และมีชื่อเรียกตามลักษณะที่ปรากฏ ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้
37. พระองค์ทรงขึ้นอย่างไร ก็ลับขอบฟ้าอย่างนั้น ไม่ลดลง ไม่หยุดพัก แต่ส่องสว่างทั้งกลางวันและกลางคืน และแสงของพระองค์สว่างกว่าแสงจันทร์เจ็ดเท่า แต่ในเรื่องขนาดแล้ว ทั้งสองเท่ากัน

บทที่ 73

1. และหลังจากกฎข้อนี้ ฉันก็ได้เห็นกฎอีกข้อหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับดวงดาวดวงเล็กกว่า ซึ่งมีชื่อว่าดวงจันทร์
2. และรัศมีของนางนั้นกว้างใหญ่ดุจรัศมีของท้องฟ้า และรถม้าที่นางทรงประทับนั้นก็ถูกขับเคลื่อนด้วยลม และแสงสว่างก็ประทานแก่นางอย่างเพียงพอ
3. และการขึ้นและตกของนางจะเปลี่ยนแปลงไปทุกเดือน และวันของนางก็เหมือนกับวันของดวงอาทิตย์ และเมื่อแสงของนางสม่ำเสมอ ก็จะมีปริมาณเท่ากับหนึ่งในเจ็ดส่วนของแสงของดวงอาทิตย์
4. และแล้วดวงจันทร์ก็ขึ้นมา และช่วงแรกของดวงจันทร์ทางทิศตะวันออกจะปรากฏขึ้นในเช้าวันที่สามสิบ และในวันนั้นดวงจันทร์ก็จะปรากฏให้เห็น และประกอบเป็นช่วงแรกของดวงจันทร์ในวันที่สามสิบพร้อมกับดวงอาทิตย์ในช่องทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น
5. และครึ่งหนึ่งของนางแผ่ออกไปหนึ่งในเจ็ดส่วน และเส้นรอบวงทั้งหมดของนางว่างเปล่า ปราศจากแสงสว่าง ยกเว้นหนึ่งในเจ็ดส่วน และหนึ่งในสิบสี่ส่วนของแสงสว่างของนาง
6. และเมื่อนางได้รับหนึ่งในเจ็ดส่วนของครึ่งหนึ่งของแสงของนาง แสงของนางจะมีค่าเท่ากับหนึ่งในเจ็ดส่วนและครึ่งหนึ่งของส่วนนั้น
7. และดวงจันทร์ก็ตกพร้อมกับดวงอาทิตย์ และเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ดวงจันทร์ก็ขึ้นพร้อมกับดวงอาทิตย์และได้รับแสงครึ่งหนึ่งของส่วนหนึ่ง และในคืนนั้น ในช่วงเริ่มต้นของรุ่งอรุณในช่วงเริ่มต้นของวันจันทรคติ ดวงจันทร์ก็ตกพร้อมกับดวงอาทิตย์ และมองไม่เห็นในคืนนั้นด้วยแสงสิบสี่ส่วนและครึ่งหนึ่งของส่วนหนึ่ง
8. และในวันนั้น ท้องฟ้าจะสว่างขึ้นด้วยส่วนที่เจ็ดพอดี และจะปรากฏขึ้นและลับหายไปเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น และในวันอื่นๆ ที่เหลือ ท้องฟ้าจะส่องสว่างด้วยส่วนที่เหลืออีกสิบสามส่วน

บทที่ 74

1. และข้าพเจ้าได้เห็นอีกหลักสูตรหนึ่ง คือกฎสำหรับนาง และวิธีที่นางปฏิบัติตามกฎนั้นในแต่ละเดือน
2. และสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ยูริเอล ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ซึ่งเป็นหัวหน้าของพวกเขาทั้งหมด ได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็น และตำแหน่งของพวกเขา และข้าพเจ้าได้จดบันทึกตำแหน่งของพวกเขาตามที่เขาแสดงให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าได้จดบันทึกเดือนของพวกเขาตามที่เป็นอยู่ และการปรากฏของแสงของพวกเขาจนกระทั่งครบสิบห้าวัน
3. นางทรงเปล่งแสงสว่างทั้งหมดในทิศตะวันออกด้วยส่วนหนึ่งในเจ็ด และทรงเปล่งความมืดทั้งหมดในทิศตะวันตกด้วยส่วนหนึ่งในเจ็ดเช่นกัน
4. และในบางเดือนเธอก็เปลี่ยนแปลงการตั้งค่าของเธอ และในบางเดือนเธอก็ดำเนินตามแนวทางเฉพาะตัวของเธอเอง
5. ในอีกสองเดือนดวงจันทร์จะตกพร้อมกับดวงอาทิตย์: ในสองประตูตรงกลางนั้นคือประตูที่สามและประตูที่สี่
6. นางออกไปเป็นเวลาเจ็ดวัน แล้วหันกลับมาและกลับมาอีกครั้งผ่านประตูที่ดวงอาทิตย์ขึ้น และทำการส่องสว่างทั้งหมดของตน แล้วนางก็ถอยห่างจากดวงอาทิตย์ และในแปดวันก็เข้าสู่ประตูที่หกซึ่งเป็นที่ที่ดวงอาทิตย์ออกไป
7. และเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นจากประตูที่สี่ มันจะขึ้นอยู่เจ็ดวัน จนกระทั่งขึ้นจากประตูที่ห้า แล้วกลับเข้ามาในประตูที่สี่อีกเจ็ดวัน และส่องแสงจนครบสิ้น แล้วมันจะลับหายไปและกลับเข้ามาในประตูแรกอีกแปดวัน
8. และนางจะกลับมาอีกครั้งในเจ็ดวันสู่ประตูที่สี่ซึ่งเป็นที่ที่ดวงอาทิตย์ส่องแสงออกมา
9. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้เห็นตำแหน่งของพวกเขา ว่าดวงจันทร์ขึ้นและดวงอาทิตย์ตกอย่างไรในวันเหล่านั้น
10. และหากนำห้าปีมารวมกัน ดวงอาทิตย์จะมีวันเกินมาสามสิบวัน และวันทั้งหมดที่สะสมมาสำหรับหนึ่งในห้าปีนั้น เมื่อดวงอาทิตย์เต็มดวง จะมีจำนวนรวม 364 วัน
11. และเวลาที่ดวงอาทิตย์และดวงดาวโคจรเลยดวงอาทิตย์ไปนั้นเท่ากับหกวัน ใน 5 ปี 6 วันในแต่ละปีจะเท่ากับ 30 วัน และดวงจันทร์จะโคจรเลยดวงอาทิตย์และดวงดาวไปเป็นจำนวน 30 วัน
12. และดวงอาทิตย์และดวงดาวนำพาปีทั้งหมดมาอย่างแม่นยำ โดยที่ตำแหน่งของมันจะไม่คลาดเคลื่อนไปแม้แต่เพียงวันเดียวตลอดนิรันดร์ แต่จะครบปีด้วยความยุติธรรมอย่างสมบูรณ์ใน 364 วัน
13. ใน 3 ปี มี 1092 วัน และใน 5 ปี มี 1820 วัน ดังนั้นใน 8 ปี มี 2912 วัน
14. สำหรับดวงจันทร์เพียงอย่างเดียว จำนวนวันใน 3 ปีจะเท่ากับ 1062 วัน และใน 5 ปี ดวงจันทร์จะโคจรช้ากว่าปกติ 50 วัน: [กล่าวคือ ผลรวม (1770) จะต้องบวกเพิ่มอีก (1000 และ) 62 วัน]
15. และใน 5 ปีมี 1770 วัน ดังนั้นสำหรับดวงจันทร์แล้ว ใน 8 ปีจะมีจำนวนวันเท่ากับ 2832 วัน
16. [เพราะใน 8 ปี เธอเรียนตามไม่ทันเป็นจำนวน 80 วัน] จำนวนวันที่เธอเรียนตามไม่ทันใน 8 ปีนั้นรวมเป็น 80 วัน

17. และปีนั้นก็ครบสมบูรณ์อย่างแม่นยำตามตำแหน่งของโลก และตำแหน่งของดวงอาทิตย์ ซึ่งขึ้นจากประตูที่ดวงอาทิตย์ขึ้น และตกทุกๆ 30 วัน

บทที่ 75

1. และบรรดาผู้นำของหัวหน้าพันๆ คน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ปกครองเหนือสรรพสิ่งทั้งปวงและเหนือดวงดาวทั้งปวง ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับวันอธิกมาสทั้งสี่วันด้วย เพราะแยกจากหน้าที่ของพวกเขาไม่ได้ ตามการนับปี และพวกเขาปฏิบัติหน้าที่ในสี่วันที่ไม่ได้นับรวมในการนับปี
2. และเนื่องจากดวงดาวเหล่านั้น มนุษย์จึงหลงผิดไป เพราะดวงดาวเหล่านั้นทำหน้าที่รับใช้สถานีต่างๆ ในโลกอย่างแท้จริง โดยมีดวงหนึ่งอยู่ที่ประตูแรก ดวงหนึ่งอยู่ที่ประตูที่สามของสวรรค์ ดวงหนึ่งอยู่ที่ประตูที่สี่ และอีกดวงหนึ่งอยู่ที่ประตูที่หก และความแม่นยำของปีนั้นสำเร็จได้ด้วยสถานีทั้งสามร้อยหกสิบสี่สถานีที่แยกจากกัน
3. สำหรับเครื่องหมาย เวลา ปี และวันต่างๆ ที่ทูตสวรรค์อุริเอลได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็น ซึ่งพระเจ้าแห่งพระสิริได้ทรงตั้งไว้เหนือดวงดาวทั้งปวงในสวรรค์และในโลก เพื่อให้ดวงดาวเหล่านั้นปกครองอยู่บนพื้นฟ้าและปรากฏให้เห็นบนโลก และเป็นผู้นำในเวลากลางวันและกลางคืน คือ ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย และสรรพสิ่งที่รับใช้ซึ่งโคจรอยู่ในรถม้าแห่งสวรรค์ทั้งปวง
4. ในทำนองเดียวกัน อุริเอลได้แสดงประตูสิบสองบานให้ข้าพเจ้าเห็น ซึ่งเปิดอยู่บริเวณวงโคจรของดวงอาทิตย์บนท้องฟ้า และแสงอาทิตย์ส่องผ่านเข้ามาได้ ความอบอุ่นจึงแผ่กระจายไปทั่วโลกเมื่อประตูเหล่านั้นเปิดออกในเวลาที่เหมาะสม
5. และสำหรับลมและวิญญาณแห่งน้ำค้างเมื่อเปิดออก ก็ตั้งเปิดอยู่บนฟ้าเบื้องปลาย
6. ส่วนประตูทั้งสิบสองบานในสวรรค์ ณ ปลายสุดของแผ่นดิน ซึ่งเป็นที่มาของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว รวมทั้งสรรพสิ่งในสวรรค์ทั้งทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
7. มีหน้าต่างหลายบานเปิดอยู่ทางซ้ายและขวาของพวกเขา และหน้าต่างบานหนึ่งจะให้ความอบอุ่นในช่วงฤดูกาลที่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับประตูเหล่านั้นที่ดวงดาวปรากฏขึ้นตามที่พระองค์ทรงบัญชา และลับขอบฟ้าไปตามจำนวนของพวกมัน
8. และข้าพเจ้าเห็นรถม้าในสวรรค์ วิ่งอยู่ในโลก เหนือประตูเหล่านั้นซึ่งมีดวงดาวโคจรอยู่ตลอดเวลาและไม่เคยลับขอบฟ้า
9. และมีสิ่งหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด และสิ่งนั้นเองที่แผ่ขยายไปทั่วโลก

บทที่ 76

1. และที่ปลายสุดของแผ่นดิน ข้าพเจ้าเห็นประตูสิบสองบานเปิดออกสู่ทุกทิศทุกทางของฟ้าสวรรค์ ซึ่งลมพัดออกไปและพัดไปทั่วแผ่นดิน
2. มีสามแห่งที่เปิดอยู่บนท้องฟ้า สามแห่งอยู่ทางทิศตะวันตก สามแห่งอยู่ทางทิศขวา และสามแห่งอยู่ทางทิศซ้าย
3. และสามกลุ่มแรกนั้นมาจากทิศตะวันออก สามกลุ่มมาจากทิศเหนือ สามกลุ่มถัดจากนั้นมาจากทิศซ้ายของทิศใต้ และสามกลุ่มมาจากทิศตะวันตก
4. ลมแห่งความเจริญรุ่งเรืองและพรมาจากลมทั้งสี่ และลมแห่งภัยมาจากลมทั้งแปด เมื่อลมเหล่านี้พัดมา มันจะนำความพินาศมาสู่แผ่นดินโลกและน้ำบนแผ่นดิน รวมทั้งผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดิน และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในน้ำและบนแผ่นดิน
5. และลมแรกที่พัดออกมาจากประตูเหล่านั้น เรียกว่าลมตะวันออก พัดออกมาจากประตูแรกซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออก พัดเอียงไปทางทิศใต้ จากลมนั้นเอง ความแห้งแล้ง ความร้อน และการทำลายล้างจึงเกิดขึ้น
6. และผ่านประตูบานที่สองตรงกลางนั้น สิ่งที่เหมาะสมก็จะมา และจากประตูนั้นก็จะมีฝน ความอุดมสมบูรณ์ ความเจริญรุ่งเรือง และน้ำค้าง และผ่านประตูบานที่สามซึ่งอยู่ทางทิศเหนือก็จะมีความหนาวเย็นและความแห้งแล้งเข้ามา
7. และหลังจากนั้น ลมทิศใต้ก็พัดผ่านประตูสามบาน โดยลมร้อนพัดผ่านประตูบานแรกที่หันไปทางทิศตะวันออก
8. และจากประตูตรงกลางที่อยู่ติดกันนั้น ก็มีกลิ่นหอม น้ำค้าง ฝน ความเจริญรุ่งเรือง และสุขภาพที่ดีออกมาด้วย
9. และจากประตูที่สามซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกนั้น น้ำค้างและฝน ตั๊กแตน และความหายนะก็ออกมา
10. และหลังจากนั้นลมเหนือก็จะพัดมา จากประตูที่เจ็ดทางทิศตะวันออกจะมีน้ำค้างและฝน ตั๊กแตน และความหายนะมาด้วย
11. และจากประตูตรงกลางนั้น สุขภาพ ฝน น้ำค้าง และความเจริญรุ่งเรืองจะเข้ามาโดยตรง และจากประตูที่สามทางทิศตะวันตกนั้น เมฆ น้ำค้างแข็ง หิมะ ฝน น้ำค้าง และตั๊กแตนจะเข้ามา
12. และหลังจากลมทั้งสี่นี้ก็คือลมตะวันตก: ผ่านทางช่องแรกที่อยู่ติดกับทิศเหนือ ก็มีน้ำค้างและน้ำค้างแข็ง รวมถึงความหนาวเย็น หิมะ และน้ำแข็งออกมา
13. และจากประตูตรงกลางนั้น น้ำค้างและฝน ความเจริญรุ่งเรืองและพรต่างๆ ก็ออกมา และจากประตูสุดท้ายซึ่งอยู่ทางทิศใต้นั้น ความแห้งแล้ง ความรกร้าง การเผาไหม้และการทำลายล้างก็ออกมา
14. และประตูทั้งสิบสองบานแห่งสี่ทิศของสวรรค์ก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว และเราได้แสดงกฎบัญญัติทั้งหมด ภัยพิบัติทั้งหมด และคุณประโยชน์ทั้งหมดของพวกมันแก่เจ้าแล้ว เมธูเซลาห์ บุตรชายของเรา

บทที่ 77

1. และทิศแรกเรียกว่าทิศตะวันออก เพราะเป็นทิศแรก และทิศที่สองเรียกว่าทิศใต้ เพราะพระผู้สูงสุดจะเสด็จลงมาที่นั่น แท้จริงแล้ว ที่นั่นพระองค์ผู้ทรงได้รับพระพรตลอดกาลจะเสด็จลงมาในความหมายพิเศษอย่างแท้จริง
2. และทิศตะวันตกนั้นได้ชื่อว่าทิศที่ริบหรี่ เพราะที่นั่นดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้าจะริบหรี่และลับขอบฟ้าไป
3. และทิศที่สี่ซึ่งเรียกว่าทิศเหนือ แบ่งออกเป็นสามส่วน ส่วนแรกเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ส่วนที่สองประกอบด้วยทะเลน้ำเหว ป่า แม่น้ำ ความมืด และเมฆ และส่วนที่สามประกอบด้วยสวนแห่งความชอบธรรม
4. ข้าพเจ้าเห็นภูเขาสูงเจ็ดลูก สูงกว่าภูเขาทั้งปวงที่มีอยู่ในโลก และจากที่นั่นก็มีน้ำค้างแข็งลงมา และวันเวลา ฤดูกาล และปีก็ล่วงลับไป
5. ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำเจ็ดสายบนโลก ซึ่งใหญ่กว่าแม่น้ำทุกสายรวมกัน สายหนึ่งในนั้นไหลมาจากทางทิศตะวันตกและไหลลงสู่ทะเลใหญ่
6. และทั้งสองนี้มาจากทางทิศเหนือสู่ทะเล และเทน้ำลงสู่ทะเลเอริทราเอียนทางทิศตะวันออก
7. และอีกสี่ตนที่เหลือก็ออกมาทางทิศเหนือสู่ทะเลของตนเอง สองตนไปยังทะเลเอริทราเอียน และอีกสองตนไปยังทะเลใหญ่ และปล่อยตัวลงที่นั่น และบางคนก็กล่าวว่าไปยังทะเลทราย
8. ข้าพเจ้าเห็นเกาะใหญ่เจ็ดเกาะในทะเลและบนแผ่นดินใหญ่ สองเกาะอยู่บนแผ่นดินใหญ่ และห้าเกาะอยู่ในทะเลใหญ่

บทที่ 78

1. และพระนามของดวงอาทิตย์มีดังนี้ คือ พระนามแรกคือ ออร์ยาเรส และพระนามที่สองคือ โทมัส
2. และดวงจันทร์มีสี่ชื่อ ชื่อแรกคือ อะซอนจา ชื่อที่สองคือ เอ็บลา ชื่อที่สามคือ เบนาเซ และชื่อที่สี่คือ เอราเอ
3. นี่คือดวงดาวใหญ่สองดวง เส้นรอบวงของดวงดาวทั้งสองดวงมีขนาดเท่ากับเส้นรอบวงของท้องฟ้า และขนาดของเส้นรอบวงของทั้งสองดวงก็เท่ากัน
4. บริเวณเส้นรอบวงของดวงอาทิตย์มีแสงอยู่เจ็ดส่วน ซึ่งเพิ่มเข้ามามากกว่าดวงจันทร์ และแสงเหล่านั้นจะถูกถ่ายโอนไปในปริมาณที่แน่นอน จนกระทั่งแสงส่วนที่เจ็ดของดวงอาทิตย์หมดไป
5. และพวกเขาตั้งหลักและเข้าไปทางประตูทิศตะวันตก และโคจรไปทางทิศเหนือ แล้วออกมาทางประตูทิศตะวันออกบนท้องฟ้า
6. และเมื่อดวงจันทร์ขึ้น หนึ่งในสิบสี่ส่วนก็จะปรากฏบนท้องฟ้า แสงสว่างก็จะเต็มดวง และในวันที่สิบสี่ แสงสว่างก็จะสมบูรณ์
7. และแสงสว่างสิบห้าส่วนจะถูกถ่ายโอนไปยังเธอจนถึงวันที่สิบห้า เมื่อแสงสว่างของเธอสมบูรณ์ตามสัญลักษณ์ของปี และเธอกลายเป็นสิบห้าส่วน และดวงจันทร์จะขยายใหญ่ขึ้นโดยเพิ่มขึ้นอีกสิบสี่ส่วน
8. และในช่วงข้างแรม แสงจันทร์จะลดลงในวันแรกเหลือสิบสี่ส่วน วันที่สองเหลือสิบสามส่วน วันที่สามเหลือสิบสองส่วน วันที่สี่เหลือสิบเอ็ดส่วน วันที่ห้าเหลือสิบส่วน วันที่หกเหลือเก้าส่วน วันที่เจ็ดเหลือแปดส่วน วันที่แปดเหลือเจ็ดส่วน วันที่เก้าเหลือหกส่วน วันที่สิบเหลือห้าส่วน วันที่สิบเอ็ดเหลือสี่ส่วน วันที่สิบสองเหลือสามส่วน วันที่สิบสามเหลือสองส่วน วันที่สิบสี่เหลือครึ่งหนึ่งของเจ็ดส่วน และแสงที่เหลือทั้งหมดจะหายไปอย่างสิ้นเชิงในวันที่สิบห้า
9. และในบางเดือนจะมี 29 วัน และบางเดือนจะมี 28 วัน
10. และอุริเอลได้แสดงกฎอีกข้อหนึ่งแก่ข้าพเจ้า คือเมื่อใดที่แสงส่องไปยังดวงจันทร์ และแสงนั้นส่องไปยังดวงจันทร์จากด้านใดของดวงอาทิตย์
11. ตลอดช่วงเวลาที่ดวงจันทร์ส่องสว่างขึ้นเรื่อยๆ ดวงจันทร์จะถ่ายโอนแสงนั้นมายังตัวมันเอง เมื่ออยู่ตรงข้ามกับดวงอาทิตย์เป็นเวลาสิบสี่วัน แสงของดวงจันทร์จะส่องสว่างเต็มที่บนท้องฟ้า และเมื่อดวงจันทร์ส่องสว่างตลอดเวลา แสงของดวงจันทร์ก็จะส่องสว่างเต็มที่บนท้องฟ้า
12. และในวันแรกนั้น นางจะถูกเรียกว่าจันทร์เสี้ยว เพราะในวันนั้นแสงสว่างจะขึ้นเหนือนาง
13. ดวงจันทร์จะเต็มดวงในวันที่ดวงอาทิตย์ตกทางทิศตะวันตก และจะขึ้นจากทางทิศตะวันออกในเวลากลางคืน ดวงจันทร์จะส่องแสงตลอดทั้งคืนจนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้นตรงข้ามกับดวงจันทร์ และสามารถมองเห็นดวงจันทร์อยู่ตรงข้ามกับดวงอาทิตย์ได้
14. ด้านที่แสงจันทร์ส่องลงมานั้น แสงจันทร์ก็จะค่อยๆ ลดลงจนแสงทั้งหมดหายไป และวันทั้งหมดของเดือนก็สิ้นสุดลง และขอบฟ้าของมันก็ว่างเปล่า ปราศจากแสง
15. และนางสร้างสามเดือน เดือนละสามสิบวัน และในเวลาของนาง นางสร้างสามเดือน เดือนละยี่สิบเก้าวัน ซึ่งนางทำให้ช่วงเวลาที่นางเสื่อมถอยในเวลาแรก และในเวลาแรกเป็นเวลาหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดวัน
16. และในช่วงเวลาที่นางออกไป นางจะปรากฏตัวเป็นเวลาสามเดือน เดือนละสามสิบวัน และอีกสามเดือนจะปรากฏตัว เดือนละยี่สิบเก้าวัน
17. ในเวลากลางคืน นางจะปรากฏกายเป็นชายเป็นเวลา 20 วันในแต่ละครั้ง และในเวลากลางวัน นางจะปรากฏกายเป็นดุจท้องฟ้า และไม่มีสิ่งใดในนางนอกจากแสงสว่างของนาง

บทที่ 79

1. และบัดนี้ ลูกเอ๋ย เราได้แสดงทุกสิ่งให้เจ้าเห็นแล้ว และกฎแห่งดวงดาวทั้งปวงในท้องฟ้าก็สำเร็จบริบูรณ์แล้ว
2. และท่านได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นกฎเกณฑ์ทั้งหลายเหล่านี้สำหรับทุกวัน ทุกฤดูกาล และทุกปี สำหรับการดำเนินไปของแต่

ละปี และสำหรับระเบียบที่กำหนดไว้สำหรับทุกเดือนและทุกสัปดาห์:
3. และช่วงข้างแรมของดวงจันทร์ซึ่งเกิดขึ้นในประตูที่หก: เพราะในประตูที่หกนี้ แสงสว่างของดวงจันทร์ได้สิ้นสุดลงแล้ว และหลังจากนั้นก็เป็นจุดเริ่มต้นของช่วงข้างแรม:
4. และช่วงเวลาที่เริ่มคล้อยต่ำลงซึ่งเกิดขึ้นในสัปดาห์แรกของฤดูกาล จนกระทั่งครบหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดวัน โดยนับตามสัปดาห์จะได้ยี่สิบห้าสัปดาห์กับอีกสองวัน
5. นางจะลับขอบฟ้าและลำดับของดวงดาวไปในเวลาห้าวันพอดีในหนึ่งรอบ และเมื่อสถานที่ซึ่งเจ้าเห็นอยู่นี้ได้ถูกเดินทางผ่านไปแล้ว
6. นี่คือภาพและโครงร่างของดวงดาวทุกดวงที่อัครทูตยูริเอลผู้เป็นหัวหน้าของพวกเขา ได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็น

บทที่ 80

1. และในวันเหล่านั้น ทูตสวรรค์อุริเอลได้ตอบข้าพเจ้าว่า “ดูเถิดเอโนค เราได้แสดงทุกสิ่งให้เจ้าเห็นแล้ว และเราได้เปิดเผยทุกสิ่งให้เจ้าเห็น เพื่อเจ้าจะได้เห็นดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ และบรรดาผู้นำแห่งดวงดาวบนท้องฟ้า และบรรดาผู้ที่ควบคุมพวกมัน หน้าที่ เวลา และการจากไปของพวกมัน”
2. และในสมัยของคนบาปนั้น ปีจะสั้นลง และเมล็ดพืชของพวกเขาจะงอกงามช้าบนแผ่นดินและไร่นาของพวกเขา และสรรพสิ่งบนโลกจะเปลี่ยนแปลงไป และจะไม่ปรากฏตามเวลาที่กำหนด และฝนจะถูกกักไว้ และฟ้าจะยับยั้งไม่ให้ตก
3. และในสมัยนั้น ผลผลิตจากแผ่นดินจะชะงักงัน และจะไม่เจริญเติบโตตามเวลาที่กำหนด และผลไม้จากต้นไม้ก็จะถูกยับยั้งไม่ให้เจริญเติบโตตามเวลาของมัน
4. และดวงจันทร์จะเปลี่ยนลำดับของมัน และจะไม่ปรากฏตามเวลาของมัน
5. และในวันเหล่านั้น ดวงอาทิตย์จะปรากฏให้เห็น และมันจะเดินทางในยามเย็นบนส่วนท้ายของรถม้าใหญ่ทางทิศตะวันตก และจะส่องแสงสว่างกว่าที่สอดคล้องกับระเบียบแห่งแสงสว่าง
6. และหัวหน้าแห่งดวงดาวจำนวนมากจะฝ่าฝืนระเบียบที่กำหนดไว้ และพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงวงโคจรและหน้าที่ของตน และจะไม่ปรากฏตัวในฤดูกาลที่กำหนดไว้สำหรับพวกเขา
7. และระเบียบทั้งปวงของดวงดาวจะถูกปกปิดจากคนบาป และความคิดของคนบนโลกจะผิดพลาดเกี่ยวกับดวงดาวเหล่านั้น และพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงไปจากวิถีทางทั้งปวงของพวกเขาแท้จริงแล้ว พวกเขาจะผิดพลาดและคิดว่าดวงดาวเหล่านั้นเป็นพระเจ้า
8. และความชั่วร้ายจะทวีทวีคูณขึ้นแก่พวกเขา และการลงโทษจะมาถึงพวกเขาจนทำลายล้างทุกสิ่ง'

บทที่ 81

1. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เอโนคเอ๋ย จงสังเกตแผ่นศิลาแห่งสวรรค์เหล่านี้ และอ่านสิ่งที่เขียนไว้บนนั้น และจงสังเกตข้อเท็จจริงทุกประการ”
2. และข้าพเจ้าได้สังเกตดูแผ่นจารึกแห่งสวรรค์ และอ่านทุกสิ่งที่เขียนไว้ในนั้น และเข้าใจทุกสิ่ง และได้อ่านหนังสือแห่งการกระทำทั้งปวงของมนุษย์ และของลูกหลานทั้งปวงที่จะอยู่บนโลกนี้ไปจนถึงชั่วอายุคนสุดท้าย
3. และในทันทีนั้น ข้าพเจ้าได้สรรเสริญพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระมหากษัตริย์แห่งพระสิริรุ่งโรจน์ชั่วนิรันดร์ เพราะพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งในโลก และข้าพเจ้าได้ยกย่องพระเจ้าเพราะความอดทนของพระองค์ และได้สรรเสริญพระองค์เพราะบุตรมนุษย์
4. และหลังจากนั้นข้าพเจ้าก็กล่าวว่า “ผู้ใดตายไปด้วยความชอบธรรมและความดีงาม ผู้นั้นก็เป็นผู้ที่ได้รับพร เพราะจะไม่มีบันทึกความอยุติธรรมใดๆ เกี่ยวกับเขา และจะไม่มีวันพิพากษาลงโทษเขา”
5. และบรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งเจ็ดนั้นได้พาข้าพเจ้ามาวางไว้บนพื้นดินหน้าประตูบ้านของข้าพเจ้า แล้วกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงบอกทุกสิ่งแก่เมธูเซลาห์บุตรชายของเจ้า และจงแสดงให้บรรดาบุตรหลานของเจ้าเห็นว่า ไม่มีมนุษย์คนใดชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างพวกเขา”
6. เราจะให้เจ้าอยู่กับบุตรชายของเจ้าเป็นเวลาหนึ่งปี จนกว่าเจ้าจะให้คำสั่งสุดท้าย เพื่อเจ้าจะได้สั่งสอนลูกหลานของเจ้าและบันทึกไว้ให้พวกเขา และเป็นพยานแก่ลูกหลานของเจ้าทุกคน และในปีที่สอง พวกเขาจะรับเจ้าไปจากท่ามกลางพวกเขา
7. จงเข้มแข็งเถิด เพราะคนดีจะประกาศความชอบธรรมแก่คนดี คนชอบธรรมจะร่วมยินดีกับคนชอบธรรม และจะแสดงความยินดีซึ่งกันและกัน
8. แต่คนบาปจะตายกับคนบาป และคนละทิ้งความเชื่อจะลงไปกับคนละทิ้งความเชื่อ
9. และบรรดาผู้ที่ประพฤติชอบธรรมจะตายเพราะการกระทำของมนุษย์ และจะถูกพรากไปเพราะการกระทำของคนอธรรม'
10. และในวันเหล่านั้นพวกเขาก็เลิกพูดกับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไปหาประชาชนของข้าพเจ้า สรรเสริญพระเจ้าแห่งโลก

บทที่ 82

1. และบัดนี้ เมธูเซลาห์ บุตรชายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เล่าและบันทึกเรื่องราวทั้งหมดนี้ให้เจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้เปิดเผยทุกสิ่งแก่เจ้า และได้มอบหนังสือเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านี้ให้เจ้า ดังนั้นเมธูเซลาห์ บุตรชายของข้าพเจ้า จงรักษาหนังสือเหล่านี้ไว้จากมือของบิดาของเจ้า และจงดูแลให้หนังสือเหล่านี้ส่งต่อแก่คนรุ่นหลังทั่วโลก
2. เราได้ให้ปัญญาแก่เจ้าและแก่ลูกหลานของเจ้า และแก่ลูกหลานของเจ้าที่จะสืบต่อจากเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้ถ่ายทอด

ปัญญานี้แก่ลูกหลานของพวกเขาไปชั่วอายุคน ปัญญานี้คือปัญญาที่เหนือความคิดของพวกเขา
3. และผู้ที่เข้าใจจะไม่หลับ แต่จะตั้งใจฟังเพื่อจะได้เรียนรู้ปัญญานี้ และจะเป็นที่พอใจแก่ผู้ที่รับประทานยิ่งกว่าอาหารดี ๆ เสียอีก
4. ผู้ใดชอบธรรมทั้งหลาย ผู้นั้นก็เป็นผู้ที่ได้รับพร ผู้ใดดำเนินชีวิตตามทางแห่งความชอบธรรมและไม่ทำบาปเหมือนคนบาป ผู้นั้นก็เป็นผู้ที่ได้รับพร ในการนับวันเวลาทั้งหมดที่ดวงอาทิตย์โคจรผ่านท้องฟ้า เข้าและออกจากประตูเป็นเวลาสามสิบวัน พร้อมกับดวงดาวนับพันดวง รวมทั้งดวงดาวอีกสี่ดวงที่แทรกเข้ามาซึ่งแบ่งปีออกเป็นสี่ส่วน ซึ่งนำหน้าและเข้าพร้อมกับดวงดาวเหล่านั้นเป็นเวลาสี่วัน
5. ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงจะมีความผิดและจะไม่นับรวมพวกเขาในการคำนวณตลอดทั้งปี ยิ่งกว่านั้น มนุษย์จะมีความผิดและจะไม่รู้จักพวกเขาอย่างถูกต้อง
6. เพราะวันเหล่านั้นนับตามปีและถูกบันทึกไว้ในปฏิทินนั้นอย่างแท้จริงตลอดไป วันหนึ่งในประตูแรก วันหนึ่งในประตูที่สาม วันหนึ่งในประตูที่สี่ และวันหนึ่งในประตูที่หก และปีนั้นครบสมบูรณ์ในสามร้อยหกสิบสี่วัน
7. และเรื่องราวเหล่านั้นถูกต้องแม่นยำ และการคำนวณที่บันทึกไว้ก็เที่ยงตรง เพราะอุริเอลได้แสดงและเปิดเผยเรื่องดวงดาว เดือน เทศกาล ปี และวันต่างๆ แก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งในโลกได้ทรงมอบอำนาจแห่งดวงดาวไว้ในมือของเขา
8. และพระองค์ทรงมีอำนาจเหนือกลางวันและกลางคืนในสวรรค์ เพื่อให้แสงสว่างส่องมาแก่มนุษย์ คือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว รวมทั้งสรรพสิ่งในสวรรค์ที่โคจรอยู่ในวงโคจรของมัน
9. และนี่คือลำดับของดวงดาว ซึ่งลับขอบฟ้าในที่ของมัน ตามฤดูกาล เทศกาล และเดือนต่างๆ
10. และนี่คือชื่อของบรรดาผู้ที่นำพวกเขา ผู้ที่คอยดูแลให้พวกเขาเข้างานตามเวลาที่กำหนด ตามลำดับ ในฤดูกาล ตามเดือน ในช่วงเวลาแห่งการปกครอง และในตำแหน่งของพวกเขา
11. ผู้นำทั้งสี่ของพวกเขาซึ่งแบ่งปีออกเป็นสี่ส่วนจะเข้ามาเป็นอันดับแรก ตามด้วยผู้นำทั้งสิบสองคนของคณะต่างๆ ซึ่งแบ่งเดือนออกเป็นส่วนๆ และสำหรับสามร้อยหกสิบวันจะมีหัวหน้าเหนือพันคนซึ่งแบ่งวันออกเป็นส่วนๆ และสำหรับวันอธิกมาสทั้งสี่วันจะมีผู้นำซึ่งแบ่งปีออกเป็นสี่ส่วน
12. และหัวเหล่านี้เหนือผู้คนนับพันนั้นแทรกอยู่ระหว่างผู้นำแต่ละคน โดยแต่ละคนอยู่เบื้องหลังสถานี แต่ผู้นำของพวกเขาเป็นผู้แบ่งแยก และนี่คือชื่อของผู้นำที่แบ่งปีออกเป็นสี่ส่วนตามที่ได้กำหนดไว้ คือ มิลคีเอล เฮเลมเมเลก เมลยาล และนาเรล
13. และชื่อของผู้นำเหล่านั้นคือ อัดนาร์เอล อิยาซูซาเอล และเอโลเมเอล—ทั้งสามคนนี้ติดตามผู้นำของแต่ละฝ่าย
14. และมีหนึ่งอย่างที่ปฏิบัติตามผู้นำทั้งสามของคณะต่างๆ ซึ่งปฏิบัติตามผู้นำของสถานีต่างๆ ที่แบ่งปีออกเป็นสี่ส่วน
15. ในช่วงต้นปี เมลเกจาลจะขึ้นปกครองก่อนเป็นคนแรก โดยมีชื่อว่า ทัมอะอินี และดวงอาทิตย์ และช่วงเวลาแห่งการปกครองของเขาทั้งหมดมีเก้าสิบเอ็ดวัน
16. และนี่คือสัญญาณแห่งวันเวลาที่จะปรากฏบนโลกในสมัยที่พระองค์ทรงปกครอง คือ เหงื่อ ความร้อน และความสงบ ต้นไม้ทั้งหลายออกผล ใบไม้ผลิบาน ข้าวสาลี ดอกกุหลาบ และดอกไม้ทั้งหลายที่บานในทุ่งนา แต่ต้นไม้ในฤดูหนาวจะเหี่ยวเฉาไป
17. และนี่คือชื่อของผู้นำที่อยู่ใต้พวกเขา ได้แก่ เบอร์กาเอล เซเลบส์เอล และอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นหัวหน้าของพันคน เรียกว่า ฮิลูยาเซฟ และยุคแห่งการปกครองของผู้นำนี้กำลังจะสิ้นสุดลง
18. ผู้นำคนถัดไปหลังจากเขาคือ เฮลเอมเมเลก ผู้ซึ่งได้รับฉายาว่า ดวงอาทิตย์ผู้ส่องแสง และวันแห่งแสงสว่างของเขาทั้งหมดมีเก้าสิบเอ็ดวัน
19. และนี่คือเครื่องหมายแห่งรัชสมัยของพระองค์บนโลก: ความร้อนระอุและความแห้งแล้ง ต้นไม้ผลิผลและออกผลสุกงอมพร้อมเก็บเกี่ยว แกะผสมพันธุ์และตั้งท้อง ผลไม้ทั้งปวงในแผ่นดินถูกเก็บเกี่ยว และทุกสิ่งที่มีอยู่ในทุ่งนาและโรงบีบองุ่น สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในรัชสมัยแห่งการปกครองของพระองค์
20. นี่คือชื่อ ลำดับ และผู้นำของหัวหน้าพันคนเหล่านั้น ได้แก่ กีดาอีจาล เคเอล และเฮเอล และชื่อของหัวหน้าพันคนที่เพิ่มเข้ามาคือ อัสฟาเอล และยุคสมัยแห่งการปกครองของเขากำลังจะสิ้นสุดลง

บทที่ 83

1. และบัดนี้ เมธูเซลาห์ บุตรชายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะแสดงนิมิตทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้เห็นแก่เจ้า โดยจะเล่าให้เจ้าฟัง
2. ก่อนที่ข้าพเจ้าจะแต่งงาน ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตสองครั้ง ครั้งหนึ่งแตกต่างจากอีกครั้งหนึ่งอย่างสิ้นเชิง ครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อข้าพเจ้ากำลังเรียนเขียนหนังสือ ครั้งที่สองเกิดขึ้นก่อนที่ข้าพเจ้าจะแต่งงานกับมารดาของท่าน เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตอันน่าสะพรึงกลัว และเมื่อได้อ่านนิมิตเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้า
3. ข้าพเจ้าได้นอนลงในบ้านของปู่ของข้าพเจ้า มะฮาลาเลล เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตว่าท้องฟ้าพังทลายลงและถูกพัดพาตกลงมายังโลก
4. และเมื่อมันตกลงสู่พื้นดิน ข้าพเจ้าเห็นว่าแผ่นดินถูกกลืนหายไปในเหวใหญ่ และภูเขาก็ลอยอยู่เหนือภูเขา และเนินเขาก็ทรุดตัวลงอยู่เหนือเนินเขา และต้นไม้สูงก็ถูกหักจากลำต้น และถูกเหวี่ยงลงไปจมอยู่ในเหว
5. แล้วถ้อยคำหนึ่งก็เข้ามาในปากของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็เปล่งเสียงร้องออกมาว่า ‘แผ่นดินโลกได้พินาศแล้ว’
6. และปู่ของข้าพเจ้า มะฮาลาเลล ได้ปลุกข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้านอนอยู่ใกล้ท่าน และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงร้องไห้เช่นนี้ ทำไมเจ้าจึงคร่ำครวญเช่นนั้น?”

7. และข้าพเจ้าได้เล่านิมิตทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้เห็นให้เขาฟัง และเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าได้เห็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว และนิมิตในฝันของเจ้าเกี่ยวกับความลับของบาปทั้งปวงในโลก นั้นเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง มันจะต้องจมลงสู่เหวและถูกทำลายไป พร้อมกับการทำลายล้างครั้งใหญ่”
8. และบัดนี้ ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นทูลขอต่อพระเจ้าผู้ทรงสง่าราศี เถิด เพราะเจ้าเป็นผู้เชื่อ เพื่อว่าจะมีชนกลุ่มน้อยหลงเหลืออยู่บนโลก และเพื่อว่าพระองค์จะไม่ทรงทำลายโลกทั้งโลก
9. ลูกเอ๋ย สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะมาจากสวรรค์ลงมายังแผ่นดินโลก และบนแผ่นดินโลกจะเกิดความพินาศอย่างใหญ่หลวง
10. หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นอธิษฐานวิงวอนขอร้อง และเขียนคำอธิษฐานของข้าพเจ้าไว้สำหรับคนชั่วช้าในโลก และข้าพเจ้าจะแสดงทุกสิ่งให้เจ้าเห็น เมธูเซลาห์ บุตรชายของข้าพเจ้า
11. และเมื่อข้าพเจ้าลงไปข้างล่างและเห็นฟ้าสวรรค์ ดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออก ดวงจันทร์ตกทางทิศตะวันตก ดวงดาวสองสามดวง แผ่นดินโลกทั้งสิ้น และทุกสิ่งทุกอย่างดังที่พระองค์ทรงทราบตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว ข้าพเจ้าจึงสรรเสริญพระเจ้าแห่งการพิพากษาและยกย่องพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทำให้ดวงอาทิตย์ขึ้นจากทางทิศตะวันออก และดวงอาทิตย์ก็ขึ้นสู่ท้องฟ้า และโคจรไปตามทางที่ทรงสำแดงไว้

บทที่ 84

1. และข้าพเจ้าได้ยกมือขึ้นด้วยความชอบธรรม และสรรเสริญพระผู้บริสุทธิ์และยิ่งใหญ่ และพูดด้วยลมหายใจจากปากของข้าพเจ้า และด้วยลิ้นเนื้อหนัง ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้สำหรับบุตรแห่งเนื้อหนังของมนุษย์ เพื่อให้พวกเขาพูดได้ และพระองค์ทรงประทานลมหายใจ ลิ้น และปากแก่พวกเขา เพื่อให้พวกเขาพูดได้
2. “ขอสรรเสริญพระองค์ โอพระเจ้า พระราชา ผู้ทรงยิ่งใหญ่และทรงฤทธานุภาพในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระเจ้าแห่งสรรพสิ่งในฟ้าสวรรค์ พระราชาแห่งราชาทั้งหลาย และพระเจ้าแห่งโลกทั้งปวง ขอให้พระอานุภาพ พระราชวงศ์ และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิจ และตลอดทุกชั่วอายุคน อาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงอยู่ และฟ้าสวรรค์ทั้งปวงเป็นพระที่นั่งของพระองค์เป็นนิจ และแผ่นดินโลกทั้งปวงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์เป็นนิจ”
3. เพราะพระองค์ทรงสร้างและทรงปกครองสรรพสิ่งทั้งปวง และไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินพระองค์ ปัญญาไม่จากไปจากที่ประทับของพระองค์ และไม่หันเหไปจากพระพักตร์ของพระองค์ พระองค์ทรงทราบ เห็น และได้ยินทุกสิ่ง และไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นจากพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นทุกสิ่ง
4. และบัดนี้เหล่าทูตสวรรค์ในสวรรค์ของพระองค์ได้กระทำผิด และพระพิโรธของพระองค์ก็สถิตอยู่เหนือเนื้อหนังของมนุษย์ จนถึงวันพิพากษาใหญ่
5. และบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้า และพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าวิงวอนและขอร้องพระองค์ โปรดทรงตอบคำอธิษฐานของข้าพเจ้า โปรดทรงประทานลูกหลานให้ข้าพเจ้าบนโลก และอย่าทรงทำลายเนื้อหนังของมนุษย์ทั้งปวง และทำให้โลกนี้ว่างเปล่าปราศจากผู้คน เพื่อให้เกิดการทำลายล้างชั่วนิรันดร์
6. และบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำลายเนื้อหนังที่ทำให้พระองค์ทรงพิโรธเสียจากแผ่นดินโลก แต่ขอทรงตั้งเนื้อหนังแห่งความชอบธรรมและความเที่ยงธรรมขึ้นดุจเมล็ดพันธุ์นิรันดร์ และขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์จากคำอธิษฐานของบ่าวของพระองค์เลย ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์

บทที่ 85

1. และหลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ฝันอีกฝันหนึ่ง และข้าพเจ้าจะเล่าความฝันทั้งหมดให้เจ้าฟัง ลูกเอ๋ย
2. และเอโนคจึงเปล่งเสียงพูดกับเมธูเซลาห์บุตรชายของเขาว่า “ลูกเอ๋ย เราจะพูดกับเจ้า จงฟังถ้อยคำของเรา จงเงี่ยหูฟังความฝันที่บิดาของเจ้าได้ฟัง”
3. ก่อนที่ข้าจะร่วมหลับนอนกับนางเอ็ดนา มารดาของเจ้า ข้าได้เห็นนิมิตบนที่นอนของข้า และดูเถิด มีวัวตัวผู้ตัวหนึ่งผุดขึ้นมาจากพื้นดิน และวัวตัวผู้ตัวนั้นมีสีขาว และหลังจากนั้นก็มีลูกวัวตัวเมียผุดขึ้นมา และพร้อมกับลูกวัวตัวเมียนั้นก็มีวัวตัวผู้สองตัวผุดขึ้นมา ตัวหนึ่งสีดำและอีกตัวหนึ่งสีแดง
4. และวัวดำตัวนั้นก็ขวิดวัวแดงและไล่ตามมันไปทั่วโลก จนกระทั่งบัดนี้ข้าพเจ้ามองไม่เห็นวัวแดงอีกต่อไป
5. แต่กระทิงดำตัวนั้นก็โตขึ้น และลูกวัวตัวเมียก็ติดตามมันไป และข้าพเจ้าเห็นว่ามีวัวตัวผู้หลายตัวออกมาจากมัน ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงและติดตามมันไป
6. และวัวตัวแรกนั้นได้ออกไปจากที่อยู่ของวัวตัวผู้ตัวแรกเพื่อไปตามหาวัวสีแดงตัวนั้น แต่หาไม่พบ จึงคร่ำครวญด้วยความโศกเศร้าอย่างยิ่งและตามหามัน
7. และข้าพเจ้าเฝ้ามองจนกระทั่งวัวตัวแรกเข้ามาหานางและทำให้นางสงบลง และนับจากนั้นเป็นต้นมา นางก็ไม่ร้องไห้อีกเลย
8. หลังจากนั้นนางก็คลอดลูกวัวตัวผู้สีขาวอีกตัวหนึ่ง และหลังจากนั้นนางก็คลอดลูกวัวตัวผู้และวัวตัวเมียสีดำอีกหลายตัว
9. และข้าพเจ้าได้เห็นในความฝันว่า วัวขาวตัวหนึ่งก็เจริญเติบโตและกลายเป็นวัวขาวตัวใหญ่ และจากมันก็มีวัวขาวหลายตัวเกิดมา และพวกมันก็มีลักษณะเหมือนมัน และพวกมันก็เริ่มให้กำเนิดวัวขาวหลายตัว ซึ่งมีลักษณะเหมือนมัน ตัวแล้วตัวเล่าสืบต่อกันมา จนมีจำนวนมากมาย

บทที่ 86

1. และขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็ได้เห็นด้วยตาของตนเองอีกครั้งหนึ่ง และได้เห็นฟ้าเบื้องบน และดูเถิด ดาว

ดวงหนึ่งตกลงมาจากฟ้า และมันขึ้นมากินอาหารและเล็มหญ้าอยู่ท่ามกลางวัวเหล่านั้น
2. และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นวัวตัวใหญ่และวัวดำ และดูเถิด พวกมันทั้งหมดได้เปลี่ยนคอกและทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และฝูงวัวของพวกมัน แล้วก็เริ่มอยู่ร่วมกัน
3. และข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตอีกครั้งหนึ่ง และมองไปยังฟ้าสวรรค์ ก็เห็นดวงดาวมากมายร่วงหล่นลงมาจากฟ้าสวรรค์มายังดวงดาวดวงแรก และดวงดาวเหล่านั้นก็กลายเป็นวัวตัวผู้ปะปนอยู่กับฝูงวัวเหล่านั้น และกินหญ้าอยู่กับพวกมัน
4. และข้าพเจ้ามองดูพวกเขาและเห็น และดูเถิด พวกเขาทั้งหมดก็ปล่อยอวัยวะเพศออกมาเหมือนม้า และเริ่มผสมพันธุ์กับวัวตัวเมีย และพวกเขาก็ทั้งหมดก็ตั้งท้องและคลอดลูกเป็นช้าง อูฐ และลา
5. และบรรดาวัวทั้งหลายก็หวาดกลัวและตกใจกลัวพวกมัน จึงเริ่มกัดแทะและขวิดกิน และใช้เขาแทง
6. และพวกเขาก็เริ่มกินวัวเหล่านั้นเสีย และดูเถิด บรรดาบุตรแห่งแผ่นดินโลกต่างตัวสั่นเทาและหนีเอาตัวรอดไปจากพวกมัน

บทที่ 87

1. และข้าพเจ้าได้เห็นอีกครั้งว่าพวกมันเริ่มขวิดและกัดกินกันเอง และแผ่นดินก็เริ่มร้องคร่ำครวญเสียงดัง
2. และข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นมองฟ้าสวรรค์อีกครั้ง และได้เห็นในนิมิตนั้น และดูเถิด มีสิ่งมีชีวิตรูปร่างเหมือนคนผิวขาวออกมาจากฟ้าสวรรค์ มีสี่คนออกมาจากที่นั่น และมีสามคนติดตามพวกเขามาด้วย
3. และคนทั้งสามที่ออกมาทีหลังนั้นได้จับมือข้าพเจ้าและพาข้าพเจ้าขึ้นไปจากชนรุ่นหลังบนโลก และยกข้าพเจ้าขึ้นไปยังที่สูง และแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นหอคอยที่สูงตระหง่านเหนือแผ่นดิน และเนินเขาทั้งหลายก็เตี้ยลง
4. และมีผู้หนึ่งกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงอยู่ที่นี่จนกว่าเจ้าจะได้เห็นทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับช้าง อูฐ ลา ดวงดาว และวัว และสิ่งทั้งปวงเหล่านั้น”

บทที่ 88

1. และข้าพเจ้าได้เห็นคนหนึ่งในสี่คนนั้นที่ออกมาเป็นคนแรก ได้จับดาวดวงแรกที่ตกลงมาจากฟ้า และมัดมือมัดเท้าของมัน แล้วโยนมันลงไปในเหว ซึ่งเหวนั้นแคบและลึก น่ากลัวและมืดมิด
2. และคนหนึ่งในพวกเขาก็ชักดาบออกมา แล้วยื่นให้แก่ช้าง อูฐ และลาเหล่านั้น แล้วพวกมันก็เริ่มฟันกันเอง และแผ่นดินทั้งผืนก็สั่นสะเทือนเพราะการกระทำของพวกมัน
3. และขณะที่ข้าพเจ้ากำลังมองดูนิมิตนั้น ดูเถิด หนึ่งในสี่ผู้ที่ออกมานั้นได้ขว้างก้อนหินใส่พวกเขาจากฟ้าสวรรค์ และรวบรวมดวงดาวใหญ่ทั้งหลายที่มีอวัยวะเพศเหมือนม้า แล้วมัดมือมัดเท้าพวกมันทั้งหมด และโยนลงไปในเหวเบื้องล่างของแผ่นดิน

บทที่ 89

1. และหนึ่งในสี่คนนั้นได้ไปหาวัวขาวตัวนั้นและสั่งสอนมันอย่างลับๆ โดยที่มันไม่หวาดกลัวเลย วัวตัวนั้นจึงเกิดเป็นวัวและกลายเป็นมนุษย์ มันสร้างเรือลำใหญ่ขึ้นมาสำหรับตนเองและอาศัยอยู่ในนั้น และมีวัวสามตัวอาศัยอยู่กับมันในเรือนั้นและพวกมันก็ถูกคลุมด้วยหลังคานั้น
2. และข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นมองฟ้าอีกครั้งหนึ่ง ก็เห็นหลังคาสูงตระหง่าน มีธารน้ำเจ็ดสายอยู่บนนั้น และธารน้ำเหล่านั้นไหลเชี่ยวมากเข้าไปในบริเวณที่ล้อมรอบไว้
3. และข้าพเจ้าได้เห็นอีกครั้งหนึ่ง และดูเถิด มีน้ำพุผุดขึ้นบนพื้นผิวของกำแพงใหญ่แห่งนั้น และน้ำก็เริ่มเอ่อล้นและสูงขึ้นบนพื้นผิว และข้าพเจ้าได้เห็นกำแพงนั้นจนกระทั่งพื้นผิวทั้งหมดถูกปกคลุมด้วยน้ำ
4. และน้ำ ความมืด และหมอกก็เพิ่มมากขึ้นเหนือบริเวณนั้น และเมื่อข้าพเจ้ามองดูระดับน้ำนั้น น้ำก็สูงขึ้นเกินระดับของบริเวณที่ล้อมรอบนั้น และไหลท่วมบริเวณที่ล้อมรอบนั้นและท่วมทับพื้นดิน
5. และฝูงวัวควายทั้งหมดในคอกนั้นก็มารวมกัน จนกระทั่งข้าพเจ้าเห็นว่าพวกมันจมน้ำและจมหายไปในน้ำนั้นจนตายไป
6. แต่เรือลำนั้นลอยอยู่บนน้ำ ในขณะที่วัว ช้าง อูฐ และลาทั้งหมดจมลงสู่ก้นทะเลพร้อมกับสัตว์อื่นๆ จนข้าพเจ้ามองไม่เห็นพวกมันอีก และพวกมันก็หนีไม่พ้น ต้องตายและจมลงสู่ก้นทะเลไป
7. และข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตอีกครั้ง จนกระทั่งกระแสน้ำเหล่านั้นหายไปจากหลังคาสูงนั้น และเหวบนพื้นโลกก็ราบเรียบลง และเหวอื่นๆ ก็เปิดออก
8. แล้วน้ำก็เริ่มไหลลงไปในภาชนะเหล่านั้น จนพื้นดินปรากฏให้เห็น แต่ภาชนะนั้นตั้งอยู่บนพื้นดิน และความมืดก็จางหายไป แสงสว่างจึงปรากฏขึ้น
9. แต่กระทิงขาวตัวนั้นซึ่งได้กลายเป็นมนุษย์ได้ออกมาจากเรือลำนั้น และมีกระทิงอีกสามตัวอยู่กับมันด้วย โดยในจำนวนสามตัวนั้น ตัวหนึ่งมีสีขาวเหมือนกระทิงตัวนั้น ตัวหนึ่งมีสีแดงเหมือนเลือด และอีกตัวหนึ่งมีสีดำ และกระทิงขาวตัวนั้นได้จากไปจากพวกเขา

10-27. จากการตายของโนอาห์จนถึงการอพยพออกจากอียิปต์

10. และพวกมันก็เริ่มคลอดลูกสัตว์ป่าและนกต่างๆ ขึ้นมา จึงเกิดเป็นสัตว์หลายสกุล ได้แก่ สิงโต เสือ หมาป่า สุนัข ไฮยีนา หมูป่า สุนัขจิ้งจอก กระรอก หมู เหยี่ยว แร้ง นกเค้าแมว นก

อินทรี และอีกา และในบรรดาสัตว์เหล่านั้นก็มีลูกวัวขาวตัวหนึ่งเกิดมาด้วย
11. และพวกมันก็เริ่มกัดกันเอง แต่กระทิงขาวตัวนั้นที่เกิดในหมู่พวกมันได้ให้กำเนิดลูกลาป่าและกระทิงขาวอีกตัวหนึ่ง และลาป่าก็ทวีจำนวนขึ้น
12. แต่ลูกวัวตัวนั้นที่เกิดจากมันได้ให้กำเนิดลูกหมูป่าดำตัวหนึ่งและลูกแกะขาวตัวหนึ่ง และลูกหมูป่าดำนั้นได้ให้กำเนิดลูกหมูป่าหลายตัว ส่วนลูกแกะขาวนั้นได้ให้กำเนิดลูกแกะสิบสองตัว
13. เมื่อแกะทั้งสิบสองตัวโตขึ้นแล้ว พวกเขาก็ให้แกะตัวหนึ่งแก่ลา และลาก็ได้ให้แกะตัวนั้นแก่หมาป่าอีก และแกะตัวนั้นก็เติบโตขึ้นท่ามกลางหมาป่า
14. และพระเจ้าทรงนำแกะสิบเอ็ดตัวนั้นมาอาศัยอยู่กับฝูงแกะและกินหญ้าร่วมกับฝูงแกะเหล่านั้น แกะเหล่านั้นจึงทวีจำนวนขึ้นและกลายเป็นฝูงแกะมากมาย
15. และหมาป่าก็เริ่มกลัวพวกมัน และพวกมันก็กดขี่ข่มเหงพวกมันจนกระทั่งทำลายลูกอ่อนของพวกมัน และโยนลูกอ่อนของพวกมันลงไปในแม่น้ำที่มีน้ำมาก แต่แกะเหล่านั้นก็เริ่มร้องไห้เสียงดังเพราะลูกอ่อนของพวกมัน และคร่ำครวญต่อพระเจ้าของพวกมัน
16. และแกะตัวหนึ่งที่รอดพ้นจากหมาป่าก็หนีไปหาลาป่า และข้าพเจ้าเห็นแกะเหล่านั้นคร่ำครวญและร้องไห้ และวิงวอนพระเจ้าของมันด้วยสุดกำลัง จนกระทั่งพระเจ้าแห่งแกะเสด็จลงมาจากที่สูงตามเสียงร้องของแกะ และเสด็จมาหาพวกมันและเลี้ยงดูพวกมัน
17. และพระองค์ทรงเรียกแกะตัวนั้นที่รอดพ้นจากหมาป่ามาและตรัสกับมันเกี่ยวกับหมาป่าว่า มันควรจะตักเตือนหมาป่าไม่ให้มาทำร้ายแกะตัวนั้น
18. และแกะตัวนั้นก็ไปหาหมาป่าตามพระดำรัสของพระเจ้า และแกะอีกตัวหนึ่งก็มาพบมันและไปด้วยกัน แล้วทั้งสองตัวก็เข้าไปในที่ชุมนุมของหมาป่าเหล่านั้น และพูดคุยกับพวกมันและตักเตือนพวกมันไม่ให้แตะต้องแกะอีกต่อไป
19. และในตอนนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นหมาป่าเหล่านั้น และเห็นว่ามันข่มเหงแกะอย่างสาหัสด้วยกำลังทั้งหมดของมัน และแกะก็ร้องเสียงดัง
20. แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาหาแกะเหล่านั้น แกะเหล่านั้นก็เริ่มไล่กัดหมาป่า และหมาป่าก็เริ่มคร่ำครวญ แต่แกะเหล่านั้นก็สงบลงและหยุดร้องคร่ำครวญทันที
21. และข้าพเจ้าได้เห็นแกะจนกระทั่งมันหนีพ้นจากฝูงหมาป่า แต่ดวงตาของหมาป่าเหล่านั้นบอดไป และหมาป่าเหล่านั้นก็ออกไปไล่ล่าแกะด้วยกำลังทั้งหมดที่มี
22. และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฝูงแกะทรงนำพวกมันไปในฐานะผู้นำ และแกะทั้งหลายของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป พระพักตร์ของพระองค์นั้นเจิดจรัส รุ่งโรจน์ และน่าเกรงขามยิ่งนัก
23. แต่ฝูงหมาป่าเริ่มไล่ตามแกะเหล่านั้นไปจนถึงทะเล
24. และทะเลนั้นก็แยกออกเป็นสองส่วน น้ำก็ท่วมอยู่ด้านหนึ่งและอีกด้านหนึ่งเบื้องหน้าพวกเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาทรงนำพวกเขาและทรงสถิตอยู่ระหว่างพวกเขากับหมาป่า
25. และเมื่อหมาป่าเหล่านั้นยังไม่เห็นแกะ พวกมันจึงเข้าไปกลางทะเล และหมาป่าเหล่านั้นก็ไล่ตามแกะไปในทะเล
26. และเมื่อพวกเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฝูงแกะ พวกเขาก็หันหลังหนีไปต่อหน้าพระองค์ แต่ทะเลก็รวมตัวกันและกลับคืนสู่สภาพเดิม น้ำก็เพิ่มสูงขึ้นจนท่วมฝูงหมาป่าเหล่านั้น
27. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งหมาป่าทั้งหมดที่ไล่ล่าแกะเหล่านั้นตายและจมน้ำตาย

28-40. อิสราเอลในทะเลทราย การประทานพระบัญญัติ การเข้าสู่ปาเลสไตน์

28. แต่แกะเหล่านั้นหนีจากน้ำนั้นไป และเข้าไปในถิ่นทุรกันดารที่นั่นไม่มีน้ำและไม่มีหญ้า แล้วพวกมันก็เริ่มลืมตาและมองเห็น และข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแกะทรงเลี้ยงดูพวกมัน และทรงให้น้ำและหญ้าแก่พวกมัน และแกะนั้นก็ทรงเดินนำพวกมันไป
29. และแกะตัวนั้นก็ขึ้นไปบนยอดหินสูงนั้น และพระเจ้าแห่งแกะทรงส่งมันไปหาพวกเขา
30. หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแกะทั้งหลายทรงปรากฏอยู่ต่อหน้าพวกมัน พระองค์ทรงมีพระบารมียิ่งใหญ่ น่าเกรงขาม และสง่างาม แกะทั้งหลายทั้งหลายเห็นพระองค์ก็หวาดกลัวต่อพระพักตร์ของพระองค์
31. และพวกเขาทั้งหมดต่างหวาดกลัวและตัวสั่นเพราะพระองค์ และพวกเขาร้องบอกแกะตัวนั้นที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาว่า “พวกเราไม่อาจยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าของเราหรือมองเห็นพระองค์ได้”
32. และแกะตัวนั้นซึ่งนำทางพวกเขาขึ้นไปบนยอดหินนั้นอีก แต่แกะตัวนั้นเริ่มตาบอดและหลงทางจากทางที่มันได้นำทางพวกเขาไป แต่แกะตัวนั้นไม่รู้เรื่องเลย
33. และพระเจ้าแห่งแกะทรงพิโรธอย่างยิ่งต่อพวกมัน และแกะเหล่านั้นก็ทรงรู้เรื่องนั้น จึงเสด็จลงมาจากยอดหิน และเสด็จไปยังฝูงแกะ และทรงพบว่าแกะส่วนใหญ่ตาบอดและล้มลงไปแล้ว
34. และเมื่อพวกเขาเห็นสิ่งนั้น พวกเขาก็หวาดกลัวและตัวสั่นและปรารถนาจะกลับไปยังคอกของตน
35. และแกะตัวนั้นก็พาแกะตัวอื่น ๆ ไปด้วย และไปหาแกะที่หลงทางไปเหล่านั้น และเริ่มฆ่าพวกมัน แกะเหล่านั้นกลัวการปรากฏตัวของแกะตัวนั้น และแกะตัวนั้นก็พาแกะที่หลงทางไปเหล่านั้นกลับมา และพวกมันก็กลับไปยังคอกของมัน
36. และข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตนั้นจนกระทั่งแกะตัวนั้นกลายมาเป็นมนุษย์ และสร้างเรือนสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแกะและได้นำแกะทั้งหมดไปไว้ในเรือนนั้น
37. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งแกะตัวนั้นซึ่งได้พบกับแกะตัวที่นำพวกมันมานั้นหลับไป และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งแกะตัวใหญ่ทั้งหลายตายไป และแกะตัวเล็ก ๆ ก็เกิดขึ้นมาแทนที่ และพวกมันก็มาถึงทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง และเข้าใกล้ลำธารแห่งหนึ่ง

38. แล้วแกะตัวนั้นซึ่งเป็นผู้นำของพวกมันและได้กลายเป็นมนุษย์ก็ปลีกตัวไปและหลับไป แกะทั้งหลายจึงตามหาและร้องคร่ำครวญเสียงดัง
39. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งพวกเขาหยุดร้องเรียกหาแกะตัวนั้น และข้ามลำธารไป แล้วแกะสองตัวนั้นก็ลุกขึ้นเป็นผู้นำแทนที่แกะตัวก่อนๆ ที่เคยนำพวกมันและได้หลับไป
40. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งแกะเหล่านั้นมาถึงสถานที่อันน่ารื่นรมย์และรุ่งเรือง และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งแกะเหล่านั้นอิ่มหนำสำราญ และบ้านหลังนั้นตั้งอยู่ท่ามกลางพวกมันในดินแดนอันน่ารื่นรมย์นั้น

41-50. ตั้งแต่สมัยผู้พิพากษาจนถึงการสร้างพระวิหาร

41. และบางครั้งดวงตาของพวกมันก็เปิดออก บางครั้งก็บอดไป จนกระทั่งมีแกะตัวหนึ่งลุกขึ้นมานำพวกมันกลับมา และดวงตาของพวกมันก็เปิดออกอีกครั้ง
42. และบรรดาสุนัข สุนัขจิ้งจอก และหมูป่าก็เริ่มกินแกะเหล่านั้น จนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแกะทรงยกแกะตัวผู้ขึ้นมาอีกตัวหนึ่งจากท่ามกลางพวกมัน เพื่อนำพวกมันไป
43. และแกะตัวผู้ตัวนั้นก็เริ่มใช้หัวโขกสุนัข สุนัขจิ้งจอก และหมูป่าทั้งสองข้าง จนกระทั่งมันทำลายพวกมันทั้งหมด
44. และแกะตัวนั้นซึ่งลืมตาแล้วได้เห็นแกะตัวผู้ตัวนั้นซึ่งอยู่ท่ามกลางแกะทั้งหลาย มันจึงละทิ้งความรุ่งโรจน์ของตนและเริ่มโขกหัวแกะเหล่านั้น เหยียบย่ำพวกมัน และประพฤติตนไม่เหมาะสม
45. และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแกะทรงส่งลูกแกะตัวนั้นไปอยู่กับลูกแกะอีกตัวหนึ่ง และทรงเลี้ยงดูมันให้เติบโตเป็นแกะตัวผู้และเป็นผู้นำฝูงแกะ แทนที่แกะตัวผู้ตัวนั้นที่ได้ละทิ้งความรุ่งเรืองของมันไป
46. และมันเข้าไปหาแกะตัวนั้นและพูดกับมันตามลำพัง แล้วยกมันขึ้นเป็นแกะตัวผู้ และตั้งให้มันเป็นเจ้าชายและผู้นำของฝูงแกะ แต่ในระหว่างนั้น สุนัขเหล่านั้นก็ข่มเหงฝูงแกะ
47. และแกะตัวแรกก็ไล่ตามแกะตัวที่สอง และแกะตัวที่สองก็ลุกขึ้นวิ่งหนีไป และข้าพเจ้าเห็นจนกระทั่งสุนัขเหล่านั้นกัดแกะตัวแรกจนล้มลง
48. และแกะตัวผู้ตัวที่สองก็ลุกขึ้นและนำลูกแกะไป
49. และแกะเหล่านั้นก็เจริญเติบโตและทวีจำนวนขึ้น สุนัข สุนัขจิ้งจอก และหมูป่าทั้งหลายต่างก็หวาดกลัวและหนีไปต่อหน้าแกะตัวผู้ตัวนั้น และแกะตัวผู้ตัวนั้นก็ใช้หัวโขกและฆ่าสัตว์ร้ายเหล่านั้น และสัตว์ร้ายเหล่านั้นก็ไม่มีอำนาจเหนือแกะเหล่านั้นอีกต่อไปและก็ไม่มาขโมยอะไรจากพวกมันอีกเลย และแกะตัวผู้ตัวนั้นก็ให้กำเนิดลูกแกะมากมายแล้วก็ตายไป และลูกแกะตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งก็กลายเป็นแกะตัวผู้ขึ้นมาแทนที่ และกลายเป็นเจ้าชายและผู้นำของแกะเหล่านั้น
50. และบ้านหลังนั้นก็ใหญ่โตและกว้างขวางขึ้น และสร้างขึ้นเพื่อเลี้ยงแกะเหล่านั้น และมีหอคอยสูงใหญ่สร้างอยู่บนบ้านหลังนั้นเพื่อพระเจ้าแห่งแกะ บ้านหลังนั้นเตี้ย แต่หอคอยนั้นสูงตระหง่าน และพระเจ้าแห่งแกะทรงยืนอยู่บนหอคอยนั้น และพวกเขาก็ถวายอาหารเต็มอิ่มต่อหน้าพระองค์

51-67. สองอาณาจักรคืออิสราเอลและยูดาห์ จนกระทั่งกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย

51. และข้าพเจ้าได้เห็นแกะเหล่านั้นอีกว่า พวกมันหลงผิดไปอีกและไปตามทางต่างๆ มากมาย ละทิ้งบ้านของพวกมัน และพระเจ้าแห่งแกะทรงเรียกแกะบางตัวจากหมู่แกะ และส่งไปหาแกะเหล่านั้น แต่แกะเหล่านั้นก็เริ่มฆ่าพวกมัน
52. และแกะตัวหนึ่งในนั้นรอดชีวิตและไม่ถูกฆ่า มันวิ่งหนีไปและร้องเสียงดังเหนือฝูงแกะ พวกมันพยายามจะฆ่ามัน แต่พระเจ้าแห่งฝูงแกะทรงช่วยมันให้รอดพ้นจากฝูงแกะ และทรงนำมันมาหาเรา และทรงให้มันอาศัยอยู่ที่นั่น
53. และพระองค์ทรงส่งแกะอื่น ๆ อีกมากมายไปหาแกะเหล่านั้นเพื่อเป็นพยานแก่พวกมันและคร่ำครวญถึงพวกมัน
54. และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อพวกเขาทิ้งพระนิเวศของพระเจ้าและหอคอยของพระองค์ พวกเขาก็หันเหไปโดยสิ้นเชิง และดวงตาของพวกเขาก็บอดไป และข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าแห่งแกะทรงกระทำการสังหารหมู่มากมายในหมู่แกะเหล่านั้นในฝูงของพวกเขา จนกระทั่งแกะเหล่านั้นเชิญชวนให้เกิดการสังหารหมู่และทรยศต่อที่ประทับของพระองค์
55. และพระองค์ทรงมอบแกะเหล่านั้นไว้ในมือของสิงโต เสือหมาป่า ไฮยีน่า สุนัขจิ้งจอก และสัตว์ป่าทั้งหลาย และสัตว์ป่าเหล่านั้นก็เริ่มฉีกแกะเหล่านั้นเป็นชิ้นๆ
56. และข้าพเจ้าเห็นว่าพระองค์ทรงละทิ้งบ้านและหอคอยของพวกเขา และทรงมอบพวกเขาทั้งหมดไว้ในมือของสิงโต เพื่อให้พวกมันฉีกกระชากและกินพวกเขาทั้งหมด ไว้ในมือของสัตว์ป่าทั้งหลาย
57. และข้าพเจ้าก็เริ่มร้องเสียงดังสุดเสียง และวิงวอนต่อพระเจ้าแห่งแกะ และทูลพระองค์เกี่ยวกับแกะเหล่านั้นว่า พวกมันถูกสัตว์ป่าทุกชนิดกัดกินจนหมดสิ้น
58. แต่พระองค์ยังทรงนิ่งเฉยแม้จะเห็นเช่นนั้น และทรงยินดีที่พวกเขาถูกสัตว์ร้ายทั้งหลายกัดกิน กลืนกิน และปล้นชิงไป แล้วทรงปล่อยให้พวกเขาถูกสัตว์ร้ายทั้งหลายกัดกินเสียเอง
59. และพระองค์ทรงเรียกคนเลี้ยงแกะเจ็ดสิบคนมา และทรงมอบแกะเหล่านั้นให้พวกเขาเลี้ยง และพระองค์ตรัสกับคนเลี้ยงแกะและพวกของเขาว่า “ต่อจากนี้ไป ให้แต่ละคนเลี้ยงแกะ และจงทำทุกสิ่งที่เราบัญชาให้พวกเจ้าทำ”
60. และเราจะมอบแกะเหล่านั้นให้แก่เจ้า โดยนับจำนวนให้เรียบร้อย และบอกเจ้าว่าแกะตัวไหนควรถูกทำลาย แล้วเจ้าจงทำลายแกะเหล่านั้นเสียเถิด” และพระองค์ก็ทรงมอบแกะเหล่านั้นให้แก่พวกเขา
61. แล้วพระองค์ทรงเรียกอีกคนหนึ่งมาตรัสกับเขาว่า “จงสังเกตและจดจำทุกสิ่งที่คนเลี้ยงแกะจะทำกับแกะเหล่านั้นเพราะพวกเขาจะฆ่าแกะมากกว่าที่ข้าได้บัญชาไว้”

62. และจงบันทึกความผิดบาปและการทำลายล้างทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นโดยพวกคนเลี้ยงแกะเหล่านั้น ว่าจำนวนเท่าใดที่พวกเขาทำลายตามคำสั่งของข้า และจำนวนเท่าใดที่พวกเขาทำลายตามอำเภอใจของตน จงบันทึกการทำลายล้างทั้งหมดที่คนเลี้ยงแกะแต่ละคนกระทำ
63. และจงอ่านจำนวนให้พวกเขาทราบต่อหน้าเราว่าพวกเขาทำลายไปกี่คน และส่งมอบให้พินาศไปกี่คน เพื่อเราจะได้มีสิ่งนี้เป็นพยานต่อพวกเขา และรู้การกระทำทุกอย่างของบรรดาผู้เลี้ยงแกะ เพื่อเราจะได้เข้าใจและเห็นว่าพวกเขากระทำอะไรบ้าง ว่าพวกเขาปฏิบัติตามคำบัญชาของเราที่เราได้บัญชาพวกเขาไว้หรือไม่
64. แต่พวกเขาจะไม่รู้เรื่องนี้ และเจ้าอย่าประกาศเรื่องนี้แก่พวกเขา หรือตักเตือนพวกเขา แต่จงบันทึกความเสียหายทั้งหมดที่บรรดาผู้เลี้ยงแกะกระทำในสมัยของตนแต่ละคน และนำเรื่องทั้งหมดมาเสนอต่อข้า”
65. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งคนเลี้ยงแกะเหล่านั้นเลี้ยงสัตว์ในฤดูของมัน และพวกเขาก็เริ่มฆ่าและทำลายสัตว์มากกว่าที่ได้รับคำสั่ง และพวกเขามอบแกะเหล่านั้นไว้ในมือของสิงโต
66. และสิงโตและเสือก็มากินแกะส่วนใหญ่จนหมด และหมูป่าก็มากินด้วย พวกมันเผาหอคอยและทำลายบ้านหลังนั้นจนพังพินาศ
67. และข้าพเจ้าก็เศร้าโศกอย่างยิ่งเกี่ยวกับหอคอยนั้น เพราะโรงเลี้ยงแกะถูกทำลายลง และหลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่สามารถมองเห็นได้ว่าแกะเหล่านั้นเข้าไปในโรงเลี้ยงแกะหรือไม่

68-71. ยุคแรกของการปกครองโดยเหล่าทูตสวรรค์—นับตั้งแต่การทำลายกรุงเยรูซาเล็มจนถึงการกลับจากการถูกจับเป็นเชลย

68. และบรรดาคนเลี้ยงแกะและพวกพ้องของพวกเขาก็ได้มอบแกะเหล่านั้นให้แก่สัตว์ป่าทั้งหลาย เพื่อให้พวกมันมากิน และแต่ละคนก็ได้รับจำนวนแกะที่กินไปตามเวลาของตน โดยมีคนอื่นบันทึกไว้ในสมุดว่าแต่ละคนกินไปกี่ตัว
69. และแต่ละคนก็ฆ่าและทำลายแกะมากกว่าที่กำหนดไว้มาก และข้าพเจ้าก็เริ่มร้องไห้และคร่ำครวญเพราะแกะเหล่านั้น
70. และในนิมิตนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นผู้ที่เขียนบันทึกนั้น ได้เขียนบันทึกถึงทุกคนที่ถูกทำลายโดยพวกคนเลี้ยงแกะเหล่านั้น วันแล้ววันเล่า และได้นำบันทึกทั้งเล่มมาวางและแสดงให้พระเจ้าแห่งแกะทรงเห็น—คือทุกสิ่งที่พวกเขากระทำ และทุกสิ่งที่แต่ละคนได้ทำลาย และทุกสิ่งที่พวกเขาได้มอบให้แก่ความพินาศ
71. และหนังสือเล่มนั้นถูกอ่านต่อหน้าพระเจ้าแห่งฝูงแกะ และพระองค์ทรงรับหนังสือเล่มนั้นจากพระหัตถ์ของพระองค์มาอ่าน แล้วทรงประทับตรา และวางลง

72-77. ช่วงที่สอง—ตั้งแต่สมัยของไซรัสจนถึงสมัยของอเล็กซานเดอร์มหาราช

72. และทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เห็นคนเลี้ยงแกะเลี้ยงสัตว์อยู่สิบสองชั่วโมง และดูเถิด แกะสามตัวในจำนวนนั้นได้กลับเข้ามาในบ้านและเริ่มสร้างบ้านที่พังทลายขึ้นใหม่ แต่หมูป่าพยายามขัดขวางพวกมัน แต่ก็ทำไม่ได้
73. และพวกเขาก็เริ่มก่อสร้างขึ้นใหม่เหมือนเดิม และสร้างหอคอยนั้นขึ้นใหม่ และตั้งชื่อว่าหอคอยสูง และพวกเขาก็เริ่มวางโต๊ะไว้หน้าหอคอยอีกครั้ง แต่ขนมปังทั้งหมดบนโต๊ะนั้นสกปรกและไม่บริสุทธิ์
74. และเมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ตาของแกะเหล่านั้นก็บอดจนมองไม่เห็น และตาของคนเลี้ยงแกะก็บอดด้วยเช่นกัน พวกเขาจึงมอบแกะเหล่านั้นจำนวนมากให้แก่คนเลี้ยงแกะเพื่อนำไปทำลาย คนเลี้ยงแกะเหยียบย่ำแกะเหล่านั้นด้วยเท้าและกินพวกมันเสีย
75. และพระเจ้าแห่งแกะทรงนิ่งอยู่จนกระทั่งแกะทั้งหมดกระจัดกระจายไปทั่วทุ่งและปะปนกับสัตว์ร้าย และพวกมันก็ไม่สามารถช่วยแกะเหล่านั้นให้พ้นจากเงื้อมมือของสัตว์ร้ายได้
76. และผู้เขียนหนังสือเล่มนั้นได้ยกขึ้นไปและแสดงให้พระเจ้าแห่งแกะดูและอ่านให้ฟัง แล้ววิงวอนพระองค์เพื่อเห็นแก่แกะเหล่านั้น และขอร้องพระองค์เพื่อเห็นแก่แกะเหล่านั้น โดยได้แสดงให้พระองค์เห็นถึงการกระทำทั้งปวงของบรรดาผู้เลี้ยงแกะ และเป็นพยานต่อพระองค์กล่าวหาบรรดาผู้เลี้ยงแกะทั้งหลาย
77. แล้วท่านก็หยิบหนังสือเล่มนั้นมาวางไว้ข้างๆ แล้วจากไป

บทที่ 90

1-5. ช่วงที่สาม—ตั้งแต่สมัยอเล็กซานเดอร์มหาราชจนถึงยุคการปกครองของกรีก-ซีเรีย

1. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งมีคนเลี้ยงแกะสามสิบห้าคนมาดูแลฝูงแกะ และแต่ละคนก็ทำหน้าที่ของตนจนครบกำหนดเช่นเดียวกับคนกลุ่มแรก และคนอื่นๆ ก็รับแกะเหล่านั้นไปเลี้ยงต่อตามกำหนดเวลาของตน โดยแต่ละคนก็ทำหน้าที่ของตนในช่วงเวลาที่กำหนด
2. และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตของข้าพเจ้าว่า นกทั้งหลายในท้องฟ้า ทั้งนกอินทรี นกแร้ง นกเหยี่ยว และนกกา แต่นกอินทรีนำหน้านกทั้งหลาย และพวกมันก็เริ่มจิกกินแกะเหล่านั้น จิกตา และกินเนื้อของมัน
3. และแกะก็ร้องคร่ำครวญเพราะเนื้อของมันถูกนกจิกกิน ส่วนข้าพเจ้านั้น ฝันเห็นก็คร่ำครวญถึงคนเลี้ยงแกะที่เลี้ยงแกะเหล่านั้น
4. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งแกะเหล่านั้นถูกสุนัข นกอินทรี และนกเหยี่ยวจิกกินจนหมดสิ้น ไม่เหลือทั้งเนื้อ หนัง และเอ็น จนเหลือแต่กระดูกเท่านั้น และกระดูกเหล่านั้นก็ร่วงหล่นลงสู่พื้นดิน และแกะก็ลดน้อยลงไป

5. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งมีผู้เลี้ยงสัตว์ยี่สิบสามคนได้เริ่มทำการเลี้ยงสัตว์ และเสร็จสิ้นในแต่ละช่วงเวลาจำนวนห้าสิบแปดครั้ง

6-12. ยุคที่สี่—ตั้งแต่สมัยการปกครองของกรีก-ซีเรียจนถึงการกบฏของมัคคาบี

6. แต่ดูเถิด ลูกแกะได้คลอดออกมาจากแกะขาวเหล่านั้น และพวกมันก็เริ่มลืมตาและมองเห็น และร้องเรียกแกะทั้งหลาย
7. พวกเขาร้องขอต่อพระเจ้า แต่พวกเขากลับไม่ฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัส และหูหนวกสนิท ส่วนตาของพวกเขาก็บอดสนิท
8. และข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตว่าอีกาบินมาจิกกินลูกแกะเหล่านั้น ลูกแกะตัวหนึ่งถูกจิกกิน และแกะเหล่านั้นก็ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ แล้วกินเสีย
9. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งลูกแกะเหล่านั้นมีเขางอกออกมา และอีกาได้สลัดเขาของมันทิ้ง และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งแกะตัวหนึ่งงอกเขาใหญ่ขึ้นมา และดวงตาของพวกมันก็เปิดออก
10. และมันมองดูพวกมัน และดวงตาของพวกมันก็เปิดออก และมันร้องเรียกแกะ และแกะตัวผู้เห็นมันและวิ่งเข้าหามันทั้งหมด
11. และถึงกระนั้น นกอินทรี นกแร้ง นกกา และนกเหยี่ยวก็ยังคงฉีกเนื้อแกะและโฉบลงมาจิกกินพวกมันอยู่ดี แกะก็ยังคงนิ่งเงียบ แต่แกะตัวผู้กลับร้องคร่ำครวญและส่งเสียงร้อง
12. และพวกอีกาเหล่านั้นก็ต่อสู้และแย่งชิงกับเขาของมัน และพยายามจะโค่นเขาของมันลง แต่พวกมันก็ไม่มีอำนาจเหนือเขานั้น

13-19. การโจมตีครั้งสุดท้ายของคนต่างชาติใส่ชาวยิว (โดยที่ข้อ 13-15 และ 16-18 เป็นข้อซ้ำกัน)

13. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งพวกคนเลี้ยงแกะ นกอินทรี นกแร้ง และนกเหยี่ยวมาถึง และพวกเขาร้องเรียกอีกาให้หักเขาแกะตัวนั้น และพวกเขาต่อสู้กับมัน และมันก็ต่อสู้กับพวกเขาและร้องขอความช่วยเหลือ
14. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งชายผู้นั้น ผู้จดชื่อของบรรดาคนเลี้ยงแกะ และนำแกะตัวผู้นั้นขึ้นไปเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแกะ ได้มาช่วยแกะตัวนั้นและแสดงทุกสิ่งให้แกะเห็น เขาลงมาเพื่อช่วยเหลือแกะตัวผู้นั้น
15. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฝูงแกะเสด็จมาหาพวกเขาด้วยพระพิโรธ และบรรดาผู้ที่เห็นพระองค์ก็หนีไป และพวกเขาทั้งหมดก็ร่วงหล่นเข้าไปในร่มเงาของพระองค์เบื้องหน้าพระพักตร์
16. นกอินทรี นกแร้ง นกกา และนกเหยี่ยวทั้งหมดมารวมกัน และฝูงแกะในทุ่งนาทั้งหมดก็มารวมกันด้วย พวกมันทั้งหมดมารวมกันและช่วยกันหักเขาแกะตัวผู้ตัวนั้น
17. และข้าพเจ้าได้เห็นชายผู้นั้น ผู้เขียนหนังสือเล่มนั้นตามพระบัญชาของพระเจ้า จนกระทั่งเขาเปิดหนังสือเล่มนั้นเกี่ยวกับความพินาศที่บรรดาผู้เลี้ยงแกะสิบสองคนสุดท้ายได้กระทำ และแสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้ทำลายล้างมากกว่าบรรพบุรุษของพวกเขามาก ต่อหน้าพระเจ้าแห่งฝูงแกะ
18. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแกะเสด็จมาหาพวกเขา และทรงถือไม้เท้าแห่งพระพิโรธของพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ แล้วทรงฟาดลงบนแผ่นดิน และแผ่นดินก็แยกออกจากกัน และสัตว์ทั้งหลายและนกทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงมาจากท่ามกลางแกะเหล่านั้น และถูกแผ่นดินกลืนหายไป
19. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งมีดาบใหญ่เล่มหนึ่งถูกมอบให้แก่แกะ และแกะเหล่านั้นก็ออกไปต่อสู้กับสัตว์ป่าทั้งปวงเพื่อฆ่าพวกมัน และสัตว์ป่าทั้งหลายและนกในอากาศก็หนีไปต่อหน้าต่อตาพวกมัน

20-27. การพิพากษาเหล่าทูตสวรรค์ที่ตกจากสวรรค์ เหล่าคนเลี้ยงแกะ และเหล่าผู้ละทิ้งความเชื่อ

20. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งมีการตั้งบัลลังก์ขึ้นในแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฝูงแกะได้ประทับบนบัลลังก์นั้น และอีกคนหนึ่งได้หยิบหนังสือที่ปิดผนึกไว้มาเปิดต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฝูงแกะ
21. และพระเจ้าทรงเรียกคนเหล่านั้นว่าคนขาวเจ็ดคนแรก และทรงบัญชาให้พวกเขานำดาวทั้งหมดที่มีอวัยวะเพศเหมือนม้ามาถวายพระองค์ โดยเริ่มจากดาวดวงแรกที่นำทาง และพวกเขาก็นำดาวเหล่านั้นมาถวายพระองค์ทั้งหมด
22. และพระองค์ตรัสกับชายผู้นั้นซึ่งเขียนจดหมายถึงพระองค์เป็นหนึ่งในเจ็ดคนผิวขาวเหล่านั้นว่า “จงนำคนเลี้ยงแกะเจ็ดสิบคนนั้น ซึ่งเราได้มอบแกะให้ และพวกเขาได้ฆ่าคนมากกว่าที่เราสั่งไว้โดยพลการ”
23. และดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเขาทั้งหมดถูกมัด และพวกเขาทั้งหมดก็ยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์
24. และการพิพากษาได้เกิดขึ้นก่อนเหนือดวงดาวทั้งหลาย และพวกเขาก็ถูกพิพากษาและพบว่ามีความผิด และพวกเขาก็ถูกส่งไปยังแดนพิพากษา และถูกโยนลงไปในเหวที่เต็มไปด้วยไฟและเปลวไฟ และเต็มไปด้วยเสาไฟ
25. และบรรดาคนเลี้ยงแกะทั้งเจ็ดสิบคนนั้นก็ถูกพิพากษาและพบว่ามีความผิด จึงถูกโยนลงไปในเหวแห่งไฟ
26. และในเวลานั้น ข้าพเจ้าได้เห็นเหวขนาดใหญ่เปิดขึ้นกลางแผ่นดิน เต็มไปด้วยไฟ และพวกเขานำแกะตาบอดเหล่านั้นมา และพวกเขาทั้งหมดถูกพิพากษาและพบว่ามีความผิด และถูกโยนลงไปในเหวแห่งไฟนั้น และพวกเขาก็ถูกเผาไหม้ เหวนั้นอยู่ทางด้านขวาของบ้านหลังนั้น
27. และข้าพเจ้าเห็นแกะเหล่านั้นลุกไหม้ และกระดูกของพวกมันก็ลุกไหม้ด้วย

28-38. เยรูซาเล็มใหม่ การกลับใจของชนต่างชาติที่รอดชีวิต การฟื้นคืนชีพของผู้ชอบธรรม พระเมสสิยาห์

28. และข้าพเจ้าก็ยืนขึ้นดูจนกระทั่งพวกเขาได้รื้อบ้านหลังเก่าหลังนั้น และขนเสาทั้งหมด คานทั้งหมด และเครื่องประดับของบ้านหลังนั้นก็ถูกรื้อไปพร้อมกันด้วย แล้วพวกเขาก็นำไปวางไว้ในที่แห่งหนึ่งทางทิศใต้ของแผ่นดิน
29. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแกะทรงนำพลับพลาใหม่มาตั้งไว้ใหญ่กว่าและสูงกว่าพลับพลาหลังแรก และทรงตั้งไว้ในที่เดิมของพลับพลาหลังแรกซึ่งถูกรื้อถอนไปแล้ว เสาของพลับพลาใหม่ทั้งหมด และเครื่องประดับก็ใหม่และใหญ่กว่าของพลับพลาหลังแรก พลับพลาเก่าที่พระองค์ทรงรื้อถอนไปนั้น และแกะทั้งหมดก็อยู่ในพลับพลานั้น
30. และข้าพเจ้าเห็นแกะทั้งหลายที่เหลืออยู่ และสัตว์ทั้งหลายบนแผ่นดิน และนกทั้งหลายในอากาศ ต่างพากันก้มลงกราบแกะเหล่านั้น และทูลขอต่อแกะเหล่านั้น และเชื่อฟังแกะเหล่านั้นในทุกสิ่ง
31. แล้วพวกคนทั้งสามที่สวมเสื้อขาวซึ่งจับมือข้าพเจ้าไว้ก่อนหน้านี้ และแกะตัวผู้ตัวนั้นก็จับข้าพเจ้าไว้ด้วย พวกเขาจึงยกข้าพเจ้าขึ้นและวางข้าพเจ้าลงท่ามกลางฝูงแกะเหล่านั้น ก่อนที่การพิพากษาจะเกิดขึ้น
32. และแกะเหล่านั้นทั้งหมดเป็นสีขาว ขนของมันดกและสะอาด
33. และสิ่งต่างๆ ที่ถูกทำลายและกระจัดกระจายไป รวมทั้งสัตว์ป่าทั้งหลายและนกทั้งหลายในอากาศ ได้มารวมกันอยู่ในพระวิหารนั้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแกะทรงชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง เพราะสิ่งเหล่านั้นล้วนดีและได้กลับมายังพระวิหารของพระองค์
34. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งพวกเขาได้วางดาบนั้นลง ซึ่งได้มอบให้แก่แกะเหล่านั้นแล้ว และนำกลับเข้าไปในบ้าน และประทับตราไว้ต่อหน้าพระเจ้า และแกะทั้งหมดได้รับเชิญเข้าไปในบ้านนั้น แต่บ้านนั้นก็ไม่อาจกักขังพวกมันไว้ได้
35. และดวงตาของพวกเขาทั้งหมดก็เปิดออก และพวกเขาได้เห็นสิ่งที่ดี และไม่มีใครในพวกเขาสักคนที่ไม่เห็น
36. และข้าพเจ้าเห็นว่าบ้านหลังนั้นใหญ่โต กว้างขวาง และเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย
37. และข้าพเจ้าได้เห็นวัวขาวตัวหนึ่งเกิดมา มีเขาใหญ่ และสัตว์ป่าทั้งหลายและนกทั้งหลายในอากาศต่างก็เกรงกลัวมัน และวิงวอนขอต่อมันอยู่ตลอดเวลา
38. และข้าพเจ้าได้เห็นจนกระทั่งลูกหลานของพวกเขาทุกชั่วอายุคนเปลี่ยนแปลงไป พวกเขาทั้งหมดกลายเป็นวัวขาว และตัวแรกในนั้นกลายเป็นลูกแกะ และลูกแกะนั้นกลายเป็นสัตว์ใหญ่และมีเขาดำใหญ่โตอยู่บนหัว และพระเจ้าแห่งแกะทรงยินดีในมันและในวัวทั้งหมด 39. และข้าพเจ้าได้นอนหลับอยู่ท่ามกลางพวกเขา และข้าพเจ้าตื่นขึ้นและเห็นทุกสิ่ง
40. นี่คือภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นขณะหลับ และเมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้น ข้าพเจ้าก็สรรเสริญพระเจ้าแห่งความชอบธรรมและถวายเกียรติแด่พระองค์
41. แล้วข้าพเจ้าก็ร้องไห้อย่างหนัก น้ำตาของข้าพเจ้าไหลไม่หยุดจนทนไม่ไหวอีกต่อไป เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นสิ่งที่ตนเห็น น้ำตาก็ไหลออกมา เพราะทุกสิ่งจะเกิดขึ้นและสำเร็จ และการกระทำทั้งปวงของมนุษย์ตามลำดับก็ปรากฏแก่ข้าพเจ้าแล้ว
42. ในคืนนั้น ข้าพเจ้าจำความฝันแรกได้ และเพราะเหตุนั้น ข้าพเจ้าจึงร้องไห้และทุกข์ใจ เพราะข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตนั้น'

บทที่ 91

1. “และบัดนี้ เมธูเซลาห์ บุตรชายของข้า จงเรียกพี่น้องของเจ้าทั้งหมดมาหาข้า และจงรวบรวมบุตรชายทั้งหมดของมารดาของเจ้ามาหาข้า เพราะพระวจนะทรงเรียกข้า และพระวิญญาณทรงเทลงมาเหนือข้า เพื่อข้าจะแสดงให้เจ้าเห็นทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเจ้าตลอดไป”
2. แล้วเมธูเซลาห์ก็ไปเรียกพี่น้องทั้งหมดและญาติๆ มารวมกัน
3. และท่านได้กล่าวแก่บรรดาบุตรแห่งความชอบธรรมทั้งหลายว่า “จงฟังเถิด บุตรทั้งหลายของเอโนคเอ๋ย จงฟังถ้อยคำทั้งปวงของบิดาของเจ้า และจงตั้งใจฟังเสียงจากปากของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าขอตักเตือนเจ้าและกล่าวแก่เจ้าทั้งหลายที่รักว่า จงรักความเที่ยงธรรมและจงดำเนินชีวิตตามนั้น”
4. และอย่าเข้าใกล้ความเที่ยงธรรมด้วยใจสองแง่สองง่าม และอย่าคบค้าสมาคมกับคนสองใจ แต่จงดำเนินชีวิตในความชอบธรรมเถิด ลูกๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย แล้วความชอบธรรมจะนำท่านไปในทางที่ดี และความชอบธรรมจะเป็นเพื่อนร่วมทางของท่าน
5. เพราะข้าพเจ้าทราบว่าความรุนแรงจะต้องเพิ่มมากขึ้นบนโลก และการลงโทษครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นบนโลก และความอยุติธรรมทั้งปวงจะสิ้นสุดลง แท้จริงแล้ว มันจะถูกตัดขาดจากรากเหง้าและโครงสร้างทั้งหมดของมันจะถูกทำลาย
6. และความอยุติธรรมจะเกิดขึ้นอีกครั้งบนโลก และการกระทำอันอยุติธรรมและความรุนแรงทั้งปวง และการล่วงละเมิดจะแพร่หลายเป็นสองเท่า
7. และเมื่อความบาป ความอยุติธรรม การหมิ่นประมาทพระเจ้า ความรุนแรงในทุกรูปแบบเพิ่มมากขึ้น การละทิ้งความเชื่อ การล่วงละเมิด และความไม่บริสุทธิ์เพิ่มมากขึ้น การลงโทษอย่างใหญ่หลวงจะมาจากสวรรค์ลงมายังสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้บริสุทธิ์จะเสด็จมาพร้อมกับพระพิโรธและการลงโทษเพื่อพิพากษาโลก
8. ในวันเหล่านั้น ความรุนแรงจะถูกตัดขาดจากรากเหง้า และรากเหง้าแห่งความอยุติธรรมพร้อมกับความหลอกลวงจะถูกทำลายไปจากใต้ฟ้า
9. และรูปเคารพทั้งหลายของคนต่างชาติจะถูกทิ้งร้าง และวิหารเหล่านั้นจะถูกเผาด้วยไฟ และพวกเขาจะกำจัดมันไปจากทั่วทั้ง

โลก และพวกเขาจะถูกโยนลงไปในการพิพากษาด้วยไฟ และจะพินาศไปในความพิโรธและการพิพากษาอันแสนสาหัสเป็นนิจ
10. และคนชอบธรรมจะตื่นขึ้นจากการหลับใหล และปัญญาจะเกิดขึ้นและประทานแก่เขา
11. และหลังจากนั้น รากแห่งความอยุติธรรมจะถูกตัดขาด และคนบาปจะถูกทำลายด้วยดาบ... ผู้ที่กล่าวคำดูหมิ่นพระเจ้าจะถูกกำจัดในทุกแห่งหน และผู้ที่วางแผนก่อความรุนแรงและผู้ที่กล่าวคำดูหมิ่นพระเจ้าจะพินาศด้วยดาบ
12. และหลังจากนั้นจะมีอีกสัปดาห์หนึ่ง คือสัปดาห์ที่แปด ซึ่งเป็นสัปดาห์แห่งความชอบธรรม และจะมีการมอบดาบให้แก่สัปดาห์นั้น เพื่อจะได้ทำการพิพากษาอย่างชอบธรรมต่อผู้กดขี่ และคนบาปจะถูกส่งมอบไว้ในมือของคนชอบธรรม
13. และเมื่อสิ้นสุดฤดูนั้น พวกเขาจะได้รับบ้านเรือนด้วยความชอบธรรมของพวกเขา และจะมีการสร้างพระวิหารสำหรับพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ในสง่าราศีเป็นนิจ
14. และมนุษย์ทั้งปวงจะหันมาพิจารณาหนทางแห่งความเที่ยงธรรม และหลังจากนั้น ในสัปดาห์ที่เก้า การพิพากษาอันชอบธรรมจะถูกเปิดเผยแก่คนทั้งโลก และกิจการทั้งปวงของคนอธรรมจะสูญสิ้นไปจากแผ่นดินโลก และโลกจะถูกบันทึกไว้เพื่อการทำลายล้าง
15. และหลังจากนั้น ในสัปดาห์ที่สิบ ในส่วนที่เจ็ด จะมีการพิพากษาครั้งใหญ่ชั่วนิรันดร์ ซึ่งพระองค์จะทรงลงโทษเหล่าทูตสวรรค์ด้วยการแก้แค้น
16. และฟ้าสวรรค์ชั้นแรกจะสลายไป และฟ้าสวรรค์ชั้นใหม่จะปรากฏขึ้น และสรรพสิ่งในฟ้าสวรรค์จะประทานแสงสว่างเจ็ดเท่า
17. และหลังจากนั้นจะมีหลายสัปดาห์นับไม่ถ้วนเป็นนิรันดร์ และทุกสิ่งจะเป็นไปในความดีและความชอบธรรม และจะไม่มีการกล่าวถึงบาปอีกต่อไปเป็นนิรันดร์
18. และบัดนี้ เราบอกเจ้าทั้งหลาย ลูกเอ๋ย และจะแสดงให้เจ้าเห็นทางแห่งความชอบธรรมและทางแห่งความโหดร้าย เราจะแสดงให้เจ้าเห็นอีก เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น
19. บัดนี้ จงฟังเราเถิด ลูกๆ ของเราเอ๋ย จงดำเนินในทางแห่งความชอบธรรม และอย่าดำเนินในทางแห่งความรุนแรง เพราะทุกคนที่ดำเนินในทางแห่งความอยุติธรรมจะต้องพินาศไปตลอดกาล'

บทที่ 92

1. หนังสือที่เอโนคเขียน—แท้จริงแล้วเอโนคได้เขียนหลักคำสอนอันสมบูรณ์แห่งปัญญาเล่มนี้ ซึ่งได้รับการยกย่องจากมนุษย์ทั้งปวง และเป็นผู้พิพากษาแห่งแผ่นดินโลกทั้งปวงสำหรับลูกหลานของข้าพเจ้าทุกคนที่จะอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก และสำหรับคนรุ่นหลังที่จะประพฤติชอบธรรมและรักษาสันติสุข
2. อย่าให้จิตใจของท่านเป็นทุกข์เพราะเหตุแห่งยุคสมัยเลย เพราะพระผู้บริสุทธิ์และยิ่งใหญ่ได้ทรงกำหนดวันเวลาสำหรับทุกสิ่งไว้แล้ว
3. และผู้ชอบธรรมจะตื่นขึ้นจากหลับ จะลุกขึ้นและดำเนินไปตามทางแห่งความชอบธรรม และทางและการประพฤติทั้งปวงของเขาจะอยู่ในความดีและพระคุณนิรันดร์
4. พระองค์จะทรงเมตตาต่อคนชอบธรรมและประทานความเที่ยงธรรมนิรันดร์แก่เขา และพระองค์จะประทานอำนาจให้เขาเพื่อให้เขามีคุณธรรมและความชอบธรรม และเขาจะดำเนินอยู่ในแสงสว่างนิรันดร์
5. และบาปจะพินาศไปในความมืดมิดตลอดไป และจะไม่ปรากฏให้เห็นอีกเลยนับจากวันนั้นเป็นต้นไป

บทที่ 93

1. หลังจากนั้น เอโนคก็เริ่มเล่าเรื่องราวจากหนังสือต่างๆ และเอโนคกล่าวว่า “เกี่ยวกับบุตรแห่งความชอบธรรมและเกี่ยวกับผู้ที่ทรงเลือกสรรในโลก และเกี่ยวกับพืชแห่งความเที่ยงธรรม ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้า เอโนค จะประกาศสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย บุตรของข้าพเจ้า”
2. ตามที่ได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้าในนิมิตแห่งสวรรค์ และซึ่งข้าพเจ้าได้รู้มาโดยถ้อยคำของเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ และได้เรียนรู้จากแผ่นจารึกแห่งสวรรค์'
3. และเอโนคเริ่มเล่าจากหนังสือต่างๆ แล้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเกิดเป็นคนที่เจ็ดในสัปดาห์แรก ขณะที่การพิพากษาและความชอบธรรมยังคงอยู่”
4. และหลังจากเราแล้ว ในสัปดาห์ที่สองจะเกิดความชั่วร้ายใหญ่หลวงขึ้น และการหลอกลวงจะเกิดขึ้น และในนั้นจะเป็นจุดจบแรก และในนั้นจะมีคนหนึ่งรอด และหลังจากจุดจบนั้นแล้ว ความอยุติธรรมจะเจริญเติบโตขึ้น และจะมีการบัญญัติกฎหมายสำหรับคนบาป
5. และหลังจากนั้นในสัปดาห์ที่สาม เมื่อสิ้นสุดสัปดาห์นั้น จะมีการเลือกชายคนหนึ่งให้เป็นต้นไม้แห่งการพิพากษาที่เที่ยงธรรม และลูกหลานของเขาจะเป็นต้นไม้แห่งความชอบธรรมตลอดไป
6. และหลังจากนั้นในสัปดาห์ที่สี่ เมื่อสิ้นสุดสัปดาห์นั้น จะได้เห็นนิมิตของคนบริสุทธิ์และชอบธรรม และจะมีการบัญญัติธรรมบัญญัติสำหรับทุกชั่วอายุคนและเขตแดนสำหรับพวกเขา
7. และหลังจากนั้นในสัปดาห์ที่ห้า เมื่อสิ้นสุดสัปดาห์นั้น พระวิหารแห่งความรุ่งโรจน์และอำนาจปกครองจะถูกสร้างขึ้นเป็นนิรันดร์
8. และหลังจากนั้นในสัปดาห์ที่หก ทุกคนที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตาบอด และจิตใจของพวกเขาทั้งหมดจะละทิ้งสติปัญญาอย่างไม่ศรัทธาในพระเจ้า และในสัปดาห์นั้นจะมีชายคนหนึ่งขึ้นมา และเมื่อสิ้นสุดสัปดาห์นั้น บ้านแห่งอำนาจปกครองจะถูกเผาด้วยไฟ

และเชื้อสายทั้งหมดของรากเหง้าที่ทรงเลือกสรรจะกระจัดกระจายไป
9. และหลังจากนั้นในสัปดาห์ที่เจ็ด จะเกิดคนรุ่นที่ละทิ้งความเชื่อขึ้นมา และการกระทำของพวกเขาจะมีมากมาย และการกระทำทั้งหมดของพวกเขาจะเป็นการละทิ้งความเชื่อ
10. และเมื่อสิ้นสุดวาระนั้น จะมีการเลือกสรรผู้ชอบธรรมที่ทรงเลือกสรรจากพืชแห่งความชอบธรรมนิรันดร์ เพื่อรับคำสั่งสอนเจ็ดประการเกี่ยวกับสรรพสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง
11. ในบรรดาบุตรมนุษย์ทั้งหลาย ใครเล่าจะฟังพระสุรเสียงของพระผู้บริสุทธิ์ได้โดยไม่หวั่นไหว? และใครเล่าจะคิดตามพระดำรัสของพระองค์ได้? และใครเล่าจะมองเห็นกิจการทั้งปวงในสวรรค์ได้?
12. แล้วจะมีใครเล่าที่จะสามารถเห็นฟ้าสวรรค์ได้ และใครเล่าที่จะสามารถเข้าใจสิ่งต่างๆ ในฟ้าสวรรค์ และเห็นจิตวิญญาณหรือดวงวิญญาณ และบอกเล่าถึงสิ่งเหล่านั้นได้ หรือขึ้นไปเห็นจุดจบทั้งปวงของสิ่งเหล่านั้น และคิดหรือกระทำตามสิ่งเหล่านั้นได้?
13. และในบรรดามนุษย์ทั้งหลาย ใครเล่าจะรู้ได้ว่าความกว้างและความยาวของแผ่นดินนั้นเป็นเท่าใด และใครเล่าจะได้รับการชี้ให้เห็นถึงขนาดของสรรพสิ่งทั้งปวง?
14. หรือมีใครบ้างที่สามารถบอกได้ว่าท้องฟ้ามีความยาวเท่าใด สูงเพียงใด ตั้งอยู่บนสิ่งใด ดวงดาวมีจำนวนมากเพียงใด และดวงดาวทั้งหลายอยู่ ณ ที่ใด?

บทที่ 94

1. และบัดนี้เรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลาย ลูกๆ ของเรา จงรักความชอบธรรมและดำเนินตามความชอบธรรม เพราะทางแห่งความชอบธรรมนั้นสมควรแก่การชมเชย แต่ทางแห่งความอยุติธรรมนั้นจะถูกทำลายและหายไปอย่างฉับพลัน
2. และสำหรับคนบางกลุ่มในยุคสมัยนั้น เส้นทางแห่งความรุนแรงและความตายจะปรากฏแก่พวกเขา และพวกเขาจะหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านั้น และจะไม่เดินตามเส้นทางเหล่านั้น
3. และบัดนี้เรากล่าวแก่ท่านผู้ชอบธรรมทั้งหลายว่า อย่าเดินในทางแห่งความชั่วร้าย หรือในทางแห่งความตาย และอย่าเข้าใกล้ทางเหล่านั้น เกรงว่าท่านจะพินาศ
4. แต่จงแสวงหาและเลือกความชอบธรรมและการดำเนินชีวิตที่พระเจ้าทรงเลือกสรร และจงดำเนินในทางแห่งสันติสุข แล้วท่านจะดำรงชีวิตและเจริญรุ่งเรือง
5. จงยึดมั่นในถ้อยคำของเราไว้ในใจของท่าน และอย่าให้ถ้อยคำเหล่านั้นเลือนหายไปจากใจของท่าน เพราะเรารู้ว่าคนบาปจะล่อลวงมนุษย์ให้เข้าหาปัญญาอย่างผิดๆ จนไม่มีที่ว่างสำหรับปัญญา และการล่อลวงใดๆ ก็ไม่อาจได้ผล
6. วิบัติแก่ผู้ที่สร้างความอยุติธรรมและการกดขี่ และวางความหลอกลวงเป็นรากฐาน เพราะพวกเขาจะถูกทำลายลงอย่างฉับพลัน และพวกเขาจะไม่มีสันติสุข
7. วิบัติแก่ผู้ที่สร้างบ้านเรือนด้วยความบาป เพราะรากฐานทั้งหมดของพวกเขาจะพังทลายลง และพวกเขาจะล้มตายด้วยคมดาบ และผู้ที่สะสมทองคำและเงินในวันพิพากษาจะพินาศอย่างฉับพลัน
8. วิบัติแก่พวกเจ้าผู้ร่ำรวย เพราะพวกเจ้าวางใจในทรัพย์สมบัติของตน และพวกเจ้าจะต้องสูญเสียทรัพย์สมบัติไป เพราะพวกเจ้าไม่ได้ระลึกถึงพระเจ้าผู้สูงสุดในวันที่พวกเจ้ามีทรัพย์สมบัติ
9. พวกเจ้าได้กล่าวคำหมิ่นประมาทและกระทำความอยุติธรรม และเตรียมพร้อมสำหรับวันแห่งการสังหาร วันแห่งความมืด และวันแห่งการพิพากษาครั้งใหญ่
10. ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวและประกาศแก่ท่านทั้งหลายว่า พระองค์ผู้ทรงสร้างท่านทั้งหลายจะทรงทำลายท่านทั้งหลาย และจะไม่มีความเมตตาใดๆ ต่อการล่มสลายของท่าน และพระผู้สร้างท่านจะทรงยินดีในความพินาศของท่าน
11. และบรรดาผู้ชอบธรรมของท่านในวันเหล่านั้นจะเป็นที่ติแก่คนบาปและคนอธรรม

บทที่ 95

1. โอ้ ขอให้ดวงตาของข้าพเจ้าเป็นดั่งเมฆสายน้ำ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร่ำไห้คร่ำครวญถึงท่าน และหลั่งน้ำตาลงมาดุจดั่งเมฆสายน้ำ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พักจากความทุกข์ใจ!
2. ใครเล่าอนุญาตให้พวกเจ้ากระทำการกล่าวร้ายและชั่วร้าย? ฉะนั้นการพิพากษาจะมาถึงพวกเจ้า คนบาปทั้งหลาย
3. อย่ากลัวคนบาปเลย เหล่าผู้ชอบธรรมทั้งหลาย เพราะพระเจ้าจะทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของพวกท่านอีกครั้ง เพื่อพวกท่านจะได้พิพากษาพวกเขาตามความประสงค์ของพวกท่าน
4. วิบัติแก่พวกเจ้าผู้สาปแช่งซึ่งไม่อาจแก้ไขได้ การเยียวยาจึงจะอยู่ห่างไกลจากพวกเจ้าเพราะบาปของพวกเจ้า
5. วิบัติแก่พวกเจ้าผู้ที่ตอบแทนเพื่อนบ้านด้วยความชั่วร้าย เพราะพวกเจ้าจะได้รับการตอบแทนตามการกระทำของพวกเจ้า
6. วิบัติแก่พวกเจ้า พยานเท็จ และพวกที่ตัดสินความอยุติธรรม เพราะพวกเจ้าจะพินาศอย่างฉับพลัน
7. วิบัติแก่พวกเจ้า คนบาปเอ๋ย เพราะพวกเจ้าข่มเหงคนชอบธรรม พวกเจ้าจะถูกส่งตัวไปข่มเหงเพราะความอยุติธรรม และแอกแห่งความอยุติธรรมนั้นจะหนักยิ่งนักสำหรับพวกเจ้า

บทที่ 96

1. จงมีความหวังเถิด ผู้ชอบธรรมทั้งหลาย เพราะคนบาปจะพินาศต่อหน้าท่านอย่างฉับพลัน และท่านจะได้มีอำนาจเหนือพวกเขาตามที่ท่านปรารถนา
2. และในวันแห่งความทุกข์ยากของคนบาป ลูกหลานของท่านจะทะยานขึ้นดุจดั่งนกอินทรี และรังของท่านจะสูงกว่ารังของนกแร้ง และท่านจะขึ้นไปและเข้าไปในรอยแตกของแผ่นดิน และ

รอยแยกของหินผาตลอดไปดุจดั่งกระต่ายน้อยที่อยู่ต่อหน้าคนอธรรม และนางเงือกจะคร่ำครวญและร้องไห้เพราะท่าน
3. ฉะนั้นอย่ากลัวเลย พวกเจ้าผู้ซึ่งได้รับความทุกข์ทรมานเพราะการเยียวยาจะเป็นส่วนของพวกเจ้า และแสงสว่างเจิดจ้าจะส่องสว่างแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะได้ยินเสียงแห่งความสงบสุขจากสวรรค์
4. วิบัติแก่พวกเจ้า คนบาปเอ๋ย เพราะทรัพย์สมบัติของพวกเจ้าทำให้พวกเจ้าดูเหมือนคนชอบธรรม แต่ใจของพวกเจ้าเองกลับเป็นพยานยืนยันความชั่วร้ายของพวกเจ้า และความจริงข้อนี้จะเป็นเครื่องเตือนใจถึงความชั่วของพวกเจ้า
5. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่กินข้าวสาลีชั้นดี ดื่มเหล้าองุ่นในถ้วยใหญ่ และเหยียบย่ำคนต่ำต้อยด้วยกำลังของเจ้า
6. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่ดื่มน้ำจากทุกบ่อน้ำ เพราะเจ้าทั้งหลายจะถูกทำลายและเหี่ยวแห้งไปในพริบตา เนื่องจากเจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งบ่อน้ำแห่งชีวิต
7. วิบัติแก่พวกเจ้าผู้กระทำการอยุติธรรม หลอกลวง และกล่าวคำดูหมิ่นพระเจ้า สิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องเตือนใจถึงความชั่วร้ายของพวกเจ้า
8. วิบัติแก่เจ้าผู้มีอำนาจทั้งหลาย ผู้ใช้กำลังกดขี่ข่มเหงคนชอบธรรม เพราะวันแห่งความพินาศของเจ้ากำลังมาถึง ในวันเหล่านั้น วันดี ๆ มากมายจะมาถึงคนชอบธรรม ในวันพิพากษาของเจ้า

บทที่ 97

1. จงเชื่อเถิด ผู้ชอบธรรมทั้งหลาย ว่าคนบาปจะกลายเป็นความอัปยศ และจะพินาศในวันแห่งความอยุติธรรม
2. จงรู้ไว้เถิด พวกคนบาปทั้งหลาย ว่าพระเจ้าผู้สูงสุดทรงระลึกถึงความพินาศของพวกเจ้า และเหล่าทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ยินดีในความพินาศของพวกเจ้า
3. พวกเจ้าคนบาปเอ๋ย พวกเจ้าจะทำอย่างไร และในวันพิพากษาพวกเจ้าจะหนีไปที่ไหน เมื่อพวกเจ้าได้ยินเสียงคำอธิษฐานของคนชอบธรรม?
4. แท้จริงแล้ว พวกเจ้าจะประสบชะตากรรมเช่นเดียวกับพวกเขาเหล่านั้น ซึ่งถ้อยคำนี้จะเป็นพยานยืนยันว่า “พวกเจ้าเป็นเพื่อนร่วมบาปของคนบาป”
5. และในวันเหล่านั้น คำอธิษฐานของคนชอบธรรมจะไปถึงพระเจ้า และสำหรับท่าน วันแห่งการพิพากษาจะมาถึง
6. และถ้อยคำแห่งความอยุติธรรมทั้งปวงของพวกเจ้าจะถูกอ่านออกเสียงต่อหน้าพระมหาบริสุทธิ์ และใบหน้าของพวกเจ้าจะถูกปกคลุมด้วยความอับอาย และพระองค์จะทรงปฏิเสธการกระทำทุกอย่างที่ตั้งอยู่บนความอยุติธรรม
7. วิบัติแก่พวกเจ้า คนบาปทั้งหลาย ที่อาศัยอยู่กลางมหาสมุทรและบนแผ่นดิน การระลึกถึงพวกเจ้าเป็นสิ่งชั่วร้าย
8. วิบัติแก่พวกเจ้าที่ได้มาซึ่งเงินและทองโดยไม่ชอบธรรม และกล่าวว่า “เราได้ร่ำรวยด้วยทรัพย์สมบัติ และได้ทุกสิ่งที่เราปรารถนา”
9. และบัดนี้ ให้เราทำตามที่เราตั้งใจไว้เถิด เพราะเราได้รวบรวมเงินไว้มากมาย และมีชาวนาจำนวนมากในบ้านของเรา และยุ้งฉางของเราก็เต็มเปี่ยมราวกับน้ำ
10. และคำโกหกของพวกเจ้าจะไหลไปเหมือนน้ำ เพราะทรัพย์สมบัติของพวกเจ้าจะไม่คงอยู่ แต่จะหายไปจากพวกเจ้าอย่างรวดเร็ว เพราะพวกเจ้าได้มาซึ่งทรัพย์สมบัติทั้งหมดด้วยความอยุติธรรม และพวกเจ้าจะได้รับคำสาปแช่งอย่างใหญ่หลวง

บทที่ 98

1. และบัดนี้ข้าพเจ้าขอสาบานต่อท่านทั้งหลาย ทั้งคนฉลาดและคนโง่เขลา ว่าท่านจะได้พบกับประสบการณ์มากมายบนโลกนี้
2. เพราะพวกเจ้าผู้ชายจะสวมเครื่องประดับมากกว่าหญิง และเสื้อผ้าสีสันสดใสมากกว่าหญิงพรหมจารี ในความเป็นกษัตริย์ในความยิ่งใหญ่ ในอำนาจ และในเงิน ในทอง และในสีม่วง และในความหรูหราและอาหาร พวกเขาจะถูกเทลงมาเหมือนน้ำ
3. ฉะนั้นพวกเขาจะขาดซึ่งคำสอนและสติปัญญา และพวกเขาจะพินาศไปพร้อมกับทรัพย์สินของพวกเขา และพร้อมกับเกียรติยศและความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของพวกเขา และด้วยความอับอาย การสังหารหมู่ และความยากจนข้นแค้นอย่างใหญ่หลวง วิญญาณของพวกเขาจะถูกโยนลงไปในเตาไฟ
4. เราได้สาบานต่อพวกเจ้า คนบาปทั้งหลาย ว่า ภูเขาไม่อาจเป็นทาสได้ และเนินเขาไม่อาจเป็นหญิงรับใช้ของหญิงใดได้ ฉะนั้นบาปก็ไม่ได้ถูกส่งมายังโลก แต่มนุษย์ได้สร้างมันขึ้นมาเอง และผู้ที่กระทำบาปนั้น จะต้องตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่งอันใหญ่หลวง
5. และหญิงนั้นไม่ได้เป็นหมัน แต่เป็นเพราะการกระทำของตัวนางเองที่ทำให้นางตายไปโดยไม่มีบุตร
6. เราได้สาบานต่อพวกเจ้า คนบาปทั้งหลาย โดยพระมหาบุรุษผู้บริสุทธิ์ ว่าการกระทำชั่วร้ายทั้งปวงของพวกเจ้าได้ถูกเปิดเผยในสวรรค์แล้ว และการกระทำกดขี่ข่มเหงของพวกเจ้าก็ไม่มีสิ่งใดถูกปกปิดซ่อนเร้นได้เลย
7. อย่าคิดในใจหรือพูดในใจว่าท่านไม่รู้และไม่เห็นว่าบาปทุกอย่างนั้นถูกบันทึกไว้ในสวรรค์ต่อหน้าพระเจ้าผู้สูงสุดทุกวัน
8. นับจากนี้ไป พวกเจ้าจงรู้ไว้เถิดว่า การกดขี่ข่มเหงทั้งปวงที่พวกเจ้ากระทำนั้น จะถูกบันทึกไว้ทุกวันจนถึงวันพิพากษาของพวกเจ้า
9. วิบัติแก่พวกเจ้า คนโง่เขลา เพราะความโง่เขลาของพวกเจ้าเองจะทำให้พวกเจ้าพินาศ และพวกเจ้าได้ละเมิดต่อคนฉลาด ดังนั้นความดีจะไม่ตกเป็นของพวกเจ้า
10. และบัดนี้ จงรู้ไว้เถิดว่า พวกท่านถูกเตรียมไว้สำหรับวันแห่งความพินาศ เพราะฉะนั้นอย่าหวังที่จะมีชีวิตอยู่เลย พวกคนบาปเอ๋ย แต่พวกท่านจะต้องจากไปและตาย เพราะพวกท่านไม่รู้จักค่าไถ่ เพราะพวกท่านถูกเตรียมไว้สำหรับวันแห่งการพิพากษา

ครั้งใหญ่ สำหรับวันแห่งความทุกข์ยากและความอับอายอย่างใหญ่หลวงสำหรับจิตวิญญาณของพวกท่าน
11. วิบัติแก่พวกเจ้า ผู้ดื้อรั้นใจแข็ง ผู้กระทำความชั่วและกินเลือด พวกเจ้าจะเอาของกินของดื่มที่ดีมาจากไหน และจะอิ่มหนำสำราญได้อย่างไร? ก็จากของดีทั้งหลายที่พระเยโฮวาห์ผู้สูงสุดทรงประทานไว้อย่างมากมายในแผ่นดินโลกนั่นแหละ ฉะนั้นพวกเจ้าจะไม่มีสันติสุข
12. วิบัติแก่พวกเจ้าผู้รักการกระทำอันอยุติธรรม เหตุใดพวกเจ้าจึงหวังความดีแก่ตนเองเล่า จงรู้ไว้เถิดว่าพวกเจ้าจะถูกส่งมอบอยู่ในมือของคนชอบธรรม และพวกเขาจะตัดคอพวกเจ้าและฆ่าพวกเจ้าเสีย และจะไม่เมตตาพวกเจ้าเลย
13. วิบัติแก่พวกเจ้าผู้ที่ยินดีในความทุกข์ยากของคนชอบธรรม เพราะจะไม่มีการขุดหลุมฝังศพไว้สำหรับพวกเจ้า
14. วิบัติแก่พวกเจ้าผู้ดูหมิ่นคำของคนชอบธรรม เพราะพวกเจ้าจะไม่มีความหวังในชีวิตอีกต่อไป
15. วิบัติแก่พวกเจ้าที่เขียนถ้อยคำเท็จและถ้อยคำที่ไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า เพราะพวกเขาเขียนคำโกหกเหล่านั้นเพื่อให้คนได้ยินและกระทำสิ่งที่ไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าต่อเพื่อนบ้านของตน
16. ฉะนั้นพวกเขาจึงจะไม่มีความสงบสุข แต่จะตายอย่างฉับพลัน

บทที่ 99

1. วิบัติแก่พวกเจ้าผู้กระทำความชั่วร้าย และเชิดชูการโกหกและเชิดชูพวกเขา พวกเจ้าจะพินาศ และจะไม่มีความสุขในชีวิต
2. วิบัติแก่ผู้ที่บิดเบือนถ้อยคำแห่งความเที่ยงธรรม และละเมิดธรรมบัญญัตินิรันดร์ และเปลี่ยนแปลงตนเองไปเป็นคนบาปอย่างที่ตนไม่เคยเป็นมาก่อน พวกเขาจะถูกเหยียบย่ำบนแผ่นดินโลก
3. ในวันเหล่านั้น จงเตรียมตัวให้พร้อมเถิด เหล่าผู้ชอบธรรมทั้งหลาย เพื่อจะยกคำอธิษฐานของท่านขึ้นเป็นอนุสรณ์ และวางไว้เป็นพยานต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ เพื่อพวกเขาจะได้วางบาปของคนบาปไว้เป็นอนุสรณ์ต่อหน้าพระเจ้าผู้สูงสุด
4. ในวันเหล่านั้น บรรดาประชาชาติจะก่อความวุ่นวาย และตระกูลของบรรดาประชาชาติจะลุกขึ้นในวันแห่งความพินาศ
5. และในวันเหล่านั้น คนยากไร้จะออกไปพาบุตรหลานของตนไปและพวกเขาจะทิ้งบุตรหลานเหล่านั้นไว้ จนบุตรหลานเหล่านั้นต้องพินาศเพราะคนเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้น พวกเขาจะทิ้งบุตรหลานที่ยังดื่มนมอยู่ และจะไม่กลับมาหาพวกเขาอีก และจะไม่สงสารคนที่พวกเขารักเลย
6. และข้าพเจ้าขอสาบานต่อท่านทั้งหลายผู้เป็นคนบาปอีกครั้งหนึ่งว่า บาปนั้นถูกเตรียมไว้สำหรับวันแห่งการนองเลือดที่ไม่สิ้นสุด
7. และบรรดาผู้ที่บูชาหิน รูปเคารพที่ทำจากทองคำ เงิน ไม้ หินและดินเหนียว และบรรดาผู้ที่บูชาวิญญาณชั่วร้ายและปีศาจและรูปเคารพทุกชนิดที่ไม่เป็นไปตามความรู้ จะไม่ได้รับความช่วยเหลือใดๆ จากสิ่งเหล่านั้นเลย
8. และพวกเขาจะหันเหออกจากพระเจ้าเพราะความโง่เขลาในใจของพวกเขา และดวงตาของพวกเขาจะมืดบอดเพราะความกลัวในใจของพวกเขา และเพราะภาพหลอนในความฝันของพวกเขา
9. ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงจะกลายเป็นคนไร้ศาสนาและหวาดกลัวเพราะพวกเขาได้กระทำการทั้งปวงด้วยความเท็จ และได้นมัสการก้อนหิน ฉะนั้นในชั่วพริบตาพวกเขาก็จะพินาศ
10. แต่ในวันเหล่านั้น ผู้ที่รับฟังถ้อยคำแห่งปัญญาและเข้าใจและปฏิบัติตามทางของพระผู้สูงสุด และดำเนินในทางแห่งความชอบธรรมของพระองค์ และไม่ร่วมกับคนชั่วในศาสนาอื่น ก็จะได้รับพร เพราะเขาจะได้รับความรอด
11. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่แพร่ความชั่วร้ายให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายจะถูกฆ่าในแดนคนตาย
12. วิบัติแก่พวกเจ้าผู้กระทำการฉ้อฉลและกระทำการเท็จ และแก่พวกเจ้าผู้ก่อให้เกิดความขมขื่นในแผ่นดิน เพราะเหตุนั้นพวกเจ้าจะถูกทำลายล้างอย่างสิ้นเชิง
13. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่สร้างบ้านของตนด้วยความเหนื่อยยากลำบากของผู้อื่น และวัสดุก่อสร้างทั้งหลายก็เป็นอิฐและหินแห่งบาป เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่มีสันติสุข
14. วิบัติแก่ผู้ที่ปฏิเสธแบบแผนและมรดกนิรันดร์ของบรรพบุรุษ และผู้ที่จิตใจติดตามรูปเคารพ เพราะพวกเขาจะไม่มีความสงบสุข
15. วิบัติแก่ผู้ที่กระทำการอยุติธรรมและช่วยเหลือการกดขี่ข่มเหง และฆ่าเพื่อนบ้านของตนจนถึงวันพิพากษาใหญ่
16. เพราะพระองค์จะทรงทำลายเกียรติยศของท่าน และทรงนำความทุกข์ยากมาสู่จิตใจของท่าน และจะทรงปลุกเร้าพระพิโรธอย่างรุนแรง และทำลายท่านทั้งหมดด้วยดาบ และบรรดาผู้บริสุทธิ์และชอบธรรมทั้งหลายจะระลึกถึงบาปของท่าน

บทที่ 100

1. และในวันเหล่านั้น ณ สถานที่แห่งเดียว บิดาและบุตรชายจะถูกสังหารพร้อมกัน และพี่น้องจะล้มตายไปด้วยกัน จนกระทั่งเลือดของพวกเขาไหลนองเป็นสายธาร
2. เพราะคนบาปจะไม่ละเว้นการฆ่าลูกชายและหลานชายของตน และคนบาปจะไม่ละเว้นการฆ่าพี่น้องที่ตนเคารพนับถือ ตั้งแต่รุ่งอรุณจนถึงพลบค่ำ พวกเขาจะฆ่าฟันกันเอง
3. และม้าจะเหยียบย่างเข้าไปในเลือดของคนบาปจนถึงอก และรถม้าจะจมลงไปจนถึงระดับสูงสุด
4. ในวันเหล่านั้น เหล่าทูตสวรรค์จะลงไปยังที่ลับ และรวบรวมบรรดาผู้ที่นำบาปมาสู่โลกไว้ในที่เดียวกัน และพระผู้สูงสุดจะทรงลุกขึ้นในวันพิพากษา เพื่อทรงพิพากษาลงโทษคนบาปอย่างหนัก
5. และพระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้พิทักษ์จากบรรดาทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์มาดูแลบรรดาผู้ชอบธรรมและผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย ดุจดัง

ดวงตา จนกว่าพระองค์จะทรงทำลายความชั่วร้ายและบาปทั้งปวง และถึงแม้ผู้ชอบธรรมจะหลับไปนาน พวกเขาก็ไม่ต้องกลัวอะไรเลย
6. แล้วบรรดาบุตรแห่งแผ่นดินโลกจะเห็นคนฉลาดอยู่ในความปลอดภัย และจะเข้าใจถ้อยคำทั้งปวงในหนังสือเล่มนี้ และตระหนักว่าทรัพย์สมบัติของพวกเขาไม่อาจช่วยพวกเขาให้รอดพ้นได้ เมื่อบาปของพวกเขาล่มสลาย
7. วิบัติแก่พวกเจ้า คนบาปทั้งหลาย ในวันแห่งความทุกข์ระทมอย่างหนัก พวกเจ้าผู้กดขี่ข่มเหงคนชอบธรรมและเผาเขาด้วยไฟ พวกเจ้าจะได้รับผลตอบแทนตามการกระทำของพวกเจ้า
8. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายผู้ดื้อรั้นใจแข็ง ผู้เฝ้าวางแผนชั่วร้าย ฉะนั้นความกลัวจะมาถึงเจ้า และจะไม่มีใครมาช่วยเจ้าได้
9. วิบัติแก่พวกเจ้า คนบาปทั้งหลาย เพราะถ้อยคำจากปากของพวกเจ้า และเพราะการกระทำจากมือของพวกเจ้า ซึ่งความชั่วร้ายของพวกเจ้าได้กระทำไว้ พวกเจ้าจะต้องถูกเผาไหม้ในเปลวไฟที่ลุกโชนยิ่งกว่าไฟ
10. และบัดนี้ จงรู้ไว้เถิดว่า พระองค์จะทรงสอบถามถึงการกระทำของพวกท่านในสวรรค์จากเหล่าทูตสวรรค์ จากดวงอาทิตย์ จากดวงจันทร์ และจากดวงดาว เกี่ยวกับบาปของพวกท่าน เพราะบนโลกนี้ พวกท่านได้พิพากษาคนชอบธรรมแล้ว
11. และพระองค์จะทรงเรียกเมฆ หมอก น้ำค้าง และฝนทุกอย่างมาเป็นพยานกล่าวโทษเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นจะถูกยับยั้งไม่ให้ตกลงมาเหนือเจ้าเพราะเหตุแห่งเจ้า และสิ่งเหล่านั้นจะคอยระลึกถึงบาปของเจ้า
12. และบัดนี้ จงถวายของกำนัลแก่ฝน เพื่อฝนจะไม่ชะงักตกลงมา และอย่าชะงักแก่น้ำค้าง เมื่อน้ำค้างได้รับทองคำและเงินจากท่านแล้ว ก็จะตกลงมา
13. เมื่อน้ำค้างแข็งและหิมะพร้อมความหนาวเย็น และพายุหิมะพร้อมภัยพิบัติทั้งปวงตกลงมาใส่พวกเจ้า ในวันเหล่านั้นพวกเจ้าจะไม่สามารถยืนหยัดอยู่ต่อหน้าภัยพิบัติเหล่านั้นได้

บทที่ 101

1. จงสังเกตดูท้องฟ้าเถิด โอ บุตรแห่งสวรรค์ทั้งหลาย และจงสังเกตดูกิจการทั้งปวงของพระผู้สูงสุด และจงยำเกรงพระองค์ และอย่ากระทำการชั่วร้ายใดๆ ในที่ประทับของพระองค์
2. ถ้าพระองค์ทรงปิดหน้าต่างแห่งสวรรค์ และทรงยับยั้งไม่ให้ฝนและน้ำค้างตกลงมาบนโลกเพราะเหตุของพวกท่าน พวกท่านจะทำอย่างไรเล่า?
3. และถ้าพระองค์ทรงพิโรธต่อพวกท่านเพราะการกระทำของพวกท่าน พวกท่านก็ไม่อาจวิงวอนพระองค์ได้ เพราะพวกท่านได้กล่าวถ้อยคำที่เย่อหยิ่งและอวดดีต่อความชอบธรรมของพระองค์ ฉะนั้นพวกท่านจึงจะไม่มีสันติสุข
4. และพวกท่านไม่เห็นหรือว่าพวกกะลาสีเรือเหล่านั้น เรือของพวกเขาถูกคลื่นซัดไปมา และถูกลมพัดกระหน่ำ จนประสบภัยอย่างหนัก?
5. และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงหวาดกลัว เพราะทรัพย์สินอันมีค่าทั้งหลายของพวกเขาจะลอยไปกับทะเล และพวกเขามีลางสังหรณ์ไม่ดีอยู่ในใจว่าทะเลจะกลืนพวกเขาไปและพวกเขาจะพินาศไปในทะเลนั้น
6. ทะเลทั้งหมดและน้ำทั้งหมดในทะเล รวมทั้งการเคลื่อนไหวทั้งหมดของมัน ไม่ใช่ผลงานของพระผู้สูงสุดหรือ และพระองค์มิได้ทรงกำหนดขอบเขตการกระทำของมัน และทรงจำกัดมันไว้ด้วยผืนทรายหรือ?
7. และเมื่อพระองค์ทรงตักเตือน บึงนั้นก็หวาดกลัวและแห้งเหือดไป ปลาทั้งหมดในบึงก็ตาย และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงในบึงก็ตายไปด้วย แต่พวกเจ้าคนบาปที่อยู่บนโลกนี้ไม่เกรงกลัวพระองค์เลย
8. พระองค์มิได้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน และสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้นหรือ? พระองค์ทรงประทานความเข้าใจและปัญญาแก่สรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่บนแผ่นดินและในทะเลหรือ?
9. บรรดากะลาสีเรือไม่กลัวทะเลหรือ? แต่คนบาปไม่เกรงกลัวพระเจ้าผู้สูงสุด

บทที่ 102

1. ในวันที่พระองค์ทรงนำไฟอันร้ายแรงมาสู่พวกท่าน พวกท่านจะหนีไปที่ไหน และจะหาความรอดได้ที่ไหน? และเมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระวจนะต่อต้านพวกท่าน พวกท่านจะไม่หวาดกลัวหรือ?
2. และดวงดาวทั้งหลายจะหวาดกลัวอย่างยิ่ง และทั่วทั้งโลกจะหวาดกลัว สั่นสะเทือน และตื่นตระหนก
3. และเหล่าทูตสวรรค์ทั้งหลายจะปฏิบัติตามคำสั่งของตน และจะพยายามซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระสิริอันยิ่งใหญ่ และลูกหลานแห่งแผ่นดินโลกจะตัวสั่นสะท้าน และพวกเจ้าคนบาปทั้งหลายจะถูกสาปแช่งเป็นนิจ และพวกเจ้าจะไม่มีสันติสุข
4. อย่ากลัวเลย โอผู้ชอบธรรมทั้งหลาย และจงมีความหวังเถิด โอผู้ที่ตายไปในความชอบธรรม
5. อย่าเศร้าโศกเลย ถ้าจิตวิญญาณของคุณได้ลงไปสู่แดนคนตายด้วยความทุกข์ และในชีวิตของคุณ ร่างกายของคุณไม่ได้เป็นไปตามความดีของคุณ แต่จงรอคอยวันแห่งการพิพากษาคนบาป และวันแห่งการสาปแช่งและการลงโทษ
6. แต่เมื่อท่านตายไป คนบาปก็จะพูดใส่ท่านว่า “เราตายอย่างไร คนชอบธรรมก็ตายอย่างนั้น แล้วพวกเขาจะได้รับผลประโยชน์อะไรจากการกระทำของพวกเขาเล่า?”
7. ดูเถิด พวกเขาก็ตายในความทุกข์และความมืดมิดเช่นเดียวกับเรา และพวกเขามีอะไรมากกว่าเราเล่า? ต่อจากนี้ไปเราก็เท่าเทียมกันแล้ว

8. แล้วพวกเขาจะได้รับอะไร และพวกเขาจะเห็นอะไรตลอดไปเล่า? ดูเถิด พวกเขาก็ตายแล้วเช่นกัน และนับจากนี้ไปพวกเขาจะไม่เห็นแสงสว่างอีกเลย
9. เราบอกท่านทั้งหลายผู้เป็นคนบาป ว่าท่านพอใจที่จะกินดื่ม ปล้นชิง ทำบาป เปลื้องผ้าคนอื่น สะสมทรัพย์สมบัติ และเฝ้ารอวันดีๆ
10. พวกท่านเคยเห็นคนชอบธรรมอย่างไรในวาระสุดท้ายของเขา คือไม่มีการกระทำรุนแรงใดๆ จนกระทั่งตายหรือไม่?
11. “ถึงกระนั้นพวกเขาก็พินาศไป และกลายเป็นเสมือนว่าพวกเขาไม่เคยมีอยู่มาก่อน และวิญญาณของพวกเขาก็ลงไปสู่แดนคนตายด้วยความทุกข์ยาก”

บทที่ 103

1. ฉะนั้น บัดนี้ ข้าพเจ้าขอสาบานต่อท่านทั้งหลายผู้ชอบธรรม โดยพระสิริของพระผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ทรงเกียรติ และทรงฤทธานุภาพในการปกครอง และโดยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ข้าพเจ้าขอสาบานต่อท่านทั้งหลายว่า:
2. ข้าพเจ้ารู้ความลับ และได้อ่านแผ่นจารึกจากสวรรค์ และได้เห็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ และได้พบข้อความที่เขียนและจารึกไว้ในนั้นเกี่ยวกับหนังสือเหล่านั้น:
3. ว่าความดี ความสุข และเกียรติยศทั้งปวงได้ถูกเตรียมไว้สำหรับพวกเขา และได้ถูกบันทึกไว้สำหรับวิญญาณของบรรดาผู้ที่ตายไปในความชอบธรรม และว่าสิ่งดีมากมายจะถูกมอบให้แก่ท่านเป็นการตอบแทนการงานของท่าน และว่าส่วนแบ่งของท่านจะเหนือกว่าส่วนแบ่งของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่มากมาย
4. และวิญญาณของพวกท่านที่ตายไปในความชอบธรรมจะกลับมีชีวิตและชื่นชมยินดี และวิญญาณของพวกเขาจะไม่สูญสิ้นไป และอนุสรณ์ของพวกเขาจะไม่หายไปจากเบื้องหน้าพระพักตร์ของพระมหาบุรุษตลอดชั่วอายุคนทั่วโลก ฉะนั้นอย่ากลัวการดูหมิ่นของพวกเขาอีกต่อไป
5. วิบัติแก่พวกเจ้า คนบาปทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้าตายไป ถ้าพวกเจ้าตายไปพร้อมกับความร่ำรวยแห่งบาปของพวกเจ้า และพวกที่เหมือนพวกเจ้าจะกล่าวถึงพวกเจ้าว่า 'คนบาปทั้งหลายเป็นผู้ที่ได้รับพร เพราะพวกเขาได้เห็นวันเวลาของตนครบถ้วน'
6. และพวกเขาได้ตายไปในความเจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่ง และไม่เคยประสบความทุกข์ยากหรือการถูกฆาตกรรมในชีวิตของพวกเขา และพวกเขาได้ตายไปอย่างมีเกียรติ และไม่มีการพิพากษาลงโทษพวกเขาในระหว่างที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่
7. จงรู้ไว้เถิดว่า วิญญาณของพวกเขาจะถูกนำไปสู่แดนคนตาย และพวกเขาจะทุกข์ทรมานอย่างใหญ่หลวง
8. และวิญญาณของพวกเจ้าจะเข้าไปอยู่ในความมืดมิด โซ่ตรวน และเปลวไฟที่ลุกโชน ที่นั่นจะมีการพิพากษาอันน่าสยดสยอง และการพิพากษาครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นกับทุกชั่วอายุคนทั่วโลก วิบัติแก่พวกเจ้า เพราะพวกเจ้าจะไม่มีสันติสุข
9. อย่ากล่าวถึงคนชอบธรรมและคนดีที่ยังมีชีวิตอยู่ว่า “ในวันเวลาอันยากลำบากของเรา เราได้เหน็ดเหนื่อยและประสบกับความทุกข์ยากทุกอย่าง และได้พบกับความชั่วร้ายมากมายและถูกทำลายไป และเหลืออยู่น้อยและจิตใจของเราก็หดหู่”
10. และพวกเราก็ถูกทำลายล้างไปแล้ว และไม่พบผู้ใดมาช่วยเหลือเราแม้แต่คำพูดเดียว พวกเราถูกทรมานและถูกทำลายล้างไปแล้ว และไม่มีความหวังที่จะได้เห็นชีวิตต่อไปในแต่ละวัน
11. เราหวังจะเป็นหัว แต่กลับกลายเป็นหาง เราเหน็ดเหนื่อยอย่างหนัก แต่ก็ไม่ได้รับความพึงพอใจใดๆ และเราได้กลายเป็นอาหารของคนบาปและคนอธรรม และพวกเขาก็ได้วางแอกอันหนักหน่วงไว้บนเรา
12. พวกเขามีอำนาจเหนือเรา พวกเขาเกลียดชังเราและทำร้ายเรา และเราก็ก้มหัวให้แก่ผู้ที่เกลียดชังเรา แต่พวกเขากลับไม่สงสารเราเลย
13. เราปรารถนาจะหนีไปจากพวกเขาเพื่อจะได้หลบหนีและได้พักผ่อน แต่เราไม่พบที่ใดที่จะหนีไปได้อย่างปลอดภัยจากพวกเขา
14. และเราได้ร้องเรียนต่อผู้ปกครองในยามทุกข์ยากของเรา และร้องตะโกนต่อต้านผู้ที่ทำลายเรา แต่พวกเขาไม่สนใจเสียงร้องของเรา และไม่ยอมฟังเสียงของเรา
15. และพวกเขาได้ช่วยเหลือผู้ที่ปล้นและทำลายล้างเรา และผู้ที่ทำให้เราเหลือน้อยลง พวกเขาปกปิดการกดขี่ข่มเหงของพวกเขา และพวกเขาไม่ยอมปลดแอกจากเราจากผู้ที่ทำลายล้างเรา ทำให้เรากระจัดกระจาย และฆ่าเรา และพวกเขาปกปิดการฆาตกรรมของพวกเขา และไม่จดจำว่าพวกเขาได้ยกมือขึ้นทำร้ายเรา

บทที่ 104

1. เราขอสาบานต่อท่านว่า ในสวรรค์เหล่าทูตสวรรค์จะระลึกถึงท่านด้วยความดีต่อหน้าพระสิริของมหาบุรุษ และชื่อของท่านจะถูกจารึกไว้ต่อหน้าพระสิริของมหาบุรุษ
2. จงมีความหวังเถิด เพราะก่อนหน้านี้พวกท่านถูกทำให้ขายหน้าด้วยความชั่วร้ายและความทุกข์ยาก แต่บัดนี้พวกท่านจะส่องแสงเหมือนดวงไฟแห่งสวรรค์ พวกท่านจะส่องแสงและจะปรากฏแก่สายตา และประตูสวรรค์จะเปิดให้แก่พวกท่าน
3. และเมื่อเจ้าคร่ำครวญ จงคร่ำครวญขอการพิพากษา แล้วการพิพากษาจะปรากฏแก่เจ้า เพราะความทุกข์ยากทั้งปวงของเจ้าจะตกอยู่กับบรรดาผู้ปกครอง และกับทุกคนที่ช่วยเหลือผู้ที่ปล้นสะดมเจ้า
4. จงมีความหวัง และอย่าสิ้นหวัง เพราะท่านจะมีความสุขอย่างยิ่งเหมือนเหล่าทูตสวรรค์ในสวรรค์
5. พวกเจ้าจะต้องทำอย่างไร? ในวันพิพากษาครั้งใหญ่ พวกเจ้าจะไม่ต้องซ่อนตัว และจะไม่ถูกพบว่าเป็นคนบาป และการพิพากษาชั่วนิรันดร์จะอยู่ห่างไกลจากพวกเจ้าตลอดชั่วอายุคนทั่วโลก

6. และบัดนี้ บรรดาผู้ชอบธรรมทั้งหลาย อย่ากลัวเลย เมื่อท่านเห็นคนบาปทั้งหลายทวีกำลังและเจริญรุ่งเรืองในทางของพวกเขา อย่าเป็นเพื่อนร่วมทางกับพวกเขา แต่จงอยู่ให้ห่างจากความรุนแรงของพวกเขา เพราะท่านจะได้เป็นเพื่อนร่วมทางกับกองทัพแห่งสวรรค์
7. และถึงแม้พวกเจ้าคนบาปจะกล่าวว่า “บาปทั้งหมดของเราจะไม่ถูกค้นพบและบันทึกไว้” แต่กระนั้นพวกเขาก็จะบันทึกบาปทั้งหมดของพวกเจ้าทุกวัน
8. และบัดนี้เราจะแสดงให้ท่านเห็นว่า แสงสว่างและความมืด ทั้งกลางวันและกลางคืน ได้เห็นบาปทั้งสิ้นของท่าน
9. อย่าเป็นคนไร้ศรัทธาในใจของพวกท่าน และอย่าโกหกและเปลี่ยนแปลงถ้อยคำแห่งความเที่ยงธรรม และอย่ากล่าวหาว่าพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าผู้บริสุทธิ์เป็นเท็จ และอย่าเอาเรื่องรูปเคารพของพวกท่านมาพิจารณา เพราะการโกหกและความไร้ศรัทธาในใจของพวกท่านนั้น ไม่ได้นำไปสู่ความชอบธรรม แต่กลับนำไปสู่บาปใหญ่หลวง
10. และบัดนี้ข้าพเจ้ารู้ความลึกลับนี้แล้วว่า คนบาปจะเปลี่ยนแปลงและบิดเบือนถ้อยคำแห่งความชอบธรรมในหลายๆ ทาง และจะพูดคำชั่วร้าย โกหก และกระทำการหลอกลวงอย่างใหญ่หลวง และเขียนหนังสือเกี่ยวกับถ้อยคำเหล่านั้น
11. แต่เมื่อพวกเขาจดบันทึกถ้อยคำทั้งหมดของข้าพเจ้าในภาษาของพวกเขาอย่างถูกต้อง และไม่เปลี่ยนแปลงหรือตัดทอนสิ่งใดจากถ้อยคำของข้าพเจ้า แต่จดบันทึกทั้งหมดอย่างถูกต้องตามที่ข้าพเจ้าได้เป็นพยานไว้ก่อนหน้านี้เกี่ยวกับพวกเขา
12. และข้าพเจ้ารู้ความลับอีกอย่างหนึ่งคือ หนังสือจะถูกมอบให้แก่คนชอบธรรมและคนฉลาด เพื่อเป็นเหตุแห่งความสุข ความเที่ยงธรรม และสติปัญญามากมาย
13. และคัมภีร์เหล่านั้นจะถูกมอบให้แก่พวกเขา และพวกเขาจะเชื่อในคัมภีร์เหล่านั้นและชื่นชมยินดีในคัมภีร์เหล่านั้น แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมทั้งหลายที่ได้เรียนรู้จากคัมภีร์เหล่านั้นถึงหนทางแห่งความเที่ยงธรรมทั้งปวงก็จะได้รับรางวัลตอบแทน'

บทที่ 105

1. ในสมัยนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้พวกเขาเรียกและเป็นพยานแก่ลูกหลานแห่งแผ่นดินโลกเกี่ยวกับสติปัญญาของพวกเขา จงแสดงให้พวกเขาเห็นเถิด เพราะพวกท่านเป็นผู้นำทางของพวกเขา และเป็นรางวัลเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
2. เพราะเราและบุตรของเราจะร่วมกับพวกเขาตลอดไปในทางแห่งความเที่ยงธรรมในชีวิตของพวกเขา และพวกท่านจะมีสันติสุข จงชื่นชมยินดีเถิด โอ บุตรแห่งความเที่ยงธรรมทั้งหลาย อาเมน

บทที่ 106

1. และหลังจากนั้นไม่กี่วัน เมธูเซลาห์บุตรชายของข้าพเจ้าก็ได้หาภรรยาให้แก่ลาเมคบุตรชายของตน และนางก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง
2. และร่างกายของเขานั้นขาวเหมือนหิมะและแดงเหมือนดอกกุหลาบที่กำลังบาน เส้นผมบนศีรษะและผมยาวของเขานั้นขาวเหมือนขนแกะ และดวงตาของเขาสวยงาม และเมื่อเขาเปิดตาเขาก็ส่องสว่างไปทั่วทั้งหลังเหมือนดวงอาทิตย์ และทั้งหลังก็สว่างไสวมาก
3. แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นในอ้อมพระหัตถ์ของนางผดุงครรภ์ทรงอ้าพระโอษฐ์และสนทนากับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งความชอบธรรม
4. และลาเมคผู้เป็นบิดาของเขาเกิดกลัวเขา จึงหนีไปหาเมธูเซลาห์ผู้เป็นบิดาของเขา
5. และเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราได้ให้กำเนิดบุตรชายแปลกหน้าคนหนึ่ง แตกต่างจากมนุษย์ และเหมือนกับบุตรของพระเจ้าแห่งสวรรค์ ธรรมชาติของเขาก็แตกต่าง และเขาไม่เหมือนเรา ดวงตาของเขาสว่างไสวเหมือนแสงอาทิตย์ และพระพักตร์ของเขาก็รุ่งโรจน์”
6. และดูเหมือนว่าพระองค์ไม่ได้บังเกิดจากเรา แต่บังเกิดจากเหล่าทูตสวรรค์ และเราเกรงว่าในสมัยของพระองค์นั้น อาจเกิดอัศจรรย์ขึ้นบนโลก
7. และบัดนี้ บิดาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามาขอร้องและวิงวอนท่านโปรดไปหาเอโนค บิดาของเรา และเรียนรู้ความจริงจากเขา เพราะที่พำนักของเขาอยู่ท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์'
8. และเมื่อเมธูเซลาห์ได้ยินถ้อยคำของบุตรชายของเขา เขาก็มาหาเราที่ปลายสุดของแผ่นดิน เพราะเขาได้ยินว่าเราอยู่ที่นั่น และเขาร้องเสียงดัง และเราได้ยินเสียงของเขาและเราจึงไปหาเขา และเรากล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด ลูกเอ๋ย เราอยู่ที่นี่แล้ว ทำไมเจ้าจึงมาหาเรา?”
9. และท่านตอบว่า “เพราะเหตุอันเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจึงมาหาท่าน และเพราะนิมิตอันน่าสะพรึงกลัว ข้าพเจ้าจึงเข้ามาใกล้ท่าน”
10. และบัดนี้ ท่านบิดา โปรดฟังข้าพเจ้าเถิด ลาเมคบุตรชายของข้าพเจ้าได้มีบุตรชายคนหนึ่ง ซึ่งไม่มีใครเหมือนเขาเลย และธรรมชาติของเขาก็ไม่เหมือนธรรมชาติของมนุษย์ และสีผิวของเขานั้นขาวกว่าหิมะและแดงกว่าดอกกุหลาบ และผมบนศีรษะของเขานั้นขาวกว่าขนแกะสีขาว และดวงตาของเขานั้นเหมือนแสงอาทิตย์ และเมื่อเขาลืมตาขึ้น แสงสว่างก็ส่องสว่างไปทั่วทั้งบ้าน
11. แล้วเขาก็ลุกขึ้นในอ้อมแขนของนางผดุงครรภ์ และอ้าปากสรรเสริญพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
12. และลาเมคบิดาของเขาก็หวาดกลัวและหนีมาหาเรา เขาไม่เชื่อว่าตนเองเกิดจากเขา แต่เชื่อว่าตนเองมีรูปลักษณ์เหมือน

ทูตสวรรค์ในสวรรค์ และดูเถิด เรามาหาท่านเพื่อท่านจะได้บอกความจริงแก่เรา'
13. และข้าพเจ้า เอโนค ได้ตอบเขาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำสิ่งใหม่บนโลก และข้าพเจ้าได้เห็นสิ่งนี้ในนิมิตแล้ว และจะบอกให้ท่านทราบว่า ในสมัยของยาเรด บิดาของข้าพเจ้า ทูตสวรรค์บางองค์ในสวรรค์ได้ละเมิดพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า”
14. และดูเถิด พวกเขากระทำบาปและละเมิดธรรมบัญญัติ และได้ร่วมประเวณีกับหญิงและกระทำบาปกับพวกนาง และได้แต่งงานกับบางคนในพวกนาง และให้กำเนิดบุตรกับพวกนางเหล่านั้น
15. และพวกเขาจะก่อให้เกิดยักษ์ขึ้นบนโลก ไม่ใช่ตามลักษณะวิญญาณ แต่ตามลักษณะเนื้อหนัง และจะมีการลงโทษอย่างใหญ่หลวงบนโลก และโลกจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากความไม่บริสุทธิ์ทั้งสิ้น
16. แท้จริงแล้ว จะเกิดความพินาศครั้งใหญ่ทั่วทั้งโลก และจะเกิดน้ำท่วมใหญ่และความพินาศครั้งใหญ่เป็นเวลาหนึ่งปี
17. และบุตรชายคนนี้ที่เกิดมาแก่เจ้า จะถูกทิ้งไว้บนโลก และบุตรทั้งสามของเขาจะได้รับความรอดพร้อมกับเขา เมื่อมนุษย์ทั้งปวงที่อยู่บนโลกตายไป เขากับบุตรของเขาจะได้รับความรอด
18. และบัดนี้ จงบอกลาเมคบุตรชายของเจ้าว่า ผู้ซึ่งเกิดมานั้นเป็นบุตรชายแท้ของตน และจงตั้งชื่อเขาว่าโนอาห์ เพราะเขาจะถูกทิ้งไว้ให้เจ้า และเขาและบุตรชายของเขาจะรอดพ้นจากความพินาศซึ่งจะมาถึงแผ่นดินโลกเนื่องจากบาปและความอยุติธรรมทั้งปวง ซึ่งจะสำเร็จสมบูรณ์ในแผ่นดินโลกในสมัยของเขา
19. และหลังจากนั้นจะมีความอยุติธรรมยิ่งกว่าที่เกิดขึ้นในครั้งแรกบนโลกอีก เพราะข้าพเจ้ารู้ความลับของบรรดาผู้บริสุทธิ์ เพราะพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ทรงสำแดงและแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ และข้าพเจ้าได้อ่านความลับเหล่านั้นจากแผ่นจารึกในสวรรค์แล้ว

บทที่ 107

1. และข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้บนนั้นว่า คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าจะกระทำผิด จนกว่าจะมีคนรุ่นหนึ่งที่เป็นคนชอบธรรมเกิดขึ้น และความผิดบาปจะถูกทำลายไปจากแผ่นดินโลก และความดีทุกอย่างจะเข้ามาในโลกนั้น
2. และบัดนี้ ลูกเอ๋ย จงไปบอกลาเมคบุตรชายของเจ้าว่า บุตรชายที่เกิดมานี้เป็นบุตรชายแท้ของเขา และเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องโกหก'
3. และเมื่อเมธูเซลาห์ได้ยินถ้อยคำของเอโนคผู้เป็นบิดา—เพราะเอโนคได้บอกทุกสิ่งแก่เขาอย่างลับๆ—เขาก็กลับไปบอกเอโนคและตั้งชื่อบุตรชายคนนั้นว่าโนอาห์ เพราะเขาจะปลอบโยนแผ่นดินโลกหลังจากความพินาศทั้งปวง

บทที่ 108

1. อีกเล่มหนึ่งซึ่งเอโนคเขียนขึ้นเพื่อเมธูเซลาห์บุตรชายของเขาและเพื่อคนรุ่นหลังที่จะมาสืบต่อจากเขา และจะรักษาธรรมบัญญัติในวันสุดท้าย
2. พวกท่านที่ทำความดี จงรอคอยวันเหล่านั้นจนกว่าผู้ที่ทำความชั่วจะสิ้นสุดลง และอำนาจของผู้ละเมิดจะหมดไป
3. และจงรอคอยจนกว่าบาปจะหมดไปเสียก่อน เพราะชื่อของพวกเขาจะถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิตและจากหนังสือศักดิ์สิทธิ์ และเชื้อสายของพวกเขาจะถูกทำลายไปตลอดกาล และจิตวิญญาณของพวกเขาจะถูกฆ่า และพวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญในสถานที่ที่เป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง และพวกเขาจะถูกเผาไหม้ในไฟ เพราะที่นั่นไม่มีแผ่นดิน
4. และข้าพเจ้าเห็นสิ่งหนึ่งคล้ายเมฆที่มองไม่เห็น เพราะด้วยความลึกของมัน ข้าพเจ้าจึงมองข้ามไปไม่ได้ และข้าพเจ้าเห็นเปลวไฟลุกโชนสว่างไสว และสิ่งต่างๆ คล้ายภูเขาส่องแสงหมุนวนไปมา
5. และข้าพเจ้าได้ถามทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าว่า “สิ่งที่ส่องแสงนี้คืออะไร? เพราะมันไม่ใช่สวรรค์ แต่เป็นเพียงเปลวไฟที่ลุกโชน และเสียงร้องไห้คร่ำครวญและเสียงแห่งความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส”
6. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “สถานที่ซึ่งท่านเห็นอยู่นี้ เป็นที่อยู่ของวิญญาณคนบาปและคนกล่าวคำหมิ่นประมาท และวิญญาณของผู้ที่กระทำความชั่ว และวิญญาณของผู้ที่บิดเบือนทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้โดยทางปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะแม้กระทั่งสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต”
7. เพราะบางส่วนในนั้นได้ถูกเขียนและจารึกไว้เบื้องบนในสวรรค์ เพื่อเหล่าทูตสวรรค์จะได้อ่านและรู้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคนบาป และจิตวิญญาณของคนถ่อมตน และของคนเหล่านั้นที่ได้ทำร้ายร่างกายของตน และได้รับการลงโทษจากพระเจ้า และของคนเหล่านั้นที่ได้รับความอับอายขายหน้าจากคนชั่ว
8. ผู้ที่รักพระเจ้าและไม่รักทองคำ เงิน หรือสิ่งดีใดๆ ในโลกนี้ แต่ยอมให้ร่างกายของตนถูกทรมาน
9. ผู้ซึ่งนับตั้งแต่ทรงบังเกิดมา ก็ไม่ปรารถนาอาหารทางโลก แต่ถือว่าทุกสิ่งเป็นเพียงลมหายใจที่ผ่านไป และดำเนินชีวิตตามนั้น และพระเจ้าทรงทดสอบพวกเขาอย่างมาก และทรงพบว่าจิตวิญญาณของพวกเขานั้นบริสุทธิ์ เพื่อพวกเขาจะได้สรรเสริญพระนามของพระองค์
10. และพรทั้งปวงที่กำหนดไว้สำหรับพวกเขานั้น ข้าพเจ้าได้เล่าไว้ในหนังสือแล้ว และพระองค์ทรงกำหนดรางวัลตอบแทนแก่พวกเขา เพราะพวกเขาเป็นผู้ที่รักสวรรค์มากกว่าชีวิตในโลกนี้ และถึงแม้พวกเขาจะถูกเหยียบย่ำโดยคนชั่ว และถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และถูกทำให้ขายหน้า แต่พวกเขาก็ยังสรรเสริญข้าพเจ้า
11. และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะเรียกวิญญาณของคนดีที่อยู่ในยุคแห่งแสงสว่าง และข้าพเจ้าจะเปลี่ยนแปลงผู้ที่เกิดมาในความมืด ผู้

ซึ่งในทางกายไม่ได้รับการตอบแทนด้วยเกียรติยศที่สมควรแก่
ความซื่อสัตย์ของพวกเขา
12. และเราจะนำผู้ที่รักพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเรามาปรากฏ
กายในแสงสว่าง และเราจะให้แต่ละคนนั่งบนบัลลังก์แห่ง
เกียรติยศของเขา
13. และพวกเขาจะรุ่งเรืองอยู่ชั่วนิรันดร์ เพราะความชอบธรรม
คือการพิพากษาของพระเจ้า และพระองค์จะประทานความซื่อ
สัตย์แก่ผู้ที่ซื่อสัตย์ในที่อยู่อาศัยแห่งทางเที่ยงธรรม
14. และพวกเขาจะได้เห็นคนเหล่านั้นที่เกิดในความมืดถูกนำไปสู่
ความมืด ในขณะที่คนชอบธรรมจะรุ่งเรือง
15. และคนบาปจะร้องเสียงดังและเห็นพวกเขารุ่งเรือง และ
พวกเขาจะไปในที่ที่วันและฤดูกาลกำหนดไว้สำหรับพวกเขา'